

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

K případům vyjíždíme u nás i za hranice.....20–23
Z koňského sedla je lépe vidět.....44–47

Rozhovor

Mise v zahraničí znamená i naplnění snů.....2–5

Otázky pro...

...plukovníka Ing. Martina Šebestu.....6–7

Ze zahraničí

Anděl na švýcarských silnicích.....10
Trestance hlídala jen figurína.....11
Ruské věznice.....12
Britský rekord.....13

Případ (ne)skončil odložením

Krutá romance z E 55.....14–15

Prevence

Na Novojičínsku soutěžili.....18
Zrak jako ostří.....19

Věda a technika

Novinka: Laserové svítilny.....25

Příslušenství ke zbraním

Lasery LaserLyte.....26–27

Portrét

Četník na radnici.....28–29

Školství

Policisté si doplnili vzdělání.....30–31

Křížky u silnice

Dvojnásobný spolupachatel.....35

Z policejních archivů

Rychlejš a šikovněj.....36–37

Případy majora Zahrádky

Tikot dlužníkových hodin.....38–39

Kultura

Jubileum - 8 křížků.....40
Bestseller v obrazech.....40
Peklo nebylo daleko.....40

Sport

Relaxační a kompenzační cvičení.....48

Čtenářské soutěže

Staré sídlo pro královnu.....24
Velká křížovka.....42
Stalking.....43

Příloha

Romština pro policejní praxi (skládačka).....1–96

ZAHRANIČNÍ MISE ZNAMENÁ I NAPLNĚNÍ SNŮ (Str.2–5)

KRUTÁ ROMANCE Z E 55 (str. 14–15)

K PŘÍPADŮM VYJÍŽDÍME U NÁS I ZA HRANICE (str. 20–23)

PREVENCE SE MUSÍ VYPATIT

LASERY LaserLyte (str. 26–27)

ČETNÍK NA RADNICI (str. 28–29)

PSOVODI – SPECIALISTÉ (str. 32–33)

FOTOGRAFICKÁ A VÝTVARNÁ SOUTĚŽ NA TÉMA DOMÁCÍ NÁSILÍ (str. 41)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211–7943

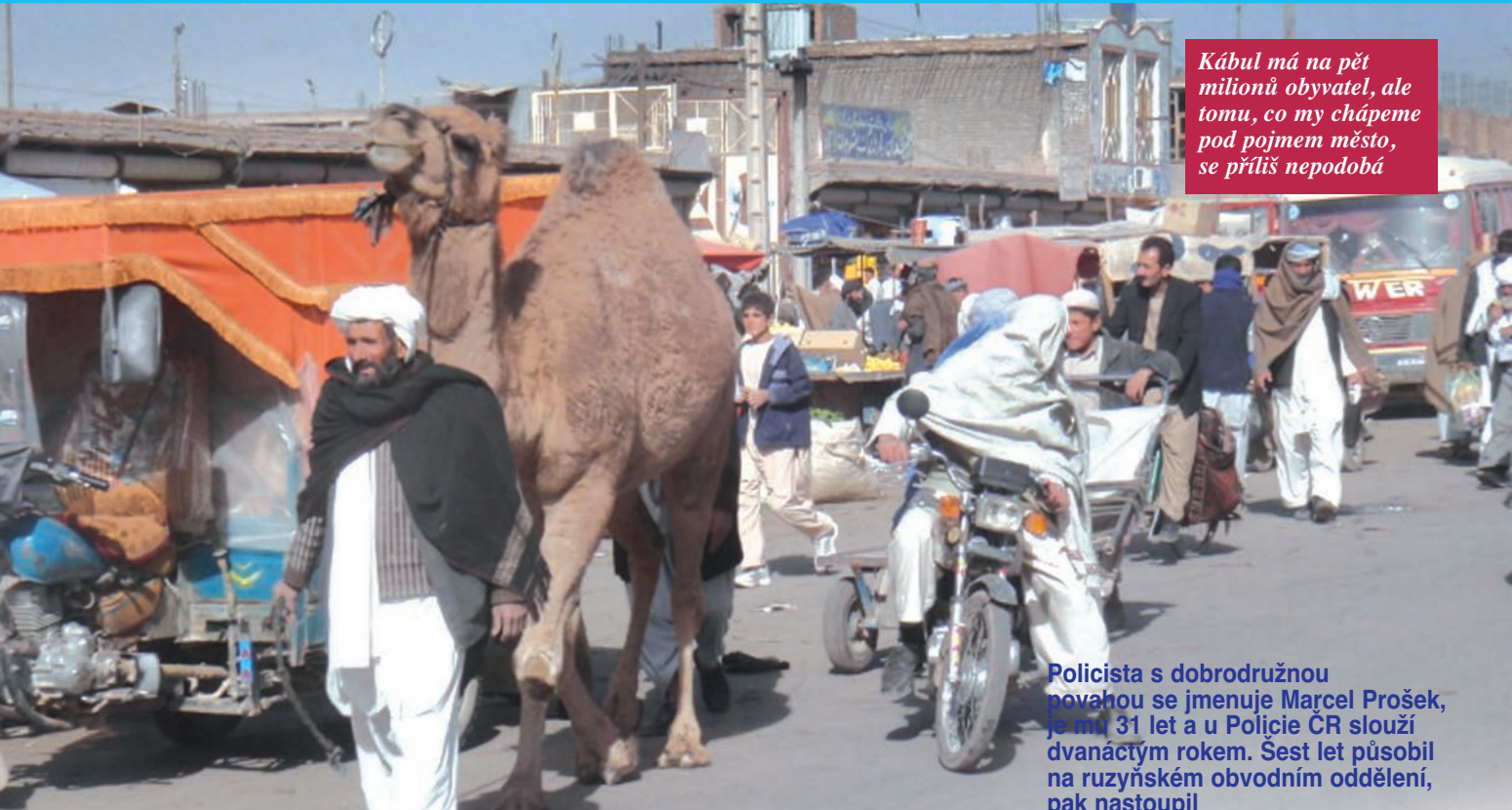
Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5–7 CZ – 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. Redakční uzávěrka 19. 7. 2010. Číslo 9/16. ročník vychází 14. 9. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

Kábul má na pět milionů obyvatel, ale tomu, co my chápeme pod pojmem město, se příliš nepodobá

MISE V ZAHRANIČÍ znamená i naplnění snů

Policista s dobrodružnou povahou se jmenuje Marcel Prošek, je mu 31 let a u Policie ČR slouží dvanáctým rokem. Šest let působil na ruzyňském obvodním oddělení, pak nastoupil na hraniční přechod do Petrovic a nyní pracuje na inspektorátu cizinecké policie v Petrovicích. Přesněji: sice tam kmenově patří, ale dočasně působí v zahraniční misi v Afghánistánu. Jeho krátkého pobytu v ČR jsme využili k rozhovoru.

Marceli, jak ses vlastně dozvěděl o mezinárodní misi?

O tom se pořád vedou řeči mezi policisty. Slyšíš spoustu fám, kdo jaký je dobrodruh, kde co kdo vymyslel. Také jsem potkal spoustu lidí, co říkali „Jé, já bych chtěl, ale to chce tlačenkou, a já na to kašlu, to nemá vůbec cenu zkoušet“. Přesvědčil jsem se, že je to hloupost a že nejlepší je spolehnout se sám na sebe. Získal jsem si informace na policejním intranetu a potom jsem se prostě rozhodl, že do mise chci, a taky půjdu. Kvůli tomu jsem se taky před více než třemi roky začal učit angličtinu, která je pro přijetí základní podmínkou. To ostatní průměrný policista zvládne.

Na webových stránkách policejního prezidia jsem rovnou vyplnil a poslal přihlášku. Pak jsem absolvoval výběrové řízení a psychotesty. Pro mise v Iráku a Afghánistánu jsou tyhle testy nejnáročnější. Nakonec jsem musel za doktorem a pak už mě čekalo jenom očkování – podle toho, kam jedeš. Bylo to asi na dva a půl až tři měsíce očkování, zhruba tak dvě injekce za čtrnáct dní.

Jak se rozhodovalo o tom, kam pojeděš?

Policejní prezidium mi nabídlo pozici v konkrétní zemi, kde by se mnou počítalo, a taky spoustu pozic, které tam jsou volné. A zase jsem musel do výběrového řízení, musel jsem napsat životopis v angličtině, vyplnit spoustu papírů, třeba o své praxi, udělat si bezpečnostní prověrku na stupeň tajné. Tohle všechno pošle policejní prezidium do Bruselu, kde se proběhne výběr ze všech uchazečů. Když mě vybrali, ještě mě

čekal telefonický pohovor s bruselským personalistou. Policejní prezidium mě vystrojilo a vyzbrojilo na cestu, zařídilo mi let a já mohl vyrazit.

Teď sloužíš v Afghánistánu. Kde přesně?

V provincii Herát, to je na západní íránsko-afghánské hranici.

Jaký je tvůj konkrétní úkol?

Policejní experti jsou vysíláni, aby vedli výcvik a trénink místních policistů, měli by být poradci pro tamní vysoké policejní důstojníky. O to také požádala vláda Afghánistánu. Tahle mise je ale docela mladá, funguje teprve od roku 2008, a my vlastně teprve vytváříme základní půdu pro další policisty – aby se tam o nás vědělo, aby nás jejich policie a velitelé vůbec vzali na vědomí. Slouží nás tam šest českých policistů, ale z cizinecké policie jenom já. Ostatní jsou v horách v Lógaru, já jako jediný Čech žiju v Herátu.

Odletěl jsi 5. listopadu loňského roku. Jaké byly tvoje první pocity, když jsi vystoupil z letadla na kábulském letišti?

Do Afghánistánu jsme přiletěli asi v devět večer a pamatuju si, že tam byla strašná tma a nikde nikdo. Přiletěli jsme vojenským speciálem, takže vojáci přesně věděli, co mají dělat, a za chvíli všichni zmizeli. Byly to takové zvláštní pocity. Říkal jsem si: Tak, a teď tady stojím na letišti, ve tmě a bůhví kde, potřebuju helmu, nepotřebuju helmu? Nakonec jsme se asi po půl hodině potkali s naším contingent commanderem, s ním jsem nafasoval zbraně a další věci do výkonu a přesunuli jsme se pak na velitelství Eupolu

do Kábulu. Druhý den jsem pak absolvoval takzvané přijímací kolečko, to v překladu znamená vyřízení veškerých formalit.

V Kábulu jsem strávil asi měsíc, než jsem prošel různými důležitými kurzy. Například zdravotní kurz. Česká republika tě před odjezdem vybaví lékárníčkou se všemi možnými léky proti tasemnicím, alergiím, střevním potížím a dalším. V podstatě sám sobě doktorem. Musíš se to prostě zvládnout, no. Pak mě protáhli medical tréninkem, abych byl navíc ještě schopný dávat infuze, ošetřovat průstřely... No, ještě nikdy jsem to nevyzkoušel naostro. Také nás připravovali na různé situace, co by se mohly přihodit, třeba kdybychom se ocitli v minovém poli nebo kdybychom byli pod útokem, nebo se dostali do nějaké pasti. Jinak řečeno, učili nás taktiku, jak zachovat chladnou hlavu. Pak jsme ještě absolvovali trénink na řízení obrněných vozidel a další věci, které je nutné znát pro výkon.

Jak vypadá výstroj? Kolik kilo navíc musíš se všemi těmi věcmi nosit?

Každý policista slouží v uniformě své země. Na ní má neprůstřelnou vestu, taktickou vestu, helmu, lékárníčku, samopal a pistoli, zásobníky, náhradní náboje do batohu, náhradní vodu, oblečení, jídlo – to kdyby se něco stalo, dál sirky, baterku a spoustu dalších věcí. Plus minus třicet kilo. Batoh sice můžeš odložit v autě, ale vesty a zbytek na sobě mít musíš. Ze začátku je to docela nezvyk, třeba do auta se člověk pořádně neveče, spíš se pomalu do něj nasouká... Všechno je o zvyku, jak to nosit, jak se v tom

Podpraporčík Marcel Prošek

hýbat, vyzkoušet si to. Stačí pár dní a člověku to už ani nepříjde. Každopádně je v tom hrozně horko!

Jaké je Kábul město? Tam se moc lidí dobrovolně nedostane...

Nevím, jestli se tomu dá říct město. Má asi pět milionů lidí a je hrozně špinavé a všude hrozně prachu. Za slunečného počasí bez mraků jsme z auta neviděli na 150 metrů před sebe, právě kvůli prachu. Asi 70 procent toho prachu je z lidských výkalů. Kábul totiž nemá kanalizaci, takže je to tam opravdu dost cítit.

Kam jsi potom pokračoval?

Z Kábulu jsem se musel dostat do Herátu. Tady jsem narazil na další velký problém, a to je cestování přes Afghánistán. Není totiž možné cestovat někam autem, takže další možností je armádní let, který jsem jako ozbrojený policista ve službě mohl využít. Civilní letadla se pro tenhle účel nepoužívají a ani se to z bezpečnostních důvodů nedoporučuje. Musíš se vejít do

nějakého armádního letu, který vlastně funguje jako autostop, takže jezdíš na letiště a čekáš, jestli tě někdo vezme, nebo ne. Klidně i týden strávím čekáním, prioritní je totiž přepravit vojáka do akce. Do Herátu jsem nakonec letěl s australskou armádou.

Když přistaneš, tak zase musíš čekat, až si tě najdou ti správní lidé. To je způsobené tím, že vlastně nevíš, jakým letadlem a kdy přiletíš. Nejsou tam pravidelné linky, často jsou útoky na letiště, takže nic neletí, pak taky špatné počasí – já musím letět přes hory Pamír a tam strašně záleží na počasí. Je to takové permanentní dobrodružství, protože Afghánistán je nejnebezpečnější země na světě, ještě

pořád je tu válečný konflikt a vysoká kriminalita. To si ale člověk nesmí moc připouštět. Na každém letišti je vojenská základna spojenců, takže pokud dodržuju pravidla, nemělo by se mi nic stát.

Jak vypadá tvůj běžný pracovní den?

Oficiálně bych měl být tak v osm ráno připravený, vystrojený a vyzbrojený, abych mohl fungovat a plnit úkoly. To znamená, že musím vstávat dřív, abych stihl snídani, sprchu a všechny ty věci okolo. To ale neznamená, že vstanu třeba v sedm, protože vstanu dřív. Všechno totiž záleží na minaretu, odkud začnou brzo ráno docela hlasitě svolávat věřící, takže se s východem slunce vzbudí půlka tábora, a tím pádem jsem vzhůru daleko dřív. Potom, když nejsou úkoly rozdané z předchozího dne, udělá se taková

Policejní experti z mise Eupol vedou výcvik místních policistů a eventuálně jim radí, jak postupovat v různých situacích

menší porada, co se bude ten den dělat, co se po kom chce, kdo kam pojedede, kdo s kým pojedede, kdo čím pojedede...

...funguje to stejně jako u nás...

No a pak se vyrazí po úkolech. Dopoledne třeba trénink, mítink s generály, s vedením policie, spolupráce s OSN a spoustou dalších

Všudypřítomný prach omezuje dohlednost na nějakých sto padesát metrů

organizací, vojáky... To se těžko popisuje, protože ty úkoly jsou fakt specifické a nedá se říct, že by bylo něco rutina. Předěl je oběd, tedy když se stihnu vrátit. Když ne, je možné se najíst na jakékoli základně. Pak se vyrazí za dalšími úkoly, v pět hodin mám zase poradu, kde se probírá, co se udělalo a co ne a co se bude dělat další den, takže se hrozně radíme.

Komunikujete s vedením místní policie a přímo v terénu s řadovými policisty? Říkáte jim, jak by to mělo vypadat?

V podstatě ano. Oni mají svoje problémy a člověk by jim měl radit, jak by je měli nejlíp vyřešit, jak by měli postupovat při různých situacích, jak by měli důstojníci vést lidi, jak by k nim měli přistupovat, jak by se měli připravovat na funkci a pracovat na svém zlepšení. Těm řadovým v terénu ukazujeme, jak by měli vystupovat při různých kontrolách vozidel, lidí a tak dál. V jejich policii jsou totiž lidé buď hodně staří, takže už nemají tolik sil, anebo se noví teprve formují. To jsou lidé ze všech možných sort, takže nevíš, co všechno mezi nimi je. A devadesát procent z nich jsou negramotní, což je velký problém.

Jak je tedy učíte, aby to mělo smysl?

Negramotnost se týká spíš výkonných lidí. Důstojníci a velitelé jsou většinou studovaní, studovali třeba často v Rusku, dokonce jsem potkal jednoho, co studoval v Brně. Ale je opravdu složité, učit je bojovat proti počítačové kriminalitě nebo pracovat s internetem, když nemají základní dovednosti. Další problém je, že místní lidé nemají doklady. Oni je u sebe nenosí, protože se bojí, že je ztratí, nebo že je někdo okrade. Taký se hodně bojí Tálibánců, protože ti by hned věděli, kdo jsou, doklady by jim sebrali a podobně. Ta válka je fakt hodně poznamenala, oni byli v podstatě odříznutí od veškerých informací a komunikace, nevědí, co se ve světě děje a jaký je svět kolem nich.

Rekni mi něco o základně v Herátu...

Základna samotná je přímo v centru města, takže je to trochu víc nebezpečné místo než kterákoli jiná základna mimo. Bydlíme v plechových kontejnerech, co se umísťují na nákladáky, do toho jsou vyříznutá okna a dveře a v tom bydlíš... Jeden kontejner je pro dva, takže tam je docela málo místa na tolik věcí, co musíš mít s sebou. Kvůli všudy-přítomnému prachu musíš jednou za dva dny uklízet. Společné záchody a sprchy jsou asi sto metrů daleko, ale zase potkáš po ránu spoustu lidí... A je tam málo vody, protože Herát už je skoro poušť, tak vodou musíš šetřit a hygienu stihnout rychle. Ale není to špatné, čekal jsem horší podmínky.

Celý den se samozřejmě mluví jenom angličtinou. Když už mi z toho hodně hrabe, tak volám někomu z ostatních českých kluků tady a pokecáme. Teda když zrovna nejsou problémy se spojením. A pak máme možnost internetu, takže se snažím mluvit s někým doma.

Čím vás živí? Jaké je jídlo?

Vždycky záleží na tom, komu ta základna patří. Když jsem byl ve výcvikovém centru

Na základně v Herátu

v Kábulu, vařili tam Nepálci a Britové. Pro mě byla lepší britská kuchyně, v té druhé bylo moc kari a dalšího koření, na které Evropan moc zvyklý není. Britové vařili taková normální jídla jako steak a hranolky, těstoviny, fazole, zkrátka jdeš a nandáš si od každého kus. No a Herát je italská základna, takže špagety, těstoviny, těstoviny, těstoviny... pizza... Oni těstoviny zvládají dvakrát denně. A samozřejmě ovoce a zelenina, to je všude.

Jaké je tam vlastně podnebí, jak to cítí Evropan?

Zima jako roční období tam byla asi měsíc, ale zase to stálo za to, bylo tam ve dne i minus patnáct. Třeba na Silvestra bylo třicet ve dne a minus deset v noci. Teploty tam lítají docela hodně. V zimě nesněží, ale hodně tam přšelo, takže na chvilku se to zazelenalo, ale pak zas vylezlo slunce a všechno spálilo. V horách v Lógaru klukům sníl asi napadl, přece jenom je to kolem 3000 metrů nad mořem.

O Afghánistánu se mluví jako o jednom z největších distributorů drog do světa. Potírá se tam nějak drogová kriminalita?

My nejsme schopni se pohybovat přímo v terénu, kde se makovice pěstují, takže s tím jsme do styku nepřišli. Ale jsem přesvědčený, že drogy jsou všude. Jednak mi přijdou někteří lidé zvláštní, když s nimi mluvím, jednak se jim dělají testy na drogy, takže zjistíš, že i policajti měli nějakou drogu. My tam ale nejsme od toho, abychom tohle řešili. Oni mají vlastní útvary, které by to měly potírat – ale myslím si, že jde zatím spíš o vojenskou záležitost, aby se s tím nějak vypořádali nebo proti tomu bojovali.

Mohou být tedy i jejich vojáci na drogách?

Myslím si, že i jsou, ale přesně to neposoudím. Můžu si to myslet třeba kvůli věcem, co znám a vím, třeba rozšířené zornice, ale to si opravdu jenom můžu myslet. Stejně jako se říká, že by neměli muslimové pít alkohol, ale nikdo z nich mě nepřesvědčil, že to stoprocentně dodržují.

Stal ses někdy svědkem takového střetu kultur, křesťan versus muslim?

To je taky součást úvodního tréninku. Oni člověku řeknou, co všechno může a nemůže, jak by se měl chovat, když k nim vstupuje do příbytku, když tam s nimi sedí, jak by měl sedět, co by neměl říkat... Ono je to spíš

o zdvořilosti, třeba bych se jich neměl ptát na manželky nebo na dcery.

Jak vás vlastně místní policajti berou, vítají tu vaši pomoc? Rozeznávají třeba různé evropské státy?

Oni nás berou jako západáky: Ty jsi ten ze západu, ty jsi ten, kdo má peníze a kdo nám možná něco dá. Ale jinak to funguje jako u nás, někteří se snaží, aby se zlepšili, některým je to úplně jedno, někteří to dělají jenom pro peníze, další jenom proto, aby měli práci. Samozřejmě že říkají, že jsou rádi, že tam jsi a že přijímají veškerou pomoc, ale někdy si tím nejsem úplně jistý. Myslím, si, že tam mají taky svoje kšefty a někdy se jim tam objevíš ve špatnou chvíli. Když na tebe nemají náladu, tak si vymýšlejí spoustu věcí, proč se s tebou nemůžou vidět a podobně. Nepřátelští nejsou, ale vždycky za to něco chtějí... Ale všechno je to o lidech.

Jak tam trávíš volný čas?

Koukám hodně na filmy, čtu, učím se jazyky, hlavně italštinu, když jsou kolem samí Italové. Taký se hodně bavím s vojáky, abych nemluvil jenom s policisty. Nejhorší je asi „ponorka“, pořád jsem někde zavřený, pořád vidím ty samé lidi. I když musím říct, že zatím s nikým v tom našem týmu konflikt nastal, a když byl problém, tak se to vždycky nějak vyřešilo. Daleko větší problém je s civilisty, kteří tam jsou nasazení s námi, protože oni nemusí procházet žádnými testy. Já si myslím, že úplně nejhorší je vydržet tam sám se sebou. Když večer není co dělat, tak je nejsložitější nelézt sám sobě

Děti jsou všude stejné...

na nervy. Taky se různě můžu učit, číst knížky, které si ale musím s sebou přivést – a taky zase odvézt.

Takže obecně to nápor na psychiku je, protože jsem od rodiny, nemám tam kámoše, nemám tam věci, na které jsem zvyklý, nemám tam prostor pro svoje koníčky. Pak přijedu domů na dovolenou, trochu se zblázním a snažím se všechno dohnat. Návrat zpátky do Afghánistánu je docela těžký, z naší reality do toho jejich středověku.

Co na to říká rodina?

Když jsem to oznámil naší mámě, tak mi řekla, že to čekala. Nechci říct, že naši jsou úplně v pohodě, ale neřeší to, nebo aby byly nějaké scény. Jednak je polovina naší rodiny tak trochu militantně založená a taky si myslím, že už odmalička jsem měl sklony k podobným věcem. Všichni věděli, že ze mě bude voják, nebo policajt. Jenom ten Afghánistán asi mámu trochu štve, protože je to podle ní nejhlupejší místo, kam jsem mohl jet, když máme bezpečnější mise.

Ale ono vlastně všechno závisí na psychologovi. Buď člověka doporučí do celého světa, anebo ho doporučí na mise jenom v rámci Evropy, případně vyloučí místa válečných konfliktů. Policejní prezidium mi pak nabídlo Irák nebo Afghánistán, abych si jedno z toho vybral. Což mě potěšilo, protože na Afghánistán jsem měl záslusk už od začátku... Vlastně proto, že je to nejvíce nebezpečné. Asi jsem chtěl tu válku vidět, zažít, jaké to je. Člověk vidí spoustu filmů v televizi, pak tam přijede a zjistí, že je to

hloupost, že je všechno trochu jinak. Prostě jsem si řekl, že Afghánistán by byl dobrý.

Děti nemám, jenom přítelkyni. Ta zatím bojuje a snaží se to nějak vydržet, připadá mi, že to snáší každý den jinak. Nevím, co bych dělal, kdyby chtěla náš vztah úplně skončit, to zase nechci dělat ramena... Je spousta důvodů, kvůli kterým jde misi ukončit, ze zdravotních samozřejmě, třeba když ti z toho všeho trochu cvakne v hlavě... Ale je to špatné pro Českou republiku, z Bruselu pak může přijít, co to sem posíláte, my potřebujeme lidi na rok a ne padavky, tak si to nějak dejte do pořádku.

Máš z Afghánistánu nějaký nejsilnější zážitek, takový, který si s sebou ponesáš celý život?

Jel jsem tam s předpokladem, že to bude katastrofa, takže jsem byl připravený asi úplně na to nejhorší, co by se mohlo stát. A byl jsem překvapený, že to bylo lepší, než jsem čekal – v zázemí, v tom, co mi to nabízelo a jak je to připravené. Ale vždycky záleží na povaze člověka, pro někoho může být silný zážitek už jenom to, že je tady, jezdí ulicemi a uličkami a vidí ty místní. Potom člověk začne sledovat všechny zdejší problémy a samozřejmě na něj hodně působí, když se kolem něho něco stane. Třeba když je poblíž nějakého výbuchu, to si pak řekne, sakra to mohlo být blíž – nebo to jsme mohli být rychlejší s autem...

První výbuch, který jsem zažil, když se poprvé otřásla zem, byl asi po čtrnácti dnech pobytu v Kábulu. Naštěstí ani potom jsem u žádného výbuchu nebyl tak blízko, aby se mně nebo někomu z kolegů něco stalo. Ale když se ráno se mnou zaklepe koupelna, tak si říkám, sakra...

Silný zážitek mám z checkpointu. To jsou kontrolní body zřízené policií a armádou. Místní se často snaží z tebe mít nějaký profit, nějaké peníze za každou cenu, a často si myslím, že jim ani nedochází, kdo jsme a že jim chceme pomoci... Jednou nás právě na takovém checkpointu zastavili afghánští vojáci. Vybrali si naše auto, vzali nás na stranu a snažili se dostat dovnitř do auta, chtěli, abychom jim otevřeli. My jsme na začátku mise byli školení na bezpečnostní pravidla, třeba že nesmíme odemykat auto, nesmíme z něj vystupovat na silnici, neměli bychom řešit konflikty místních lidí a tak dále. Takže já jako řidič jsem odmítl otevřít auto. Oni to vůbec nevzali na vědomí a snažili se násilím do auta vniknout, lomcovali klikou, bouchali do skla a že musím otevřít. Ukázal jsem jim přes sklo doklady a naznačil, že jim prostě neotevřu. V tu chvíli na mě chlapík lomcující dveřmi namířil samopal, čtyři jeho kolegové se přidali, a nakonec jejich obrněné auto s těžkým kulometem, celá ta věc se na mě začala otáčet.

Takže v jednu chvíli na mě mířily čtyři samopaly a těžkej kulomet. Jenom jsem si říkal, uvidíme co se stane. Sundal jsem nohu z brzdy a položil jsem ji na plyn a myslil si, až to první cvakne, tak to sešlápnu a buď prodeme, nebo ne. V autě jsem měl jenom civilistu, takže jsem byl jediný ozbrojený člověk vevnitř. Trošku se mi zvedl adrenalin... Naštěstí se tam objevil nějaký důstojník afghánské armády, všichni na sebe začali rvát a dohadovat se, ale nakonec nás pustili dál. Pravda je, že v takové chvíli se ani nedá přemýšlet nad nějakými následky.

Takže jsi taková trochu dobrodružná a adrenalinová povaha.

Já jsem si to celé nastavil jako hru, takže mě to docela baví. Jednak kvůli zkušenostem, jednak jsem asi trochu akčnější typ, takže mi to běhání se samopalem nijak nevadí, nemám s tím problém.

Co plány do budoucna?

To bych taky rád věděl. Ale mám před sebou ještě půl roku, takže času zatím dost. Asi si pak dodělám školu....

Por. Mgr. Eva JAKLOVÁ
Foto Marcel PROŠEK
a jeho archiv

...plukovníka Ing. Martina ŠEBESTU, vedoucího 2. oddělení Odboru mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta

Vím, že jste celkem nedávno navštívil Afghánistán. Co jste tam dělal?

Koncem května jsme spolu s kolegou podplukovníkem Ing. Milanem Říhou měli možnost uskutečnit třídní inspekční cestu do Afghánistánu. Jeli jsme jako členové delegace náčelníka Generálního štábu Armády České republiky armádního generála Vlastimila Picka, který tam byl na inspekci jednotek Armády ČR. Navštívili jsme český provinční rekonstrukční tým provincie Lógar. Armáda ČR má na základně FOB Shank zhruba 280 příslušníků 5. kontingentu, kteří spolupracují s civilní částí rekonstrukčního týmu.

Vedle PRT působí na základně pět našich policistů v misi Evropské unie Eupol Afghánistán. Na podzim tohoto roku je plánováno jejich navýšení na celkový počet sedmi.

policejními útvary a provádět výcvik tak, jak si ho sami zorganizují. Na základně Shank v Lógaru už jsou připraveny učební prostory.

- Znamená to, že pro afghánskou misi upřednostňujete učitele nebo výcvikáře, instruktory?

Uplatní se tam každý policista, který projde výběrem, má dostatečné zkušenosti s pozicí, která je nám Eupolem nabídnuta a projeví zájem o službu právě v Afghánistánu. Pochopitelně, že v souvislosti s předpokládanými úkoly tamního kontingentu Policie ČR by měl mít uchazeč patřičné znalosti a schopnosti k tomu, aby mohl školit afghánské policisty. Samozřejmě se snažíme, abychom tam měli zastoupeny pokud možno všechny služby a specializace. Nedávno se nám třeba podařilo získat pro afghánskou misi a vyslat tam policistu na pozici Rule of

law lidé šanci dosáhnout výraznějších výsledků a být více vidět, než kdyby byli jednotlivě roztroušeni na různých základnách po celé zemi – ačkoliv jinak je o naše policisty všude zájem. První český policista přišel do Afghánistánu v roce 2007. On a jeho kolegové či následovníci si tam vydobyli velmi slušnou pověst, mluví se tam o nich s uznáním.

Provinční rekonstrukční tým v Lógaru sídlí na americké vojenské základně Fob Shank. Díky generálovi Pickovi jsme měli možnost se seznámit s jejím americkým velitelem plukovníkem Johnsonem a setkání s ním na společné večeři jsme umožnili i našim policistům. Řekl bych, že je to pro ně velký přínos, protože americké velení s osobní znalostí našich policistů tak případně lépe porozumí jejich pracovním potřebám a například i poskytnou pomoc při zabezpečení jejich činnosti, proto-

MISE VE VÁLEČNÉ ZÓNĚ

V Kábulu jsem měl možnost se setkat s naším velvyslancem v Afghánistánu. Prodiskutovali jsme požadavek české diplomacie na zvýšení počtu českých policistů v misi a shodli jsme se na cílovém počtu až deseti policistů v tomto regionu. Podotýkám, že náklady na jejich vyslání a pobyt jsou hrazeny z rozpočtové kapitoly Ministerstva zahraničních věcí. A to, do kterých teritorií se vyšlou čeští policisté – stejně jako vojáci – do mise, vyplývá z usnesení Bezpečnostní rady státu.

Jiní čeští policisté v Afghánistánu nepůsobí?

Ne. Někteří z uvedeného počtu tam dosud působí v jiných oblastech. Máme zájem soustředit je u českého rekonstrukčního týmu, aby mohli vykonávat kvalitativně jinou, náročnější a také přínosnější práci pro afghánské policejní složky i ve spolupráci s AČR. Operace tohoto zaměření podporují reformování a přebudovávání místních policejních sborů, či v rámci rozsáhlých takzvaných Rule of Law misí asistují při budování celého systému prosazování zákona v této oblasti. Jejich hlavní činnost spočívá ve výcviku a vzdělávání nebo odborném vedení vyšších policejních důstojníků, protože výcvik policejních nováčků může velmi kvalitně provádět vojenská policie. Příslušníci Policie ČR, respektive mise Eupol, se na něm sice ještě podílejí, ale v nejbližší budoucnosti se připravují důstojnické kurzy. Organizačně a obsahově by již měly být připravené, nicméně ještě před zahájením musí být certifikovány vedením Eupolu v Bruselu.

Takže příslušníci Policie ČR tam nebudou sloužit v terénu?

Jak se to vezme. Jejich úkolem v Afghánistánu rozhodně není nahrazovat místní orgány, jak to dočasně bývá v některých jiných misích. Nebudou však sedět v kancelářích, ale budou spolupracovat s jednotlivými

Law Expert, tedy policistu s velmi dobrým právním vzděláním. A pokud možno vybíráme policisty, kteří už mají zkušenosti z jiné mise, protože Afghánistán je přece jen nejnáročnější teritorium, protože je to jedna z nejnebezpečnějších misí. Pravda, také příplatek za službu v zahraničí tam patří k nejvyšším.

Češi jsou na základně Fob Shank jediní policisté?

Čeští policisté tvoří kontingent mise Eupol. Jsou tam policisté i z dalších zemí, kteří plní obdobné úkoly. Cílem českého policejního kontingentu je působit ve spolupráci s naším PRT jako tým. Tak mají naši

B-Hut jako sídlo českých policistů na základně Shank

Společná fotografie s generálem Pickem a českými policisty v misi Eupol. Plukovník Šebesta je druhý zleva.

že na večeri byli přítomni i američtí podřízení plukovníka Johnsona, kteří mají na starosti chod základny.

To byl jediný důvod vaší cesty do Afghánistánu?

Kdepak, naším úkolem v Afghánistánu bylo nejen si upřesnit situaci, úkoly a organizační zabezpečení příprav plnění těchto úkolů, ale také se na vlastní oči seznámit s podmínkami, v nichž tam naši policisté žijí a pracují. Když je tam vysíláme, musíme přesně vědět, do čeho jdou, jak je máme připravit a vybavit, abychom jim pro jejich pobyt a policejní službu vytvořili co možná optimální podmínky. Samozřejmě že máme také informace z oficiálních reportů našich policistů a z jejich hlášení, když se vracejí z mise.

Je to ale v současnosti nejnebezpečnější teritorium na světě, navíc uskutečnění cesty až na základnu nelze realizovat bez pomoci Armády ČR, takže nějaké častější inspekce by v tomto případě nebyly namístě. Ostatně i česká armádní generalita v tomto případě využila skutečnost, že do Afghánistánu letěl vojenský speciál k obměně personálu Armády ČR a s materiálem pro jeho činnost.

Jak probíhala cesta?

Letěli jsme armádním boeingem z Prahy přímo do Kábulu. Z Kábulu jsme letěli vrtulníkem Armády ČR, nejprve na její základnu Sharana a pak do Lógaru. Našimi nebo americkými vrtulníky se podle možností a okolností přesunují i naši policisté po Afghánistánu.

Jaké jste na místě v Lógaru zjistili problémy?

Základnu Shank v Lógaru, která je vzdálená od lidských obydlí na náhorní plošině mezi horami, stráží český vojenský kontingent. Naši policisté tam měli zpočátku největší problémy především s ubytováním. Kvůli problémům s logistikou na straně mise Eupol bydleli pouze ve stanu, což není zrovna bezpečné, o pohodlí a vůbec životních podmínkách nemluvě. Armáda ČR nám vyšla vstříc a přidělila jim B-Hut, něco jako

chatu, zapěnovaný dřevěný domek, kde mají ubytování a zároveň kancelář. Je to stále ještě provizorní řešení, protože tam čas od času musí při tranzitu přespat i vojáci, ale je to už standardní typ bydlení v tomto teritoriu. Dlouhodobě pracujeme na dořešení situace, výcviková část je před dokončením a na podzim by měla být pro naše policisty vybudovaná nová ubytovací kapacita.

Co se týče stravování na základně, tedy u Američanů, je výborné, včetně spousty zeleniny a ovoce, velmi přísné jsou dodržovaná pravidla hygieny.

Čeští policisté v misích jsou kompletně vyzbrojeni a vyzbrojeni v České republice. V Afghánistánu slouží v uniformách, jaké jsou běžné tady doma. Nejčastěji v takzvaných černácích. Mají je k dispozici i v pískové barvě, ale zjistili jsme, že ty v tamních podmínkách dlouho nevydrží, zejména kalhoty. To a některé další drobnosti lze vyřešit drobnými změnami výstrojního předpisu. Naopak naše speciální služební boty do pouště se plně osvědčují. Na jednání se chodí v uniformě, vždy s modrým baretem a s návkem mise na rukávu.

K výstroji patří balistická ochranná vesta vysoké třídy odolnosti a přilba. Při přesunech na základně i při přepravě autem či vrtulníkem mimo základnu je nošení těchto prostředků povinné, stejně jako nošení zbraní. U policistů se nepředpokládá, že by se zapojovali do bojových akcí, nicméně na svou obranu mají pistole Glock 17 a útočné pušky Heckler Koch G36. Všude kolem je válka a dává také o sobě každou chvíli vědět.

Jak?

Třeba na základně v Kábulu jsem zažil poplach. Bylo to v noci, probudil jsem se a začal se obouvat. Spolunocležník v chatě, voják, říká: Nezdřuj a poběž do krytu! Naštěstí toho dne rakety nepřiletěly.

Přemysl LIŠKA

Foto M. ŠEBESTA a archiv

Na pozorovatelně v Lógaru

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM ZÁŘÍ 2010

Středeční odpoledne pro děti – od 14.00 do 15.00 hod.

- * 1. 9. Vítejte v muzeu v novém školním roce
- * 22. 9. Den dopravní výchovy
- * 8. 9. Co jsme o prázdninách zapomněli...
- * 29. 9. Jezdíme bez nehod
- * 15. 9. Na kole či pěšky

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

VÝSTAVY A JINÉ AKCE

- * 7. 9.–14. 10. Agatha Christie – výstava k 120. výročí narození
- * 16. 9.–30. 9. Místa činu – obrazy a koláže M. Jitky Hilské a D. Vávry
- * do 31. 10. Papírová fantazie – z tvorby Centra papírových modelů
- * Ochrana obyvatelstva – expozice Hasičského záchranného sboru
- * Ochrana osob a majetku
- * 15. 9. 17.00 hod. Agatha Christie – královna detektivek v audioknihách
- * 22. 9. 10.00–16.00 hod. Den dopravní výchovy

Filmový čtvrtek – od 17.00 hod.

- * 9. 9. Muži, co zírají na kozy – příběh reportéra na dobrodružné výpravě

NA OBJEDNÁVKU:

- * Dopravní výchova pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol
- * **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol
- * **Dětské dopravní hřiště pro veřejnost:** Čtvrtek 13–15 hod., sobota a neděle 10–12 hod. a 14–16 hod.

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), cyklisté jsou povinni používat na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

24. 9. od 13.00 hod. do 28. 9. MUZEUM

UZAVŘENO

Změna programu vyhrazena

POLICISTÉ OPĚT SE ČTYŘLÍSTKEM

Policisté našeho krajského ředitelství opět zavítali do areálu Čtyřlístku – centra pro osoby se zdravotním postižením v Ostravě Muglinově. Již loni se podobná akce klientům Čtyřlístku velmi líbila a policisté tehdy slíbili, že opět přijedou. Svůj slib dodrželi a tentokrát přivezli s sebou také své čtyřnohé psi parťáky.

Čtyřlístek poskytuje pobytovou sociální službu dětem ve věku od tří let a dospělým s takovou mírou mentálního postižení, v kombinaci s tělesným a smyslovým postižením, která jim ztěžuje žít běžným životem v domácím prostředí, srovnatelným s jejich vrstevníky, a to i za podpory rodiny nebo jiných terénních a ambulantních služeb. Zároveň každého svého obyvatele podporuje tak, aby se mohl osobnostně rozvíjet

a začleňovat do běžného života společnosti.

Asi stovce natěšeným klientům Čtyřlístku předvedli ukázky ze své každodenní činnosti. Ti s nadšením sledovali názornou spolupráci psů – volně se služebními psy, na vlastní kůži si mohli vyzkoušet, jak se sedí za volantem policejního vozidla Volkswagen Passat nebo na motocyklu Honda, oba se zařízením pro odhalování tzv. pirátů silnic. Obdivovali světla majáček a zajímali se o práci policistů. Ti je v závěru obdarovali upomínkovými předměty s policejní tematikou.

I počasí přálo této velmi povedené akci,

kteří přihlíželi ředitel Čtyřlístku, PhDr. Svatopluk Aniola, Mgr. Bohdani Rywиковá z oddělení vnějších vztahů a také zdravotní asistentky klientů.

por. Bc. Darina MAJKOVÁ
KŘP MSK PIO Ostrava

V posledních letech se Policii České republiky podařilo již několikrát úspěšně navázat na některé starší tradice. Nejinnak tomu bylo i v pondělí 21. června 2010, kdy se dalším policejním útvarem, který obdržel svůj vlastní prapor, stal Útvar odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, často neprávem označovaný jako protikorupční policie. Historie útvaru sahá do počátku devadesátých let minulého století a zanedlouho oslaví útvar dvacet let od svého založení. Jeho náplní však není pouhé odhalování korupce, ale zejména odhalování závažné hospodářské trestné činnosti, problematika veřejných zakázek a odhalování finanční kriminality.

POLICEJNÍ PREZIDENT PŘEDAL PRAPOR ÚTVARU ODHALOVÁNÍ KORUPCE A FINANČNÍ KRIMINALITY

Prapor převzal ředitel útvaru plk. Mgr. Libor Vrba přímo z rukou policejního prezidenta genmjr. Mgr. Oldřicha Martinů a za přítomnosti ministra vnitra Martina Peciny. Slavnostního aktu, který se uskutečnil v areálu zařízení Eden v Herlíkovicích, se zúčastnilo více než 300 policistů útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Hudba Hradní stráže a Policie České republiky, příslušníci čestné jednotky, která působí v rámci Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a další hosté.

Součástí slavnostního ceremoniálu, který doprovázela živým vystoupením Hudba Hradní stráže a Policie České republiky, bylo i předání ocenění více než stovce policistů a občanských zaměstnanců. Jednalo se především o medaile za věrnost, ale i čestné medaile, medaile za zásluhy o bezpečnost a věcné dary.

pplk. Mgr. Roman SKŘEPEK
Foto Petr SKÁČEL

„KRONIKA ostravských kriminalistických techniků“

Oddělení kriminalistické techniky Městského ředitelství policie Ostrava slaví letos „padesátiny“, neboť právě před padesáti lety tato specializace v Ostravě vznikla. Naším technikům byl věnován nejen letošní Den policie na Slezskoostravském hradě, ale vznikla také jakási „kronika“ – útlá publikace obsahující množství zajímavých informací. Čtenář objeví historické začátky našeho kriminalistického oddělení, v minulosti používané prostředky či metody. „Kronika“ však obsahuje také vývoj odbornosti, kterou kriminalistická technika bezpochyby je. Útlá publikace však přiblíží také činnosti našich techniků nebo výjimečnou spolupráci v rámci projektu Integrovaného systému ochrany movitého kulturního dědictví s Národním památkovým ústavem, pracovištěm Ostrava. Nutno připomenout, že základem dokazování je také kvalitně provedené ohledání místa činu, při němž jsou vyhledány, zajištěny mnohdy neviditelné stopy, které jsou následně vyhodnoceny. Práci krimitechnika nelze na místě činu nahradit či opakovat nebo odložit vzhledem k nepříznivému počasí a jiným okolnostem. Zajímavým může být také statistické srovnání množství techniky provedených úkonů. Nedílnou součástí naší „kroniky“ je však rovněž informace k vývoji i současnému působení Odboru kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen OKTE). Čtenáři se dozví i fakta k základním oborům kriminalistického zkoumání v Moravskoslezském kraji. Autory vzpomínání i shrnutí současného stavu naší kriminalistické techniky se stali vedoucí ostravského Oddělení kriminalistické techniky ppor. Bc. Aleš Tancer a vedoucí Odboru kriminalistické techniky a expertiz Moravskoslezského kraje, mjr. Ing. Jan Aufart.

„Kronika“ však obsahuje také množství fotografií jednotlivých oborů kriminalistického zkoumání, ale zapomenuty nezůstaly ani fotografie zajímavých ostravských případů, které zdokumentovali právě naši technici.

Možná lze přiblížit i něco málo z obsahu „kroniky“. Skupina kriminalistické techniky vznikla v Ostravě 1. 1. 1960 a tvořili ji čtyři specialisté, další přicházeli postupně v následujících letech. Tým lidí se obměňoval a v roce 1993 byl obhacen i o první ženu. O stabilitě a odbornosti skupiny svědčí též skutečnost, že vedoucími Oddělení kriminalistické techniky Ostrava se za trvání jeho padesátileté existence stali „pouze“ čtyři lidé. Dokonce celé čtvrtstoletí vedl

ostravské techniky Josef Kvapil. Před šesti lety jej vystřídal současný vedoucí našich techniků Aleš Tancer. Dnes si žádný technik neumí představit fotografování místa činu mechanickým fotoaparátom na film s dvanácti snímky, stejně jako bleskové světlo, jehož přídavné zdroje byly umístěny na opasku a vážily několik kilogramů. Často docházelo k nepředvídatelným poruchám na místě činu, což se ale nedalo žádným způsobem ovlivnit. V dnešní době digitální fotografie je situace naprosto odlišná a s dokumentační technikou se dá doslova „kouzlit“.

Zásadní pro tuto odbornost je víc než úzká spolupráce našich techniků se specialisty OKTE. Stopu totiž nestačí „jen“ nalézt a správně zajistit, ale ke slovu přichází také znalec, aby ji vyhodnotil. Velmi zajímavé jsou také jednotlivé obory znaleckého zkoumání.

Ale vraťme se zpět ke „kronice“ našich techniků. Ta byla slavnostně pokřtěna dne

18. 6. 2010 v Ostravě ředitelem Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomášem Landsfeldem a moderátorem pořadu „Na stopě“ Romanem Svobodou. Křtu se zúčastnili i pan Josef Kvapil, který vedl Oddělení kriminalistické techniky Ostrava neuvěřitelných 25 let, ppor. Bc. Aleš Tancer, jež pana Kvapila před 16 lety vystřídal a oddělení vede dosud. A špičku specialistů uzavírali vedoucí Oddělení kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje mjr. Ing. Jan Aufart a plk. Mgr. Radovan Vojta, vedoucí Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Ostrava.

Závěr by měl patřit vševystihujícímu konstatování mjr. Ing. Jana Aufarta:

„Dnes si prostě kriminalistický technik nevystačí pouze s fotoaparátem, krabičkou argentařů a daktyloskopickým štětcem. To s sebou nese neustále zvyšování nároků na odborné znalosti, dovednosti, zručnost a v neposlední řadě i fyzickou kondici, neboť s počtem různých technických prostředků se přiměřeně zvedá hmotnost kriminalisticko-technické brašny a ne na všech místech se dá dojet autem. Bohužel se v poslední době také zvyšují požadavky na psychickou odolnost kriminalistických techniků vzhledem k narůstající agresivitě a brutalitě pachatelů. Práce kriminalistických techniků je velmi odlišná od toho, co prezentují novodobé krimiseriály, a rozhodně není tak jednoduchá a téměř romantická. Je to práce odpovědná a náročná, a přestože stojí v pozadí kriminalistické činnosti, je nenahraditelná.“

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

PODPIS DOHODY MEZI POLICIÍ ČR A BÍLÝM KRUHEM BEZPEČÍ

Policejní prezident genmjr. Mgr. Oldřich Martinů a prezidentka Bílého kruhu bezpečí, o.s., Mgr. Petra Vítoušová dnes podepsali dohodu o poskytování pomoci obětem trestné činnosti.

Dohoda upravuje společný postup, jehož cílem je co nejrychlejší zprostředkování odborné a bezplatné pomoci oběti (či pozůstalým po obětech) úmyslné násilné trestné činnosti. Jde zejména o trestné činy s následkem smrti, těžké újmy na zdraví a znásilnění.

V praxi bude dohoda fungovat způsobem, že pracovník operačního střediska policie po spáchaném trestném činu vyrozumí policejního krizového intervenanta (psychologa či pracovníka speciálně vyškoleného k poskytování krizové intervence). Ten oběti (pozůstalým) poskytne akutní psychologickou pomoc. Poté krizový intervent nabídne možnost poskytnutí následné psychologické, psychosociální nebo sociálně-právní pomoci ze strany Bílého kruhu bezpečí (BKB). Pokud oběť nabídku akceptuje, po písemném souhlasu (dle zákona o ochraně osobních údajů), dojde k předání příslušných údajů (příjmení oběti, telefonní číslo, adresa, druh skutku, který byl spáchán) Bílému kruhu bezpečí. Pracovník BKB následně kontaktuje oběť a nabídne jí pomoc.

kpt. Jaroslav IBEHEJ

ANDĚL NA ŠVÝCARSKÝCH SILNICÍCH

Vozovky švýcarského kantonu Fribourg hlídá skutečný žijoucí anděl z masa a kostí. Profesionální herec, angažovaný místní dopravní policií, postává dvacet hodin týdně na různých místech dopravní sítě kantonu a svými gesty nabádá nebezpečně rychle jedoucí řidiče, aby nehažardovali při vysoké rychlosti životem svým ani ostatních účastníků dopravy.

Celá kampaň se stala obrovským hitem poté, co se vliv „silničního anděla“ skutečně projevil ve sníženém počtu nehod, zaviněných vysokou rychlostí.

Policisté z Fribourgu ani neočekávali, že bude mít jejich urostlý anděl s křídly z pravého peří a černými loknami takový úspěch. Ovšem všude, kde se herec mávající křídly a vyzývající gesty rukou ke snížení rychlosti objeví, tam zaručeně stáhnou řidiči nohu z plynového pedálu.

Svého „silničního anděla“ znají Fribourští především z televizní reklamy, ve které ho srazí neomalený mladík, příliš rychle vyjždějící z garáže.

„Ideou bylo poskytnout účastníkům dopravy konkrétní ochranu, mít na cestách skutečného anděla, který by vyzýval řidiče k maximální ohleduplnosti a zodpovědnosti. A když je tam anděl přítomen fyzicky, tak je

ten vzkaz velmi realistický,“ tvrdí mluvčí fribourgské policie Benoit Dumas.

Řidiči, kteří spatří anděla, mohou poslat policii e-mail a vyhrát zdarma lekce bezpečného řízení.

„Celá akce bude pokračovat minimálně do října, protože je velmi úspěšná. A pak ji možná prodloužíme. Nakonec, vždyť víte sami, andělé jsou nesmrtelní a věční,“ dodává Dumas.

MOTÝLÍ KŘÍDLA OCHRÁNÍ BANKOVKY

Fyzikové z Cambridge pomoci nanotechnologií napodobili povrchovou strukturu motýlích křídel a tím i jejich fantastické barvy. Metoda by mohla najít využití v optických ochranných prvcích na bankovkách a dalších dokumentech ohrožených paděláním.

Za proměnlivé barvy lesklých motýlích křídel nejsou zodpovědné pigmenty, které by bylo možno chemicky syntetizovat. Vznikají díky fyzikálním vlastnostem povrchu šupinek na křídlech. V šupinkách se střídá několik vrstev kutikuly a vzduchu, přičemž výsledný tvar připomíná mikroskopickou obdobu plata na vajíčka. Jako by motýlí křídla pokrývaly mělké krátery uspořádané do pravidelných vzorců.

Od takto tvarovaného povrchu se odrážejí

IZRAEL MÁ BARVU PROTI RADARUM

Takzvaná „stealth“ technologie, která ztěžuje sledování letadel radary je drahá a omezuje konstruktéry, kteří musejí volit takové tvary stroje, aby co nejméně odrážel radarové paprsky. Izraelská firma Nanoflight přišla s mnohem levnějším řešením – barvou, která obsahuje nanočástice.

Barva byla nedávno vyzkoušena na raketě s cvičnou hlavicí a ukázalo se, že skutečně funguje – raketa byla hůře viditelná radary. Nátěr „neskryje“ těleso úplně, ale ztíží identifikaci – letící předmět může vypadat jinak než ve skutečnosti, či se může jeho tvar „rozdělit“ a podobně.

Jedná se o mnohem efektivnější opatření, než jsou dosavadní přístupy, které jenom Spojené státy od 80. let minulého století vyšly na desítky miliard dolarů. Opatření funguje jednoduše. Radar vysílá elektromagnetické vlny, které se odrážejí od objektu a jsou zpětně zachyceny. Letoun se díky tomu objeví na obrazovce a podle určitých charakteristik je možné jej pozitivně identifikovat.

Nátěr z nanočástic však tyto vlny zčásti pohltí a odráží je jako tepelné záření. Díky tomu je materiál mnohem hůře identifikovatelný. „Jsme teprve na počátku, ale každý den objevujeme něco nového,“ citoval internetový časopis *Ynetnews.com* Eliho Šaldaga, bývalého příslušníka izraelského letectva, který pracuje v laboratořích Nanoflight.

Podle něj byla v současnosti dokončena vývojová fáze projektu a nyní nastupuje druhá, což je průmyslová výroba. Podle Šaldaga má barva vlastností, které umožní, aby byla používána v mnohem širším měřítku. V laboratořích se například pracuje na tom, aby byla využitelná i pro infračervené spektrum, takže napříště by vojáci, jejichž výstroj by byla pokryta barvou, nebyli zjištělní přístroji pro noční vidění.

A konečně, objev může mít využití i v civilní oblasti. „Podobně jako tento materiál umí ztlumit detekování objektu radarem, může bránit i tomu, aby záření z různých zdrojů pronikalo do budov, například do škol a dalších zařízení,“ tvrdí generální ředitel firmy Nanoflight Ricardo Burstein.

různé vlnové délky světla různě. Výsledná barva tak záleží na úhlu dopadajícího světla, na úhlu, pod kterým je povrch pozorován i na optickém uspořádání oka, které motýla pozoruje. Predátor například „nevidí“ zeleného motýla ztrácejícího se v zeleném podrostu, zatímco příslušníci stejného druhu vidí pestré obrazy.

„Tyto umělé struktury by mohly být využity k zašifrování informací v optických prvcích na bankovkách, kreditních kartách nebo pasech a chránit je tak před paděláním,“ říká jeden z autorů nového materiálu Mathias Kolle. Připouští však, že technologie výroby těchto struktur je zatím na úplném počátku a pro využití mimo laboratoř není připravena.

Později docházelo k dalším loupežím. Celkem bylo okradeno 26 cestujících. Policie obvinila letušku poté, co prohledala její dům, prozkoumala její bankovní účty a také obsah jejího bankovního trezoru. Trezor obsahoval ukradené kreditní karty, šperky a šeky. Letuška pod tíhou důkazů svou vinu přiznala.

Letecká společnost Air France ponechala případ bez komentáře.

TRESTANCE HLÍDALA JEN FIGURÍNA

Dva vězni utekli z argentinského vězení, které v tu dobu údajně hlídala jen atrapa skutečného strážce. Některé argentinské věznice se potýkají s nedostatkem finančních prostředků. V části, ze které trestanci utekli, byl prý na strážní věži nasazen pouze obyčejný fotbalový míč s nasazenou čepicí hlídače.

Podle jednoho ze zaměstnanců není věznice kvůli nedostatku peněz dostateč-

ně zabezpečena. Kamerový systém se porouchal před několika měsíci a věznice si z finančních důvodů může dovolit obsadit živým personálem jen dvě z 15 strážních věží. Do jedné ze zbylých věží proto hlídači naaranžovali míč s čepicí, aby si vězni mysleli, že jsou z věže sledováni. Falešný hlídač prý dostal jméno Wilson podle míče, který dělal společnost Tomu Hanksovi ve filmu Trosečník.

Uprchlí trestanci měli být za krátkou dobu propuštěni na svobodu, a byli proto odsunuti do křídla s menší ostrahou. Oba muži, kteří si odpýkali trest za ozbrojené přepadení, jsou nyní na útěku.

Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet

LETUŠKA OKRÁDALA SPÍCÍ PASAŽÉRY

Francouzská policie zadržela letušku společnosti Air France a obvinila ji, že okrádala spící pasažéry na palubě letounu. Informoval o tom webový portál France 24.

Sedmačtyřicetiletá letuška během letu z Paříže do Asie kradla šperky, peníze a kreditní karty ze zavazadel spících pasažérů. Prokuratura v pařížské čtvrti Bobigny sdělila, že obvinění je výsledkem šestiměsíčního vyšetřování.

Francouzská policie byla informována o prvním případě krádeže už v lednu, kdy pasažéři společnosti Air France nahlásili odcizení peněz v celkové hodnotě 4000 eur (přes 100 000 korun). Přišli o ně během letu z Paříže do Tokia.

RUSOVÉ NEDUVĚŘUJÍ POLICI

Podle státní agentury VCIOM podezřívají více než čtvrtinu Rusů své strážce zákona, že jsou ochotni zákony porušovat; podle třetiny dotázaných policisté přestupují zákon pravidelně, pětina jim vytýká špatnou práci a další pětina špatný vztah k lidem.

Veřejnost je roztrpčena kvůli sérii skandálů, které policii pronásledují od loňského jara, kdy policejní náčelník v jedné moskevské samoobsluze bezdůvodně zastřelil dva lidi a dalších sedm zranil. Od té doby se o policejním násilí, svědci a korupci lze v novinách dočíst téměř denně. A reakcí není jen nedůvěra.

V Orlu v centrálním Rusku neznámí pachatelé zaútočili zápalnými lahvemi s „Molotovovým koktejlem“ na policejní stanici, pouhé tři dny po pumovém útoku na místní prokuraturu. Na místě činu zanechali letáky „Udělej to jako my, udělej to lépe než my!“. Vyšetřovatelé z těchto útoků, které si zatím nevyžádaly oběti, podezřívají především nacionalisty, kteří zřejmě mají na svědomí i obdobné útoky v jiných regionech.

Ty se množí od rozruchu, který na přelomu května a června vyvolala na Dálném východě skupina „partyzánů“ krátkou záškodnickou válkou s dvěma mrtvými a čtyřmi zraněnými strážníky. „Partyzáni“ po několika dny unikali

zátahům, než byli dopadeni. Mezitím na svou stranu získali sympatie části veřejnosti tvrzením, že se prý jen mstili policistům za týrání, které osobně zakusili.

Jakkoli se skupina vyznačovala i ultranacionalistickou rétorikou a byla podezřelá ze spojení s kriminálním podsvětím, podle průzkumu nezávislého střediska Levada získaly akce „mstítelů“ podporu více než pětiny veřejnosti. V Moskvě se gang těšil sympatiím dokonce u 46 procent dotázaných.

Ministerstvo vnitra se snaží situaci čelit kroky jako zveřejňováním „kalendáře hrdiných skutků“ strážců pořádku, anebo návrhem

zákona, který by ještě více zvýšil ochranu policistů ve službě před urážkami a dalšími ústrky, i když už nyní za takové napadení hrozí vysoké pokuty i vězení.

Policisté mohou v případě zneužití pravomocí stále spoléhat na beztrestnost. Alespoň sdružení Veřejný verdikt na základě zkoumání 156 případů dospělo k závěru, že důkladně se vyšetří jen osm procent podezření na policejní mučení. Situaci prý nezlepšila ani policejní reforma, kterou odstartoval prezident Dmitrij Medveděv. Ta má do roku 2012 snížit počet policistů o pětinu.

RUSKÉ VĚZNICE

Po mnoha letech se snížil počet lidí, kteří jsou v Rusku v té či oné podobě „za mřížemi“, tedy vězňů a vazebně stíhaných obviněných. To je ale také jediná pozitivní zpráva, konstatoval zástupce generálního prokurátora Ruské federace Jevgenij Zabarčuk. Další údaje o stavu samotných penitenciárních zařízení, a tudíž o podmínkách, v nichž věznění žijí, spíš budí hrůzu: například jen v minulém roce zemřelo ve vězení na čtyři tisíce vězňů. Přitom se jednalo ve většině případů o lidi středního věku, přesto se mnozí svého propuštění ani nedožili, v lepším případě vyšli z vězení jako invalidé. Vězeňští lékaři velmi často nemají ani doklady o absolvovaném studiu, zdravotnické vybavení zařízení je v dezolátním stavu, někde 20 i 30 let staré, jinde není vůbec...

Ukazuje se, že vězeňská zařízení porušují často i sami úředníci. Jen v minulém roce probíhalo disciplinární řízení s více než 16 000 zaměstnanci nápravných zařízení, registruje se víc než 77 000 porušení vězeňských předpisů. Mezi „hříšníky“ bylo i 380 úředníků, zajímavých významné posty.

Novinám Ruskaja gazeta referoval Zabarčuk i o úspěšně probíhajících reformních krocích, majících za cíl zefektivnění penitenciárního systému. V současnosti se jedná například o realizaci alternativních forem trestů, jimiž je nejčastěji domácí vězení. K počátku dubna bylo v RF zbaveno svobody téměř 870 000 lidí. K tomu Zabarčuk poznamenal, že jak soudy, tak i kriminalisté se velmi pomalu zbavují lety navyklého přístupu – dát každého podezřelého hned pod zámek. Vždyť jen v minulém roce bylo propuštěno z vazby přes 65 000 lidí, z nichž 19 000 se dopustilo porušení zákona středního či lehkého stupně. A co ti ostatní? Za mřížemi byli naprosto zbytečně, rozčíluje se Zabarčuk. Situace v některých zařízeních je podle Zabarčuka neúnosná a nedůstojná. Prostor v cele nedosahuje 2 m² na člověka, nemají na cele ani stůl, ani lavičku, někde nemají zadržení ani své vlastní lůžko.

Co Zabarčuka dál znepokojuje, je strmý a trvalý nárůst trestné činnosti žen. V ženských nápravných zařízeních, jichž je v Rusku 46 a jsou dimenzovány na 38 500 míst, si odpykává trest na 49 000 žen. Dalším problémem je nezaměstnanost vězňů, z nichž vykonává placené zaměstnání jen každý čtvrtý, ostatní tak nemají z čeho splácet dluhy, alimenty a další závazky. Hrubě nespokojen byl Zabarčuk i se situací ohledně používání mobilů v nápravných zařízeních, ve velkém se konzumuje alkohol, někteří vězni mají přístup k narkotikům, dokonce se dostanou i k chladným zbraním.

Korupce prý vládne i v této oblasti, nejvíc pak tam, kde se jedná o možnost podmíněčného propuštění. Manipuluje se s osobními materiály, vypisují se nepravdivé osobnostní charakteristiky a údaje naprosto neodpovídající realitě.

Tento stav se podle náměstka nezmění, pokud nebude řádně fungovat i všestranná a pravidelná kontrola stavu uvedených zařízení.

**Z ruského tisku přeložila
a zpracovala Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

ROMANTIKA MAFIE

Na trhu v italském přístavním městě Savona se dozvíte, že tomuto noži se říká stiletto a je to oblíbená chladná zbraň mafie. Tajemná vlajka mafie se dá pověsit na ledacos – i na nesmysly. Jednak: dyka stilet neměla plochou čepel, ale s trojhranným a čtyřhranným, ojediněle s kruhovým nebo oválným průřezem. A za druhé: jako zbraň k vyřizování účtů členové té či oné organizace mafie dnes upřednostňují zbraně střelící dávkou nebo pistole s tlumičem hluku.

Klasická středověká italská dyka stilet byla celokovová

a čepel neovládaly žádné pomocné mechanismy, protože byla pevná. Byla to účelová zbraň (kordík či spíš bodlo), jejíž funkcí byla bezhlučná fyzická likvidace protivníka. Označení stiletto je tedy pro současné jednoruční vyskakovací nože nesprávné, avšak vžilo se.

Někteří všehožalci tvrdí, že vyskakovací nože se začaly vyrábět v Palermu, jiní že v Neapoli. Kde a kdy se první konstrukce

vyskakovacího
nože skutečně

objevila, je dnes už
nedoložitelné. Německá

firma Hubertus ze Solingenu

je nabízela v roce 1850 a vyska-

kovací nože pro sebeobranu zvané

Châtellerault byly francouzskými nožíři nabí-

zeny už roku 1810. Renesance vyskakovacích

nožů pak propukla po druhé světové válce.

Přednosti jednoručně otvíraných kapesních nožů jsou očividné, není nutno je dlouze rozebírat. Chceme-li nůž otevřít, je třeba odsunout šoupátkovou pojistku. Při současném stisknutí vypouštěcího tlačítka je čepel pružinou vymršťována o 180° do pracovní polohy. Otevřená čepel je automaticky zajištěna.

Nože tohoto typu vyrábí mnoho výrobců v nesčíslných provedeních a kvalitě, většinou někde na východě Asie. Často se tak jedná o takzvanou turistickou kvalitu – což znamená, že úspěšný turista v euforii uloví zdánlivě exkluzivní suvenýr, nepožaduje záruku, odjede a nikdy nic nebude reklamovat. Našinec by kvalitu nože komentoval sloganem „nic moc“. Pokud se nůž nepoužívá a jen kráší sbírku ve vitrině, je záhodno ho nechat otevřený, aby se vymršťovací pružina neuvnaila.

Samozřejmě že mistři nožíři vyrábějí i nože špičkově zpracované a z vysoce kvalitních materiálů. Ty se ale neprodávají na trzích.

-srk-

ČESKÝ ODSTŘELOVAČ MISTREM SVĚTA

V Maďarsku se každoročně konají mezinárodní závody policejních a vojenských odstřelovačů, nazývané Světový pohár a považované za jakési mistrovství světa. Slůvko jakési uvádíme proto, že podobně nazvaný závod se koná také v USA a například některé země NATO své odstřelovače do Maďarska neposílají. Účast přinejmenším srovnatelnou s Maďarskem také zaznamenáváme na každoročním českém závodě odstřelovačů o pohár policejního prezidenta. Letošních závodů poblíž Budapešti se ve dnech 29.–31. května zúčastnilo 90 vojenských a policejních odstřelovačů ze 14 zemí.

Do jisté míry omezená účast nijak nesnižuje úspěch dvojčlenného týmu odstřelovačů ze zásahové jednotky Ústeckého kraje. Policista, který si přeje být uváděn jenom jako Václav, byl letos v Maďarsku nejlepší mezi policejními odstřelovači a stal se mistrem světa (nebo alespoň jeho části) i v absolutním pořadí. Spolu s Rost'ou pak obsadili čtvrté místo v soutěži družstev. Ještě je třeba dodat, že dvojčlenné družstvo Armády ČR bylo ve své kategorii třetí.

Letošní 9. ročník světového poháru však naprosto ovládli čínští odstřelovači. Na závody do Maďarska jezdí už od roku 2007, ale dosud vždy bez podstatných úspěchů; nejlepší bylo desáté místo v družstvech. Letos to tedy Číňané pojednali vel-

koryse. Z celé své obrovské země vybrali 117 nejlepších odstřelovačů z řad ozbrojených sil i policejních sborů. Tři měsíce je nechali trénovat pod vedením instruktorů na střelnici pекingské univerzity a potom vybrali po šesti nejlepších policistech a vojácích, kteří dosahovali nejlepších výsledků. Tento způsob přípravy, jaký si ovšem jinde ve světě sotva mohou dovolit, nakonec přinesl očekávané výsledky. Čínští jednotlivci a družstva získali v Maďarsku hned pět medailí, z toho dvě zlaté. Z celkového počtu 12 medailí získali po dvou kromě Česka ještě Bělorusko a Ukrajina, jedna bronzová zbyla na Velkou Británii.

Závodníci se museli vypořádat se třemi desítkami náročných situací s různým počtem ran, zpravidla na čas a ve vzdálenostech od 17 do 430 metrů. Některé situace byly ztíženy překážkami – například vodní stěnou – a řada z nich byla zaměřena i na taktické zvážení situace a správné rozhodnutí. Kromě běž-

BRITSKÝ REKORD

Deník Daily Express připomněl pětadvacetiletého desátníka Chrise Reynoldse od 3 Scots, The Black Watch, jenž s odstřelovačkou Accuracy International L115A3 v ráži 338 Lapua Magnum na vzdálenost 1853 metrů zastřelil jednoho z velitelů Tálibánu. Odstřelovač už má na svém kontě 32 Tálibánců nebo osob, které za ně považoval. Zbraně firmy Accuracy International patří od první poloviny 80. let minulého století do výzbroje britských ozbrojených sil. V listopadu 2007 objednala britská vláda u této firmy 580 opakovačích odstřelovaček L115A3 se zaměřovacími dalekohledy Schmidt & Bender

5-25x56 PM II LP. Zbraně se v Afghánistánu velmi dobře uplatnily.

-jtv-

SUNNYSOFT V AFGHÁNISTÁNU

Pražská firma Sunnysoft, s. r. o., specialista na oblast mobilních řešení, kapesních počítačů, smartphonů a GPS navigaci, vyslala společně s českou misí vojáků z Prostějova do Afghánistánu také dva produkty ze svého sortimentu.

Reálnými bojovými podmínkami si prošly britské výrobky powerbanka PowerGorilla (záložní zdroj pro notebooky) a solární nabíječka SolarGorilla, které dokázaly v poušti efektivně dotovat i dobíjet notebook a další zařízení. Cílem bylo vyzkoušet jejich chování a výdrž v náročných podmínkách. A velmi blízko testování opravdu probíhaly boje s Tálibánem. Mise Sunnysoftu byla úspěšná – zařízení dokázala bez ztráty kapacity efektivně (několik hodin) nabíjet zařízení, jako byl notebook, mp3 přehrávač nebo PDA komunikátor...

„Kvůli nebezpečí přepadů povstalců Tálibánu zde byly všechny přesuny realizovány v bojových vrtulnících. Rozhodně zde nebyla nouze o otřesy, vibrace a zvřený pouštní prach. Solární přístroje vydržely bez úhony i bojové manévry vrtulníku, když se náš stroj dostal do situace, kterou pilot vyhodnotil jako nebezpečí palby ze země a zahájil sérii ostrých úhybných manévru, doprovázených vystřelováním klamných cílů,“ komentuje Petr Blahuš, který celý test zařízení Powertravelle-ru prováděl. Kromě speciálních jednotek z Prostějova měla nabíječky k dispozici i 4. brigáda rychlého nasazení Armády České republiky.

Tisková zpráva Sunnysoft

ných terčů pořadatelé připravili i zvláštnosti, jako bylo například vejce či nábojnice ráže 12,7 mm, postavená na výšku ve vzdálenosti 132 metrů. Na té byl nejvýše hodnocen čistý průstřel, ale to už je spíš věc náhody. Zajímavá prý byla také střelba na nůž zabodnutý do špaluku ve vzdálenosti 50 metrů; v optimálním případě se měla střela rozdělit na jeho ostří a zbytky měly nůž minout po obou stranách.

-pl-

KRUTÁ ROMANCE

ze 55

Ten den bylo pěkné počasí, na pláž lipenského jezera chodili od rána plavci – a někteří z nich periferním viděním zaregistrovali něco jako velký šedý či nazelenalý kámen, vyčnívající z vody blízko valu, oddělující přístaviště zdejšího Jachtklubu od písčité pláže.

Pozornějším se ukázal teprve Václav Martínek z Ostravy: „Přišel jsem dneska na pláž spolu s kamarády kolem 10.00 hod. Šel jsem ke břehu a viděl jsem na okraji vodní hladiny nějaký útvar – teprve když jsem přistoupil ještě blíž, podle vlasů a celkové podoby jsem pochopil, že se jedná o mrtvolu! Byl to pro mě šok!“

16. srpna 2007 tak odstartovala zajímavá kauza, která sice nepatří k monstrózním případům, o kterých obšírně referují sdělovací prostředky, nicméně názorně dokladuje pečlivou, někdy až sysifovskou práci kriminalistů.

Z protokolu o ohledání místa činu můžeme vyčíst: „Na vodní hladině se pohupuje bezvládné tělo břišní částí směrem ke dnu... V okolí je pouze písčitá pláž bez dalších stop či nálezu věcí. Ve 12.00 hod. je za asistence hasičů a přivolané lékařky vytaženo tělo na břeh, kdy je zjištěno, že se jedná o osobu ženského pohlaví.“

Tělo nemělo jediný kousek oblečení, nepočítáme-li nízké sportovní boty a hned troje ponožky. Na zápěstí levé ruky měla mrtvá žena navlečenou gumičku do vlasů lila barvy. Z hlediska úspěšné identifikace znamenalo cenné bodíky nepřehlédnutelné tetování na předloktí levé ruky: na hřbetu stálo hůlkovým písmem JAN, na vnitřní straně bylo psacím písmem GABIKA.

PACHATEL ÚTOČIL ZNAČNOU SILOU

Pozornosti přítomné lékařky a policistů samozřejmě neuniklo ani několik bodných a bodnořezných zranění v ženině hrudníku. Takže násilná smrt! Další potřebné údaje poskytli kriminalistům soudní lékaři. Pítevní protokol zmiňuje šest takových ran, jedna z nich pronikla do levé plíce, další do pravé srdeční komory a znamenaly smrt zakrvácením dutiny hrudní.

„Všechna poranění byla způsobena bodnořezným nástrojem typu nože, největší šířku čepele lze odhadnout na 1,5 cm a délku čepele asi na 10 cm... Některé z ran musely být vedeny velkou silou, neboť přetínaly či natínaly žebro, svědčí pro to i délka bodných kanálů a zejména krvavé výrony v okolí ran, nejspíše nárazem střenky.“

Soudně lékařský odhad doby smrti zněl: k vraždě došlo nejspíš – s přihlédnutím k teplotě vody – před třemi dny. 152 cm vysoká a 41 kg vážící žena neměla v horní čelisti takřka žádné zuby. Nešlo ovšem o projev násilnickovy brutality, lůžka zubů byla už dávno zhojená...

HOLKA ZVANÁ ČERT

Zmizela Gábina! Tuto informaci vytěžili policisté ještě v den nálezu mrtvé ženy od prostitutek, postávajících u silnice mezi Kaplicí a hraničním přechodem do Rakouska. Jedná se prý o zhruba 40letou slovenskou Romku, drobné a hubené postavy, která měla mezi kolegy němi přezdívku Čert.

„Poznala jsem ji asi před půl rokem, stávaly jsme proti sobě na silnici ve Skoronicích. Ona

Pohoda proslulé lipenské pláže byla narušena. Na vodní hladině, blízko břehu, se pohupovala mrtvola!

byla hodná ženská, nikoho tady neměla, tak jsme spolu kamarádily. Vyprávěla mi, že na Slovensku má manžela a šest dětí. Víím, že měla málo zákazníků, a tudíž málo peněz. Litovala jsem ji, nebyla pěkná, neměla nahoře zuby, pořád jí byla zima, tak jsem jí půjčovala prádlo,“ vypověděla Jana Švarcová.

„Naposledy jsem ji viděla v neděli 12. srpna 2007 asi ve 22.30 hod. Odjela jsem se zákazníkem, když jsem se asi za půl hodiny vrátila, Gábina už tam nebyla. Čekala jsem asi hodinu, ale marně. Ještě v neděli se mi Gábina chlubila, že ji nějaký dva kluci odvezli na oslavu 18. narozenin někam k Velešínu. Ale oslavenec ji nechtěl, utíkal před ní, nakonec tam ale nějaký sex přece jen měla.“

Kriminalisté projeli se Švarcovou místa, kam Gábina jezdila se svými zákazníky, mj. les za kaplickou tržnicí či polní cestu u obce Bujanov. Nicméně orientační prohlídka nepřinesla nálezu nějaké stopy, pozitivně související s obětí či vraždou. Můžeme dodat, že nulový výsledek měla i prohlídka vodní plochy a přilehlých břehů prováděné pomocí motorového člunu v okolí Černé v Pošumaví – nepodařilo se nalézt žádné věci, které by měly vztah k mrtvole ženy.

Zbýval ještě jeden úkon: 17. srpna, zhruba v 16.30 hod. Švarcová bezpečně identifikovala v zemřelé Gabrieli Sivákovou, nar. 1965, občanku Slovenské republiky.

KDO VŠECHNO VRAŽDIL?

„Švarcová nám také řekla o podezřelém chování cizince, který ji i Sivákovou několik dní pozoroval z auta. Další cizinec se v úterý 14. srpna a v neděli 19. srpna – tedy už po vraždě – na Sivákovou vyptával, chtěl získat její telefon nebo adresu,“ komentuje další fázi případu kapitán Jiří Růžička z Policie ČR, Správy Jihočeského kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování.

Brzy se objevily i další verze, v podstatě vyvěrající z jakéhosi folklóru prodejného sexu. Jistý svědek se dušoval, že Sivákovou zlikvidoval vlastní romský pasák, protože kazila kšefty. Stejně sugestivně líčila jedna z prostitutek, že byla svědkyní, jak Sivákovou ubodal jistý „cikán z Rakouska“, magor známý pod přezdívkou *Báno*.

věcné nebo biologické stopy, vyzněly negativně,“ dodává kpt. Růžička.

MUŽ JMÉNEM KURT

Kriminalisté přirozeně nepracovali jen s nepodloženými údaji (quasi)svědků, mohli se především opírat o exaktní informace, jako je genetika nebo kamerový systém LOOK. Znalčiny OKTE stanovila z výškrabů pod nehty levé ruky DNA profil neznámého muže. Tento profil neprocházela Národní databází DNA, experti nezjistili žádnou shodu.

Co ale cizina? Například Rakousko? Mezinárodní spolupráce zafungovala díky Interpolu na výbornou. A tak se brzy vynořilo jméno Kurta Abalda, jehož vozidlo projíždělo v neděli 12. srpna 2007 v 16.23 hraničním přechodem Wüllowitz – Dolní Dvořiště.

genitálií, což mě nanejdříve překvapilo. Asi za tři minuty, možná za pět, jsem vyvrcholil, ona vytáhla ruku, já toho využil a odjel... Za hodinu jsem si řekl, že to zkusím znovu, vrátil jsem se na stejnou silnici a našel jsem prostitutku, která mi typově vyhovovala – štíhlá blondýnka s velkým poprsím. Zajeli jsme k penziónu, šli jsme dovnitř a tam jsme měli sex za peníze.“

OTAZNÍKY KONTRA VYKŘIČNÍK

Abald dále tvrdil, že se kolem půl deváté vrátil do Rakouska. Různá zranění na svém těle vysvětloval jednak pořezáním o rozbitou skleničku, jednak opileckým pádem v baru během nějaké oslavy. Což jen podtrhovalo rozporuplnost jeho výpovědi, přesně řečeno naskakující otazníky:

Pocházela DNA stopa za nehtem zavražděné ženy opravdu ze spermatu? Jak je možné, že ani dvoudenní pobyt ve vodě ji nevyplavil? Nešlo spíš o jinou mikročástici z Abaldova těla – třeba kousičky kůže, které by pevněji uvízly za nehty oběti? Pochyby vzbuzovalo i jeho líčení událostí z Kaplice...

„Kdyby Gábina nedostala zapláceno, začala by ječet, že by o jejím incidentu se zákazníkem bylo slyšet až do Kaplice. Věděly by to všechny holky i vietnamští stánkaři,“ poznamenal rozsaňně pasák Đurko. Ani štíhlá blondýna s velkým poprsím se mezi prostitutkami na daném místě nevyskytuje...

Prohlídka bydlíště i vozidla podezřelého muže vyzněly negativně, přesto Kurt Abald putoval v Rakousku do vyšetřovací vazby. Brzy ale přišel trumf obhajoby, vykřičník, který přehlušil všechny vyjmenované otazníky:

Abald při návratu do Rakouska poslouchal *Radio Antenne Salzburg*, kterou lze poslouchat jedinečně na území spolkové země Salzburg. Dokonce volal v rámci pořadu *Loveline mit Singles* redaktorce, že ho zajímá příspěvek jisté dvacetileté číšnice a dal redaktorce číslo mobilu, že se chce s dívkou sejít. Moderátorka pořadu i záznamy telefonů potvrdily Abaldovu výpověď. „V době, kdy můj klient byl už na území Rakouska, Siváková podle svědků ještě ve 22.30 hod. žila!“ vyrukovala okamžitě obhajoba. Nešlo samozřejmě vyloučit, že Abaldův mobil použila jiná osoba, ale takové podezření se nepodařilo prokázat... Abald byl zase volný.

Kapitán Jiří Růžička usnesením policejního orgánu z 12. 2. 2008 odložil podle § 159a odst. 4 trestního řádu případ, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti, opravňující zahájit trestní stíhání dle § 160 trestního řádu... „Naše práce tím nekončí, operativně se případu věnujeme dál, prověřujeme další podezřelé osoby, jejichž pohyb v inkriminované době byl v průběhu šetření zjištěn,“ konstatuje major Růžička. „Nicméně spis týkající se vraždy Gabriely Sivákové zatím stále nese poznámku – Neznámý pachatel.“

Viktorín ŠULC
Foto z policejního spisu

Tělo patřilo zavražděné ženě, prostitutce. Prohlídky několika vozů, včetně automobilu jejího pasáka, vyzněly negativně.

Tetování na ruce přispělo k určení totožnosti ubodané oběti

Pasák Đurko se stavěl k podezření skutečným, nebo dobře hraným nadhledem: „Kdybych se chtěl Gábiny zbavit, stačilo by jí koupit lístek na vlak domů. Vydělávala málo, ale zase nám doma dobře uklízela.“

Kriminalistům se podařilo ztotožnit i *Bána*, ve skutečnosti se jednalo o českého občana, kterého psychická dispozice spolu s dlouhodobým požíváním drog dovedla k diagnóze paranoidní schizofrenie, projevující se absencí komunikace s okolím a takřka celodenním zavíráním se do nějaké místnosti. Podle *Bánovy* rodiny není muž agresivní, bez cizí pomoci se neobejde, je vyloučeno, aby řídil motorové vozidlo...

„S tím jsme se samozřejmě nespokojili. Nicméně prohledání Đurkova auta, stejně tak vozu *Bánových* příbuzných a dalších automobilů možných podezřelých, zaměřené především na

Co víc – Abaldův profil DNA byl ve všech 11 příznakových systémech plně obsažen v profilu DNA smíšené stopy, získaném pod nehty oběti!

A co si pomyslet o dosavadních trestech mladého muže? Třikrát šlo o mravnostní delikty, spojené s exhibicionismem. Jednou zas Abald v opilosti způsobil autonehodu a chtěl z místa ujet. Když se mu v tom poškozená řidička snažila zabránit, uhořel ji pěstí do břicha.

Mladý muž zprvu jakýkoli svůj výskyt na území České republiky popíral. Nicméně po předložení důkazů rychle obrátil: Uvedeného dne skutečně hranice přejel, chtěl mít sex s nějakou prostitutkou. Zastavil v Kaplici, poblíž tržiště. Prakticky vzápětí přistoupila k okýnku jeho auta nějaká vzhledově velmi zanedbaná žena:

„Lámanou němčinou říkala *Šukat, kouřit*, současně mi sáhla pravou rukou do oblasti

FINANČNÍ ŠKRTY versus kvalita poskytované služby

Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje ve spolupráci s odborem vzdělávání a správy policejního školství Ministerstva vnitra ČR pořádalo v České republice v červnu 2010 seminář CEPOL 60/2010 Quality Management System. Na programu byla především výměna zkušeností v dané oblasti pro zvýšení efektivity policejní práce v období finanční krize. Cílem semináře bylo sdílení nejlepší praxe v rozvoji policejních organizací, sdílení zkušeností s modely řízení, diskuse nad obecnými a klíčovými výkonnostními ukazateli, jejich měření a otázka standardů služby.

Jak naznačily již úvodní projevy náměstka policejního prezidenta pro Službu kriminální policie a vyšetřování plk. Ing. Viktora Čecha a ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje plk. Mgr. Ing. Radomíra Heřmana, celé jednání bylo ovlivněno dopady finanční krize. Samozřejmě se nejedná o dopady dotýkající se pouze veřejných rozpočtů, které mají přímý vliv na snižování prostředků na provoz policejních sborů, ale také na oblast obecnou, kdy dochází ke krachování společností, zvyšování nezaměstnanosti a k rozvoji dalších sociálněpatologických jevů, které mají přímou vazbu na nárůst kriminality a dalších negativních jevů ve společnosti. V důsledku současné situace se tedy lze domnívat, že budování bezpečného prostředí se snižujícími se prostředky, očekávaným nárůstem kriminality a současným stavem morálky ve společnosti bude v nejbližším období daleko těžší a náročnější. Lidově řečeno, na policii se opět „valí“ více práce a tato si má s ní poradit s daleko menšími prostředky, než které měla k dispozici v minulosti.

Seminář potvrdil, že ve všech zemích Evropy zní věta „Musíte více šetřit“, nebo „Budete muset

pracovat levněji“. Je možné říci proč ne, zní-li takto veřejná zakázka od společnosti, na jejímž podkladě policie vykonává svou činnost. Vždy je ale také potřeba říci i to, co snižování nákladů v realitě přinese. Snižování nákladů není nekonečné. Vždy totiž může přijít někdo, kdo řekne, snižte náklady ještě, ještě a třeba dvakrát tolik, ale kde je hranice únosnosti? Vzhledem k tomu, že existuje určitá cena pracovní síly na trhu práce a cena vstupů (benzín, papír, ICT technologie...), které lze snižovat pouze do určitého okamžiku, musí nutně následně dojít k poslednímu kroku a tím je snížení **standardu služby** (rušení nebo slučování služeb, omezení výkonu činností a služby atd.).

Co se skrývá za výrazem standard služby. Lidově řečeno, kolik muziky je za kolik peněz. Každý drobný podnikatel, například pekař, přesně ví, kolik potřebuje mouky, strojů, energie a času, aby vyrobil například 500 ks rohlíků v určité kvalitě. Samozřejmě tedy bude snadno určovat, kolik bude potřebovat finančních prostředků k navýšení výroby o 10 %, anebo kde snížit náklady bez zhoršení kvality produktu. V rámci Evropy existují dva druhy policejních sborů. Na jedné straně jsou policejní sbory, které precizně popisují své procesy a stanovují jejich cenu a na tomto podkladě předkládají své požadavky na rozpočet. Na straně druhé jsou sbory, které se prostě snaží „vejít se do rozpočtu“.

Ze semináře jednoznačně vyplynulo, že sbory s popsány procesy a stanoveným standardem služby mají v době nestability veřejných rozpočtů značnou výhodu (BEL, HOL, UK...). Například v tak zvané „Zelené knize britské policie“ (From the neighbourhood to the national: policing our communities together, London, 2008), lze nalézt

obecný závazek policie vůči občanům v několika bodech, který vyjadřuje určitý standard (dojezdové časy, reakce na stížnosti, časy zvednutí telefonu...). Na základě stanoveného standardu je pak celkem jednoduché spočítat, kolik je na jeho naplnění potřeba sil a prostředků. Například dle vytížení a hlavní provozní hodiny lze spočítat, kolik potřebují operátorů, aby byl telefon vždy zvednut maximálně do 10 sekund, dále pak jak rozmístit síly, aby bylo možné zajistit stanovený dojezdový čas atd.

Standard má ještě další výhodu mimo toho, že je ideálním podkladem pro plánování sil a prostředků, a tou je zákaznickova povědomost o něm. Pokud občan ví, že na dojezd mimo obec je lhůta v 95 % případů 60 min. (pomoc v nouzi v obci např. do 15 min.), tak se s největší pravděpodobností nebude rozčilovat, když hlídka dojeде ve stanovené lhůtě. Pokud standard stanoven není, veškerou činnost policie je možné vykládat oběma směry, tedy z pohledu kritika, že hlídka přijela vždy pozdě (i kdybychom na místo dorazili do minuty), anebo z pohledu obhájivatele zákroku, že vždy přijela v čas.

Na závěr mi dovolu krátké shrnutí. Seminář CEPOL v Jihočeském kraji a Praze byl účastníky ve zpětné vazbě hodnocen jako jeden z nejlepších seminářů v jejich dosavadní praxi. Obohatil účastníky zejména o metody, jak vhodně upravit, či změnit systém. **Nastavení a rozvoj systému v rámci jakékoliv organizace, má zásadní dopady na její chod a efektivitu.** Jeho časté neuvážené změny (liniové řízení x teritoriální řízení, náborová kampaň x snižování počtu policistů atd.) vnášejí do organizace nestabilitu a mohou vyvolávat u pracovníků potřebu opustit nestabilní zázemí. Popřejme si, aby noví političtí představitelé našeho resortu postupovali co nejuvážlivěji, například cestou standardizace služby.

Celý článek lze nalézt na: www.ks.jc

kpt. Mgr. Michal MARUŠÁK,
koordinátor kvality,
KŘP Jihočeského kraje

Ani jsme se nenadáli a už jsou tu poslední dny indánského, alias babího léta. S podzimní rovnodenností se rok přehoupne do druhé, klimaticky méně pohodové poloviny. Této skutečnosti přizpůsobíme i dnešní ukázky webových stránek.

Kdo má doma školáky a studenty, jistě si všiml jejich zvýšeného zájmu i o „nezábavné“ internetové stránky. Zejména takové, na nichž se dají pomocí tlačítek CTRL C a CTRL V bezprachně zkopírovat různé referáty, čtenářské deníky či taháky do různých předmětů. V tomto směru mají vaše ratolesti určitě dokonalý přehled a starosvětské rodičovské rady o odpovědné školní přípravě u nich vyvolávají nanejvýš pobavený úsměv. Možná byste však úspěšili s upozorněním na stránku www.skolnisesit.cz. Tento redakční systém je určen k vedení zápisů ve vyučovacích předmětech v elektronické podobě přímo do paměti notebooku. Kromě možnosti být „in“ nabízí uživatelům řadu zajímavých služeb. V prvé řadě jde o těsné propojení zápisů s populární službou Facebook – uživatel na ní dokonce musí být registrován. K výhodám elektronických zápisů patří např. formátování písma, jednoduché vkládání

33

Našli jsme pro vás na internetu

obrázků a videí přímo do textu, spolupráce s kamarády na tvorbě záznamů (tzv. sdílení), přístup do sešitu i z mobilu atd.

Většího ocenění se možná dočkáte u nejmenších školáků. Jim (a jejich rodičům) je určena průběžně aktualizovaná stránka www.pripravy.estranky.cz, která se musí kvůli správné funkci skriptů prohlížet pomocí prohlížeče Internet Explorer. Obětává autorka obsah stránky výstižně charakterizuje slovy „INTERNETOVÁ ŠKOLÍČKA je pro všechny děti, které si chtějí hravou formou zopakovat učivo prvního stupně ZŠ“. Spousta pestřých kvízů a cvičení zahrnuje úkoly z češtiny, matematiky, prvouky, němčiny, angličtiny, výtvarné a hudební výchovy.

Předchozí upoutávky se týkaly především dětí školou povinných. Ani dospělým však neškodí občas si osvěžit své znalosti a dozvědět se i něco nového mimo vlastní obor. Věděli jste například, že

- věta *Všechny přístavy se dožadovaly úplně čerstvých řízečků* je zvláštní (i přes svou absurdnost) tím, že obsahuje všechna písmena české abecedy?
  - počítačová myš byla patentována v roce 1970 a začala se komerčně používat v roce 1982?
  - vlasy rostou průměrnou rychlostí 0,35 mm za den a nehty rychlostí 0,1 mm za den?
  - milion dolarů, naskládaný z jednodolarových bankovek, by vytvořil sloupec vysoký 110 metrů, vážící 1 tunu?
  - první dopravní semafor byl uveden do provozu v Londýně roku 1868, celých 17 let před zahájením výroby prvních automobilů?
- Stovky důležitých i nepodstatných, vážně míněných i žertovných zajímavostí nabízí čtenářům formou kratičkých článků stránka www.vedelijste.cz. Obsah je rozdělen podle tematiky do osmnácti sekcí (Architektura, Doprava, Historie..., Země, Zvířata).

S koncem období cestovatelských dovolených přišla doba péče

o „domácí krb“. Jednou z méně příjemných prací je malování bytu. Na menší místnosti si jistě troufnete sami, ale rozsáhlejší akci je lépe přenechat odborníkům (opravdovým!). V tom případě zbývají majiteli bytu vyřešit dva problémy – určení barevného ladění interiéru a proplacení závěrečného účtu. Oba jsou obtížné, ale v prvním případě se můžete s důvěrou obrátit o pomoc na internet. Velmi cenným zdrojem „barevných“ rad je komerční stránka designérské firmy www.keepline.cz/clanky.html, pojednávající o estetickém a psychologickém působení barev v interiérech budov a v obytných místnostech. Srozumitelné texty o vlivu barev jsou rozděleny do článků Volba barev, Kombinace barev, Světlo barvy mění, Zvětšování a zmenšování prostoru, Kombinace materiálů a vzorů.

Naše babičky říkávaly „Zelená, modrá, pro blázna dobrá“. I když dnes už tak striktní nejsme, přece jen je žádoucí dodržovat při volbě barev jisté zásady. Skvělým rádcem je barevný generátor colorshemedesigner.com. S jeho pomocí můžete najít vhodné barevné kombinace dvou tří či více barev a jejich odstínů. Přitom si můžete být jisti, že každá z nich bude splňovat základní estetické zásady. Obsluha se skládá ze dvou kroků. Nejprve v levém horním rohu zvolíte počet barev (mono, complement, triad...) a pak myš se stisknutým levým tlačítkem v barevném kruhu pohybujete černým kroužkem. Zbývá jen vybrat si vhodnou kombinaci a pustit se do malování...

Dopravní situace na našich silnicích a dálnicích není zrovna nejrůžovější. Platí to jak pro technický stav a údržbu vozovek, tak pro dopravní nehody a jejich následky. Vždyť jen za první dva týdny letošních prázdnin zemřelo na našich silnicích 23 účastníků silničního provozu! Na internetu existuje řada serverů, které se zabývají dopravními nehodami z různých aspektů. K těm, na něž jsme upozornili už v předchozích dílech našeho seriálu, přidáme dnes dvě další.

Alkohol na silnici je zabijákem. V minulém roce měli opilí řidiči na svědomí 123 obětí a přesto má diskuse o toleranci malého množství alkoholu za volantem stále zelenou. Signatáři petice „Alkohol za volant nepatří“ (www.alkoholzabiji.cz) však mají na tento palčivý problém vyhraněný a argumenty podepřený názor. Podnětem k petici byla zbytečná smrt dvou nevinných mladých lidí. Autoři serveru www.chcizit.cz svou stránku charakterizují slovy „... je tady proto, aby si mohl každý prohlédnout důsledky zbytečně riskantní, nebo bezohledné jízdy. Autonehody na nás číhají za každým rohem. Doufáme, že si na tyto hrůzy vzpomenete, až zase budete někam strašně spěchat. A nezapomeňte, že při bouračce můžete zabít nejen sebe!“

Jaroslav KUSALA

Na Novojičínsku soutěžili žáci i studenti

Preventivní projekt vyhlásila trojice partnerů letos v lednu a podmínky možnosti zapojení se do projektu obdržely všechny základní i střední školy na Novojičínsku. „Touto soutěží jsme chtěli vyvolat diskusi mezi žáky i studenty v problematice návykových a psychotropních látek,“ řekl nám nprap. Zbyněk Tomšík z PIS.

O soutěž byl ze strany žáků osmých a devátých tříd i studentů prvního a druhého ročníku středních škol velký zájem. S tím organizátoři tak trochu počítali, a proto do podmínek projektu zapracovali informaci, že z každé školy mohou poslat pouze tři díla. Školy si tedy nejprve udělaly vlastní kolo. Pedagogové vybírali z literárních děl, kde hledali nejlepší příběh, úvahu nebo esej, ale měli možnost předložit i to „nej“ z děl výtvarných či z powerpointového zpracování. V polovině května vybrané projekty cestovaly ze škol na policii, kde je shromažďovali policisté z preventivně informační skupiny.

Ještě než skončil školní rok, pořadatelé znali výherce a pozvali je na slavnostní vyhlášení výsledků do budovy Policie ČR v Novém Jičíně. Samotné vyhodnocení proběhlo 15. června. Nejprve pohovořil o drogové problematice vedoucí územního odboru vnější služby Nový Jičín, Vlastimil Bordovský. Potom dostali prostor i autoři vítězných prací. Jan Zindler spíše kreslí přírodu, ale tentokrát zvolil pijáka rumu. „Vybral jsem si alkohol, protože to je asi nejznámější droga,“ vysvětlil žák 8. třídy. Michaela Bačová z 9. třídy připravila prezentaci a ke svému dílu uvedla. „Nejdříve jsem vymyslela příběhy, a potom jsem hledala informace

Když se řekne závislost, to byl název soutěže, kterou vyhlásila preventivně informační skupina (PIS) Policie ČR Nový Jičín, Zdravotní pojišťovna MV a Novojičínský deník.

o drogách a kouření.“ Kateřina Váňová hodně doma kreslí a baví ji to. „Nad tím tématem drog jsem ani moc nemusela přemýšlet,“ řekla žákyně 9. třídy ze Štramberka.

Vítězná literární díla postupně zveřejnil Novojičínský deník a nejlépe zpracované prezentace a díla výtvarná je možné vidět

Z devíti oceněných jednotlivců se dostavilo pouze sedm

v prostorách policejní budovy v Novém Jičíně.

SEZNAM OCENĚNÝCH:

ZŠ Emila Zátorka, Kopřivnice

Michaela Bačová, 9. A – prezentace

Radim Lichnovský, 9. C – prezentace

Kateřina Žídková, 8. A – literární dílo
ZŠ Tyršova, Nový Jičín

Tereza Kvitová, 9. C – kresba

ZŠ Štramberk

Kateřina Váňová, 9. tř. – kresba

ZŠ Butovická, Studénka

Jan Zindler, 8. tř. – kresba

ZŠ Komenského, Bílovec

Diana Hůlová, 9. B – literární dílo

ZŠ T.G.M. Bílovec

Kristýna Rašková, 8. A – literární dílo
Mendelova střední škola, Obchodní akademie, Šenov u Nového Jičína

Barbora Holubová, 2. B – prezentace
Redakce časopisu Policista všem oceněným dodatečně gratuluje a pro naše čtenáře přinášíme úvahu Diany Hůlové ze ZŠ v Bílovci.

„KDYŽ SE ŘEKNE ZÁVISLOST“

Když se řekne slovo závislost, co nás hned napadne? Drogy, alkohol, cigarety. Ano, to

Nejlépejší autory soutěže přijal Vlastimil Bordovský a pracovníci PIS

jsou nejčastější věci, na které si hned vzpomene a o kterých se také v dnešní době nejčastěji mluví, ale to zdaleka není vše. Závislost se rozděluje na špatnou a méně špatnou. Každý člověk je na něčem závislý. Proto je toho mnohem více, celý život jsme na něčem závislí a začíná to už od narození.

Malé děti začínají být závislé na počítačových hrách, které jim pak pletou hlavu. Jsou závislé na rodičích, bez nichž by asi nic nedělaly. Postupem času dospívají a začínají objevovat drogy, alkohol, cigarety i gamblerství. Další špatná závislost. Ale závislí mohou být také v dnešní době na internetu a mobilu. Mezi závislost patří i čokoláda, samozřejmě do té méně špatné, ale přesto je to závislost.

A jak se cítíme ráno, když vstaneme? Unaveně? Dospělí to vyřeší jednoduše. Dají si hrnek dobré kávy na probuzení, a takhle to dělají každé ráno. Tohle už je taky závislost. A co ke kávičce ještě cigaretu? Hned tady máme dvě závislosti, ne moc dobré, ale pro ně je to už automatické, neberou to jako závislost, nýbrž každodenní dávku, která je pro ně uklidňující, která je nakopne do dalšího dne. Je pro ně nezbytná, a proto jsou na ni závislí.

Když se vrátíme zpátky ke drogám a alkoholu. Myslíte si, že je správné, pokud lidé

berou drogy nebo pijí alkohol? Myslím, že ne. V ničem jim to nepomůže, jen mají ještě více problémů, než měli.... Závislost tedy není nic dobrého. Nadělá více škody než užítku.

Eva BROŽOVÁ

Foto pprap. Mgr. Tomáš ZBRANEK

Zrak jako ostří

S nastávajícím věkem přicházejí i změny vidění. Není náhodou na vině i nesprávná péče o oči? Například jen zvolení slunečních brýlí může být zásadní. Prevence předchází zdravotním problémům.

PŘIJELI HNED DVAKRÁT

Den prevence zraku Policie České republiky v Praze proběhl koncem června a podruhé o měsíc později. Oční centrum Praha (OCP), a. s., nabídla v rámci prevence zdarma vyšetření očí všem pražským policistům. Pražská policie přijala tuto nabídku velmi vřele. Tým lékařů rozbil po oba dva dny svůj stan před Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy a lékaři zjišťovali možné vady a následně doporučovali kroky, které mají policisté podniknout, aby jejich zrak byl lepší.

ORDINOVALO SE PŘED POLICEJNÍ STANICÍ

Ordinovat přímo na ulici se začalo v devět hodin ráno. Nedočkavci už před začátkem u bílého stanu postávali a z dálky zvědavě prohlíželi oční přístroje. Potom už vše běželo jako hodinky. Každý zájemce dostal kartičku neboli vyšetřovací blanketu, kde vyplnil svoje jméno a počkal, až přijde na řadu. Policisté či občanští zaměstnanci prošli vyšetřením na několika přístrojích a zkušební lékaři zjišťovali případné zrakové vady. Po přístro-

„Oční centrum Praha je špičkově vybavené,“ říká MUDr. Pavel Maun

jích se zájemci přesunuli k optotypu, což je známá nástěnná tabule s vyznačením písmen nebo znaků různé velikosti, sloužící jako základní kontrola zraku a zjištění případných odchylek zrakové ostrosti. Nechybělo ani zjišťování citlivosti vnímání barev pomocí barvocitových tabulek. Lékaři používali knihu s definovanými barevnými čísly a písmeny. Vyšetření končilo krátkou individuální konzultací s očním lékařem, který prohlídku zakončil případným doporučením na další vyšetření či poskytl informace o možných postupech při nutnosti korekce zraku.

LÉKAŘI POUŽÍVALI:

Refraktometr Canon je plně automatický přístroj pro stanovení zrakové ostrosti, pro změření objektivní refrakce, znamená to výchozí zjištění hodnot dioptrií na čtení, na dálku nebo střední vzdálenost.

Refraktokeratometr Canon umí kromě všech funkcí refraktometru navíc změřit i keratometrii, zakřivení rohovky, nutné ke správnému výběru kontaktních čoček.

Tonometr Canon – automatický přístroj pro přesné a objektivní měření nitroočního tlaku bez nutnosti anestézie rohovky a kontaktu přístroje s pacientem. Zvýšený nitrooční tlak je jednou z nejčastějších příčin vzniku zeleného zákalu.

NĚKOLIK INFORMACÍ Z ÚST ŘEDITELE OCP

MUDr. Pavel Maun

„Pokud policista zjistí zhoršení zraku, nebo mu například při práci vadí brýle a čočky nesnáší, není to žádný problém. V dnešní době se není skutečně čeho obávat. Oční centrum Praha je špičkově vybavené, odstraňujeme především dioptrické vady a šedý zákal. Ambulantně provádíme zákroky odstranění refrakčních vad očí pomocí nejmodernějšího typu laseru.“

JAK AKCE DOPADLA?

O celkové zhodnocení jsme na závěr požádali kpt. Mgr. Zuzanu Pidmanovou z preventivně informačního oddělení. „Akce byla velmi zdařilá. Oční vyšetření po oba dny absolvovalo téměř čtyři sta policistů.“

Eva BROŽOVÁ

Foto autor

Zvýšený nitrooční tlak je jednou z nejčastějších příčin vzniku zeleného zákalu

Žáci i studenty ceny potěšily

Město Rumburk je společenské, kulturní a správní centrum nejsevernějšího výběžku české země. Průměrná nadmořská výška se pohybuje mezi 300 až 400 metry. Charakteristiku okolí dotvářejí osamocené vulkanické vrchy, tvarované jako krátké hřbety nebo kupy, převyšující okolí o téměř 300 metrů.

OBVODNÍ ODDĚLENÍ

Obvodní oddělení Policie ČR Rumburk je naproti vlakovému a kousek od autobusového nádraží. Jde o oddělení II. typu s osmadvaceti policisty a jednou občanskou pracovnící. Průměrný věk policistů je třicet let. Nejstarším policistou je osmačtyřicetiletý nprap. Miroslav Skáčík. Zpracovává ty nejzamotanější případy, jeho práce je doslova mravenčí. Policisté mají ve svém rajonu dvě města, kromě Rumburku je to město Jiřkov a tři obce, Staré Křečany, Brtníky a obec Kopec. Rozloha území je téměř 75 kilometrů čtverečních a počet obyvatel se pohybuje okolo sedmnácti tisíc. Největší problémy zdejší policisté řeší přímo v Rumburku, z celkového nápadu je to asi 75 procent. Co se týká techniky, k dispozici mají tři vozidla, oktávie a jeden služební motocykl. Motorku využívají převážně v letních měsících, a to hlavně při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Dále v obchůzkové činnosti, to se týká zejména policistů s územní odpovědností, ale také při přesunu do Jiřkova, kde mají zřízenou služebnu. Na počet policistů by ale ještě jedno vozidlo určitě uživilo.

„Velmi dobrou spolupráci máme s pracovištěm probační a mediální služby tady v Rumburku,“ doplnil nám informace o oddělení

Památník Nepokořený – stojí v Rumburku na památku Rumburské vzpoury

K PŘÍPADŮM vyjždíme u nás i za hranice

Popraviště iniciátorů Rumburské vzpoury roku 1918

Nprap. Miroslav Skáčík zpracovává „největší chut'ovky“

Mgr. František Steinbach. Oba šéfové svorně přiznávají, že největším problémem na jejich území jsou drogy a s tím souvisí i trestná činnost. Osoby drogově závislé si našli opuštěný neobydlený dům, který je majetkem cizince, občana Afriky. „Byl to doktor farmacie a přímo ve vile vyráběl léčivé mastičky. Jeho léčiva měla být na přírodní bázi, ale jak se ukázalo, jím vyrobená mazadla obsahovala chemické látky, které nemoc ještě více

visejí i drobné krádeže, nebo menší loupeže a zajímavosti k této problematice nám prozradil František Steinbach. „Mezi problémové krádeže řadíme například ztráty pohonných hmot. Zdejší zlodějům už nestačí krádeže benzínu či nafty ze zaparkovaných vozidel, ale ztrácí se například nafta z vlakových souprav na nádraží, nebo nafta z pracovních strojů. Nedávno tady mezi Rumburkem a Kráskou Lípou, v místě zvaném Zátíší, vypustili rybník, teď je prázdný, zůstalo tam pouze bahno, které se musí vyčistit. Na zaschlém bahýnku, téměř uprostřed rybníka stojí bagr a ten je téměř pravidelně chudší právě o palivo. Prozatím jsme ale pachatele nezjistili.

VÝJEZD DO TERÉNU

Rumburští policisté celkem pravidelně šetří i různé krádeže vloupáním. „Vzpomínám si na jednu docela zajímavou, která se stala letos v zimě ve sběrných surovinách v Jiříkově. Během víkendu majitel přišel o železný šrot, litinu a barevné kovy. Šetřením se ale ukázalo, že je to tak trochu jinak. Majitel zpronevěřil peníze a myslil si, že to nějak udělá, aby ho to tolik nebolelo, a tak fingoval krádež vloupáním. Neměl to ale moc dobře promyšlené. Když nám ukazoval místo, odkud zloději lup za téměř osmadvacet tisíc korun odnesli, byla to malá díra u drátěného plotu. Jeho výpověď se nám ale hned moc nezdála, úniková cesta byla malá a nám nebylo dost dobře jasné, jak tím otvorem všechny ty věci zloděj, či zloději, mohli dostat. Krádež se stala v zimě a všude byl sníh, a my jsme žádné upotřebitelné stopy vůbec nezaznamenali,“ zdokumentoval nám v krátkosti fingovanou krádež prap. Marek Bulan, policista, který případ šetřil, a vypravil se s námi do blízkého okolí. Vyjeli jsme se podívat do sběrných surovin v Jiříkově, dnes už tam je majitel nový, je to žena a velmi příjemná.

Specifikou města Jiříkov je, že tady žije velká romská komunita. „V jednu dobu, asi tak před půldruhým rokem, nás kriminalita v Jiříkově velmi trápila. Na toto pětitisícové město byla velmi vysoká. Pachatelé se většinou rekrutovali z romské komunity.

Dozorčí OOP Rumburk prap. Martin Klement

sám vedoucí a pokračoval. „Jde o oboustrannou spolupráci, která je založena na výměně informací.“

VÍME, JAKÉ ŘEŠÍ PROBLÉMY

V červenci, když jsme se do Rumburku vypravili, už na nás čekal vedoucí oddělení npr. Bc. Josef Hýbl a jeho zástupce npr.

zhoršovaly. Momentálně je majitel rodinného domku v celostátním pátrání, pravděpodobně se vrátil zpět domů na africký kontinent a jeho majetek využívají osoby závislé na drogách,“ rozpovídal se npr. Bc. Josef Hýbl. Jsou to osoby z celého Šluknovského výběžku, z Českolipska a Liberce. A nejsou to žádní nováčci. Naštěstí ve vile žádné drogy nepřipravují, nebolí nevaří, pouze tady přespávají. Vila jim slouží jako squat.

S drogovou problematikou zákonitě sou-

Nyní je zde však situace utěšená, a to lze přičíst dobré prevenci, ale i zřízením městské policie," doplnil vedoucí oddělení Josef Hýbl.

Potom už bylo jenom kousek do Horního Jindřichova, kde jsme měli možnost vidět tzv. „vilu“, neboli doupě narkomanů. Nakoukli jsme i dovnitř a nestačili se divit. Pořádek tady byl vskutku „perfektní“, vlastně jsme možná nic jiného nečekali.

Cestou zpátky jsme v Rumburku v ulici Plynární stihli kousek dopravní akce. Policisté namátkově kontrolovali projíždějící vozidla. Při kontrole se zaměřili nejen na doklady a povinnou výbavu vozidla, ale kontrolu spojili i s pátráním po hledaných osobách a věcech. Přímo v Rumburku na náměstí policejní hlídka pro změnu kontrolovala podezřelé osoby a i tady jsme měli štěstí. Jedna zdejší obyvatelka se chovala opravdu podivně, pokřikovala po kolemjdoucích a sama na sebe tak upozornila. Ani se nepodivovala, když po ní policisté požadovali doklady.

Než oktávka zajela zpět na základnu, ještě jsme vyjeli do Ječné ulice směrem k rybníku Racek. Tady doslova v polích hlídka cizinecké policie našla ohořelý vrak vozidla. Majiteli přes noc auto odcizil neznámý pachatel a policejní hlídka ve složení prap. Jindřiška Procházková a prap. Karel Cvrkal na místě provedla prvotní úkony a případ si z místa převzali kolegové z SKPV.

CO TAKÉ RUMBURŠTÍ POLICISTÉ ŠETŘILI

Oba vedoucí nám připravili ještě několik zajímavých případů, které policisté šetřili, nebo k případům třeba pouze vyjžděli. Jako například případ z ulice Krásnolipská v Rumburku. „Přes linku 158 jsme získali informaci, že u jednoho domu v této ulici jsou tři maskovaní muži se zbraní a míří na majitele domku. Stáhli jsme všechna vozidla z terénu, kluci si vzali neprůstřelné vesty a na majáky jsme vyrazili na uvedenou adresu. Po příjezdu ale bylo mírné zděšení jak na naší straně, tak na straně pracovníků televize Nova, kteří tady točili rekonstrukci staršího loupežného přepadení,“ pousmál se zástupce vedoucího oddělení a dnes už s úsměvem dodal: „Tenkrát nám ale moc do smíchu nebylo.“

„Už přes rok přijímáme různá oznámení od jedné rodiny a za tu dobu jsme jich na oddělení přijali více než sto. Rodina bydlí ve vilce v Rumburku, její majitelé se rozvádějí a tímto způsobem si řeší svoje majetkové vyrovnání. Bohužel jejich problémy nejsou v naší kompetenci, z 99 procent se jedná o občanskoprávní spor a pro nás to je zatěžující práce,“ povzdechl si sám vedoucí a pokračoval o loupežích. „Občas řešíme fingované loupeže, oznamovatelé neboli poškození jsou bezdomovci, a když jim docházejí peníze a potřebují další přísun, tak přijdou s vymyšleným přepadením. Celkem rychle ty jejich historky vyvrátíme, ale i to je pro nás nadbytečná práce.“

František Steinbach nám v krátkosti převyprávěl střelbu ve svém rajonu. „Naše hlídka při dopravní akci kontrolovala vozidla a mimo jiné policisté stavěli vůz značky Mazda 323 červené barvy. Řidič, který nebyl policistům úplně neznámý, na výzvy nereagoval, nezařadil se ulicemi Rumburku dál. Až po několika výzvách policisté k zastavení použili zbraň. To bylo na kopci Dymník nad Rumburkem, kam řidič s vozidlem zamířil a domníval se, že se přes les dostane do Krásné Lípy. Prap. Josef Šťastný se dvěma přesnými

U mapy rajonu je npor. Bc. Josef Hýbl a npor. Mgr. František Steinbach, vedoucí oddělení ukazuje, kde policisté našli ohořelý vrak

Prap. Jindřiška Procházková a prap. Karel Cvrkal provedli u ohořelého vraku prvotní úkony

ranami trefil do pneumatiky ujíždějícího vozidla, a to bylo nuceno zastavit. Řidič měl vysloven zákaz řízení a porušením tohoto zákazu se dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Navíc byl v podmínce a byl už to jeho třetí prohřešek, a tak byl odsouzen za dva dny ve zkráceném řízení proti zadrženému. Dostal osmnáct měsíců.

Poslední případ, na kterém se rumburští policisté také podíleli, se týkal krádeže vozidla. Řidička přijela před dům kousek za nádražím a když ze seatu vystoupila, aby si otevřela vjezd na zahradu, skočil do vozidla z ničeho nic cizí muž. Žena se sice snažila odjezdu auta zabránit, držela se za okénko, nakonec ale spadla a zloděj i s autem ujel. Naštěstí majitelka seatu nezaváhala a okamžitě volala na policii. Krádež vozidla, včetně popisu hned po vysílance získaly všechny hlídky v terénu. „Policejní hlídka, která zrovna vykonávala svoji činnost v Jiřkově, včetně psovoda, si projíždějícího kradeného vozidla všimla. Vzhledem k tomu, že město leží na samé státní hranici a vozidlo jelo směrem k hraničnímu přechodu, policisté okamžitě informovali operačního s tím, že za vozidlem vyjždějí, budou překračovat státní hranici a provádět příhraniční pronásledování. Zapnuli výstražné zvukové zařízení, ale němečtí řidiči neznají naše

Policejní technik nprap. René Pavlík při ohledání ohořelého vozidla

Nová majitelka sběrných surovin v Jiříkově, fingoanou krádež šetřil prap. Marek Bulan – policista v čepici

sirény, a tudíž nám neuvolňovali cestu. Při pronásledování kradeného vozidla hrozilo, že naši policisté nabourají a způsobí další škodu, ale naštěstí se tak nestalo. Operační informoval německé kolegy a vozidlo pronásledovali jak naši, tak i němečtí policisté. Vůz místy projížděl až 180 kilometrovou rychlostí, bezohledný zloděj naštěstí nikoho nezranil a jeho zběsilá jízda skončila ve městě Löbau,“ zakončil popisování honičky vozidla vedoucí oddělení. Pachatelem byl chlapík z Chomutova a vzhledem k jeho pestrému trestnímu rejstříku i v Německu, zůstal v zadržení tam.

PODĚKOVÁNÍ A DOBRÁ SPOLUPRÁCE

„Na závěr mám ještě dvě věci,“ řekl nám vedoucí Josef Hýbl. „S jednou se sice neradi chlubíme, ale je to bohužel tak. V rámci policejního územního odboru Děčín jsme v počtu trestných činů na druhém místě. Většinu trestné činnosti zaznamenáváme v nočních hodinách a naše policejní hlídka by v ulicích města nestáčila. Vypomáhají nám kluci z oddělení hlídkové služby ve Varnsdorfu. Velký dík proto patří jejich vedoucímu ppor. Jiřímu Stejskalovi.

Můžeme se ale taky pochlubit, že máme vynikající spolupráci s německými kolegy. Je to velice důležité, jsme tady kousek od hranice a některá trestná činnost se prolíná, nebo pachatelé utíkají za hranice, jako například zloděj s kradeným vozidlem. Každý měsíc máme společné hlídky, společně hlídáme s policisty z Löbau. Jednou je naše dvoučlenná hlídka u nich a ke společné službě používáme jejich služební vozidlo. Další měsíc jsou zase dva němečtí policisté u nás a do terénu jezdíme s naší služební oktávkou. Provádíme třeba společné silniční kontroly, stavíme u nás i německá vozidla, a když je problém, případu se ujmou němečtí kolegové.“

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Znaky evropských měst

Už se pár měsíců pohybujeme po republice od specifického města k dalšímu městu stejného druhu, tedy od města královna k jinému věnnému městu českých partnerek panovníků. Dnes tomu nebude – v rámci městských znaků tuzemských – jinak.

Staré „otevřené“ sídlo

PRO KRÁLOVNU (i novou hudbu)

Původně tržová kolonizační obec vznikla na březích říčky v jednom z údolí Podkrkonošské pahorkatiny v době Přemysla Otakara II. (prvně v análech zmíněna jest v r. 1260 pod původním názvem Úpa) a zaujímal důležitě postavení při obchodní cestě do Slezska. Roku 1340 byla povýšena do pozice městečka (od počátku 14. století již se současným názvem), které pak bylo na dlouhá léta královským městem a posléze rovněž věnem pro naše královny – v jejich funkčních obdobích. S povinností dodávat jim do domácnosti především plátno.

Historie města je jinak poměrně plná pustošivých událostí. Jednak časté požáry narušovaly jeho vzhled, na strategicky výhodně situovaném obdélníkovém návrší, jednak husité osídlení dobyli (r. 1421) a za třicetileté války tady Švédové hned dvakrát zasazovali ničivé rány. Drobnou výjimkou je vítězná – přitom mimořádně krvavá! – bitva, kterou poblíž v rámci prusko-rakouského běsnění válečného v roce 1866 vedl rakouský generál Ludvík von Gablenz (šlo o slabou náplast na celkový debakl zastaralých rakouských, odpředu nabíjených pušek – završený masakrem z moderních „zadovek“ u Králova Hradce 3. července toho pro mocnářství neblahého roku).

K dnešku se zde zachovaly: rozlehlé, téměř čtvercové, náměstí s Krakonošovou kašnou a s ulicemi vybíhajícími k branám, původně renesanční radnice (z r. 1591) s pseudogotickou přestavbou (z r. 1826), několik zajímavých kostelů, pozdně empírová budova Muzea Podkrkonoší (na místě, kde kdysi stával zdejší hrad), řada renesančních, pozdně barokních a empírově upravených domů,

někde i s podloubími, lyžařský skokanský můstek i povědomí o někdejší slávě kožešinových závodů Kara.

V posledních letech bývá město jednou ročně „okupováno“ vyznavači současné pokrokové (či progresivní?) hudební scény. Festival OPEN AIR MUSIC sehrál svoji roli už při navrácení demokratických principů do českomoravských - bohatými hvězdy vymezených - končin (má tradici od r. 1987) a nadále láká bohatou programovou nabídkou.

Letos jsou ve druhé půli srpna v prostoru zvaném Na Bojišti (o němž podzemní básník a rebel společenský I. Magor Jirous prohlásil, že „stalo se poutním místem“) očekávání např.: Manic Street Preachers spolu s legendárním seskupením DG 307, melodičtí heavymetalisté ENEMY, sourozenci Ulrychovi a doprovodná jejich kapela JAVORY, big beat VLTAVA, The Glitter Band, Ondřej Havelka a jeho MELODY MAKERS ...

Mezi hosty/diváky možná ani tentokrát nebude chybět „bílý indiánský náčelník“ Václav Havel.

/ki/

Foto Dana
KUTÁLKOVÁ
Kresba
František
DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2010

Řešení z č. 7/2010 zní: město CHRUDIM

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Věra Bartoušková, Praha; Josef Nový, Týnec;
Zdena Švarcová, Odry.
Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 9 / 2010

KUPON č. 9

Novinka: LASEROVÉ SVÍTILNY

„Taktická svítilna“ nebo obecně svítilna je jednou z nejdůležitějších součástí výbavy policisty. Tato zdánlivě jednoduchá pomůcka zaznamenává ve světě poměrně bouřlivý pokrok, ať už se jedná o zdroj světla, nebo o baterie. V kombinaci s úspornými, ale výkonnými svítilkami LED přišly kompaktní svítilny napájené většinou „fotografickými“ bateriemi.

Nyní se však objevila nová aplikace laseru – laserová svítilna, zatím pouze od americké firmy BSA Optics, resp. její pobočky Laser Genetics. Na našem trhu jsou prostřednictvím firmy Walter Trading k dostání dva modely. ND3 je označen jako Long Distance Laser Designator, tedy laserový značkovací dlouhého dosahu, a model ND5, výrobce označuje jako High Power Laser Locator, tedy vysokovýkonný laserový „pátrač“. Obě svítilny mají shodnou transportní schránku z plastu a shodný je také zdroj elektrické energie. Model ND3 používá jedinou baterii CR123, model ND5 používá baterie dvě. Shodná je také barva světla – obě laserové svítilny vydávají zelené světlo o vlnové délce 532 nm.

Ani jedna svítilna na první pohled ničím nevybočuje. Jedinou vnější zvláštností je výrazný žlutý trojúhelníček s označením laseru třídy 2M. Laser je pulzní DPSS, jeho výkon je tak malý, že pokud se do něj podíváte, tak vám mrkací instinkt zachrání oko dřív, než laser vypálí sítnici. Lasery této třídy (ovšem jiné barvy světla) se používají běžně například ve čtečkách čárových kódů v supermarketech.

Etuje s označením ND3 obsahuje kromě svítilny ještě tři sady úchytů: kroužek určený na připevnění na montážní lištu Weaver, dvojitý mezikus umožňující instalaci svítilny přímo na tělo zaměřovacího dalekohledu a konečně montáž na binokulární dalekohledy, pokud mají závitovou díru k upevnění na stativ. Dále je v krabici baterie CR 123 a druhá zátky svítilny, ze které vychází spínač na kabelu. Spínač má na spodní straně oboustrannou lepicí pásku a je mžikový, takže svítilna svítí, jen dokud jej držíte stisknutý.

Těsně za kuzelem objektivu se nachází kroužek, jehož pootáčením se reguluje průměr výstupního kužele světla. Na 2 metry je průměr světelného kruhu stavitelný od 25 mm do 235 mm, na 10 metrů od 25 mm do 1060 mm. Na 50 metrů má nejmenší kužel průměr asi 37 mm, největší kužel už se měří opravdu

*Světlo z ND3, vzdálenost
přibližně 50 metrů*

špatně, v takovém rozptylu světla je hranice nejasná, ale bude to kolem 550 mm. Při nejvyšším (nej-soustředěnějším)

paprsku je udávaný dosvit 1 míle, tj. přes 1600 metrů. Na 50 metrů při zaostření kuželu na průměr 50 cm vydává svítilna dost světla na to, abyste na místě mohli číst noviny.

Velká svítilna ND5 je trochu jiná. Není určena pro montáž na dalekohledy nebo zbraně, je to prostě svítilna

s extrémním dosahem. Vnější obvod objektivu je sedmihranný, aby se zabránilo nežádoucímu kutálení na šikmých površích. Nastavení úhlu světelného kužele je řešeno pomocí šoupátka na těle svítilny. Zkušenosť z terénu je podobná jako v případě ND3. Na dva metry je průměr světelného kruhu stavitelný od 50 mm do 428 mm. Na 50 metrů má nejmenší kužel průměr asi 60 mm, největší kužel už bude kolem 10 metrů. Účinný dosvit v režimu se středním kuzelem je 250 metrů, kdy není problém na otevřeném terénu najít objekt o rozměru kočky nebo zajíce. Noviny byly čitelné až skoro na 80 metrů, opět při průměru kužele kolem 60 cm. Výrobce uvádí použitelnost pro signalizaci až do 8 km. Spínač v tomto případě není mžikový.

Výrobce udává u modelu ND3 životnost baterií na 7 hodin nepřetržitého provozu, u velkého modelu ND5 je udávaná výdrž baterií 8 hodin. Při teplotách pod bodem mrazu klesá jak světelný výkon laserového zářiče, tak životnost baterií. Jedná se tedy o zcela novou kategorii svítilen, odolných a s nečekaným dosahem. Obě svítilny

ND5 (velká) a ND3

při přímém pohledu do paprsku účinně oslní na nečekaně dlouhou vzdálenost, a to z nich činí docela zajímavou nesmrtící sebeobranou pomůcku. Taktických aplikací je ale řada, nezanedbatelným pomocníkem mohou být například i při pobytu v přírodě nebo pro záchranáře. Cena obou svítilen není zanedbatelná, ale za ty peníze je k mání nástroj, který co do účinnosti a dosahu v jiné technologii nemá konkurenci.

Ing. Martin
HELEBRANT
Foto autor

*Svítilna ND3 na pistoli
Beretta 90 Two. Svítilna
dobře snáší namáhání
při střelbě z krátké palné
zbraně, ale je poměrně
velká. Komplet ztrácí na
obratnosti a přitručnosti.*

Svítilny Laser Genetics

	ND3	ND5
výstupní výkon (mW)	18	20
celková délka (mm)	157	245
průměr objektivu (mm)	32	52
průměr čočky objektivu (mm)	26	45
průměr těla svítilny (mm)	25,4	32
hmotnost svítilny s baterií (g)	167	495

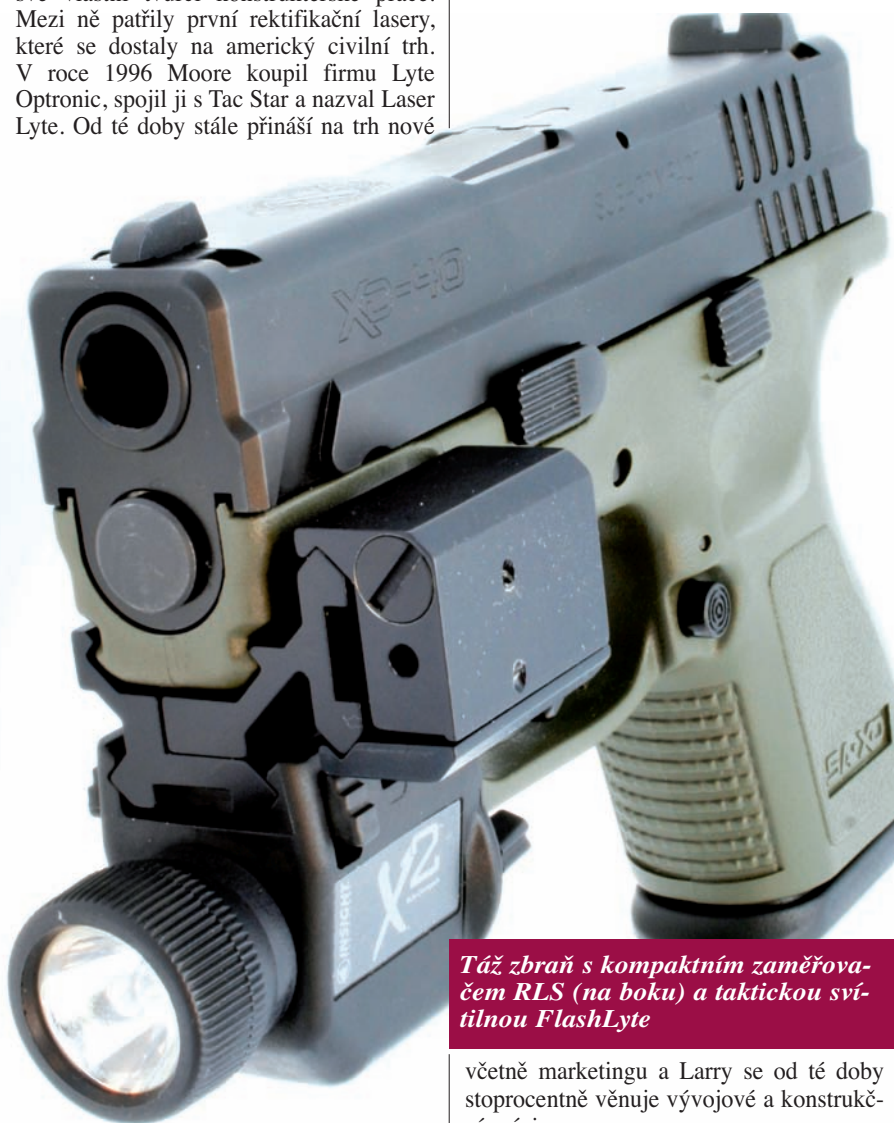

Firma LaserLyte z Cottonwoodu v Arizoně patří k předním světovým výrobcům laserových zaměřovačů a dalšího příslušenství, s důrazem především na krátké zbraně. Jediným majitelem, prezidentem a výkonným šéfem je Larry Moore. O svých produktech tvrdí, že jsou v USA vyvinuty a v USA smontovány z dílů, které se rovněž všechny vyrábějí v USA; mnoho amerických firem se tak snaží o zvyšování prestiže, i když LaserLyte to zjevně nepotřebuje.

V roce 1987 si Larry Moore založil podnik Tac Star Industries, zaměřený na obchod s příslušenstvím k palným zbraním. Prodával v něm však i pokrokové produkty své vlastní tvůrčí konstruktérské práce. Mezi ně patřily první rektifikační lasery, které se dostaly na americký civilní trh. V roce 1996 Moore koupil firmu Lyte Optronic, spojil ji s Tac Star a nazval Laser Lyte. Od té doby stále přináší na trh nové

Zaměřovač QD Universal na subkompaktu Springfield XD40

Táž zbraň s kompaktním zaměřovačem RLS (na boku) a taktickou světelnou FlashLyte

nebo inovované produkty pro střelce. Organizačně je LaserLyte lovecká a střelecká divize Mooreovy společnosti P&L Industries, Inc.

V roce 2002 do podniku vstoupil jako viceprezident a „ředitel operací“ Larryho syn Aaron Moore. Aaron má univerzitní vzdělání v oborech obchodu, strojírenství a mezinárodních vztahů a také praxi u zahraničních firem. Dostal na starosti jak organizaci výroby, tak i obchodní stránku

včetně marketingu a Larry se od té doby stoprocentně věnuje vývojové a konstrukční práci.

Jak už bylo řečeno a vyplývá to i z názvu firmy, hlavním předmětem zájmu LaserLyte jsou aplikace laserové techniky pro ruční palné zbraně. Všechny Mooreovy lasery jsou třídy III s výstupem 5 mW.

Nejstarší, ale stále modernizované produkty jsou vložné laserové zářiče určené k rektifikaci mechanických či optických mířidel. Kryptonové lasery pracují se zeleným světlem (532 nm). Zářiče se vkládají do ústí vývrtu hlavně, což klade mimořádné

né nároky na přesnost výroby. Dva základní modely jsou určeny pro všechny kulové zbraně ráží .22-.50“, resp. .22-.75“ s adaptérem i pro brokovnice ráží je 20-12. Malorážkový model je vhodný pro zbraně ráže .17 a .22. Podmínkou použití všech uvedených modelů je délka hlavně alespoň 100 milimetrů. Novinka pro rok 2010 je speciální vložný zářič určený pouze pro ráži 50 BMG, který však na rozdíl od ostatních má tvar náboje a vkládá se do nábojové komory zbraně.

Také srdcem laserového tréninkového systému pro krátké i dlouhé zbraně Laser Lyte LT-1 a nového LT-PRO je vložný laserový zářič, v tomto případě však pracující s červeným světlem. Zářič se rovněž vkládá do ústí hlavně a mžikově se aktivuje kohoutem či úderníkem, respektive zvukem jejich vypuštění a dopadu. LT-1 je určen pro ráže .22-.50“ (s pomocí odpovídajícího adaptéru ze čtyř přiložených velikostí) a délku hlavně nejméně 75 mm, pro LT-PRO stačí hlavně dvoupalcová. Součástí soupravy je cvičný terč.

Těžištěm produkce firmy LaserLyte jsou laserové zaměřovače s červeným světlem (650 nm) a pomůcky pro jejich montáž na zbraně. Firma neuvádí rozptyl laserového paprsku, resp. průměr kruhové značky v určité vzdálenosti. V dokumentaci se objevuje pouze údaj o viditelnosti dopadové stopy laserového paprsku až na 500 yardů, ovšem v noci. Údaj tak není příliš užitečný pro praxi. Všechny laserové zaměřovače LaserLyte se aktivují tlačítkem nebo příčným šoupátkem situovaným v zadní části. Ve většině případů jejich baterie vydrží nejméně na 1,5 hodiny čistého provozu.

Většina laserových zaměřovačů pro krátké zbraně měla původně to nejjednodušší připojení ke zbrani, a sice svěrným spojením na přední větví lučičku. Toto řešení není nejstabilnější a zaměřovač se obtížně rektifikuje, avšak Mooreovi takový typ – model

Lasery LaserLyte

Laserové hledí

Classic PLW – dosud vyrábějí a prodávají. Výhodou je univerzálnost řešení, zaměřovač PLW lze skutečně připevnit prakticky na kteroukoliv zbraň, pokud je vybavena lučičkem.

Základní modelová řada laserových zaměřovačů je určena pro všechny zbraně vybavené alespoň jednou montážní lištou Picatinny nebo Weaver. Vlastně se jedná jenom o dva modely, a sice větší QD Universal a kompaktní V2, resp. jeho novější provedení RLS, přičemž ale všechny váží stejně – 25,5 g. Tyto typy zaměřovačů lze použít například pro samonabíjecí pistole Beretta, CZ, Glock, Heckler & Koch USP (novější), Ruger, Smith & Wesson, Springfield XD/M a některé klony Coltu M1911.

Firma také dodává kompaktní mezikusy s lištou Picatinny, které lze připevnit na rozměrově či tvarově odlišné lišty některých dalších samonabíjecích pistolí. Jiné „multi-railové“ mezikusy zase dávají možnost namontovat na zbraň současně laserový zaměřovač a taktickou svítilnu, nejlépe prý FlashLyte z nabídky LaserLyte se třemi svítkami LED. Univerzální montážní systém RLS je určen pro připevnění zaměřovače QD Universal na volnou hlaveň jakékoliv dlouhé kulové či brokové zbraně.

Speciální railové mezikusy jsou určeny pro revolyvery, které jak známo až na výjimky nemají montážní lišty. Jednou z firemních novinek LaserLyte jsou boční laserové zaměřovače určené pro revolyvery Smith & Wesson a Taurus. Zaměřovače CK-SW a CK-TA jsou v principu podobně laserovým zaměřovačům Crimson Trace integrovaným v pryžových střenkách, ale v tomto případě nejsou součástí střenky, a vkládají se pod ni. Pro miniaturní revolyvery NAA ráže 22 long rifle a 22 Magnum jsou k dispozici celé speciální laserové zaměřovače s typovým označením NAA-1, které se svérným spojem upevňují na horní příčku

rámu zbraně. Tento miniaturní zaměřovač jako komplet váží pouhých 11,3 g.

V roce 2009 pak firma LaserLyte přišla s převratnou novinkou – „laserový“ hledím pro samonabíjecí pistole. Původní model byl určen výslovně pro pistole Glock, dnes už jsou v nabídce varianty pro pistole čtyř značek a širší paletu klonů Coltu M1911 A1. Přitom je jisté, že z této nabídky by si vybrali i majitelé dalších pistolí se stejným typem drážky hledí.

Laserové hledí funguje jako normální hledí se zářezem, typické pro otevřená mechanická mířidla; zářez je poměrně široký a bíle orámovaný. Na rozdíl od obvyklého pevného hledí – například typu Novak – má však po stranách dva malé válečky. V levém jsou umístěny baterie se spínačem, v pravém pak vlastní, miniaturní laserový zářič s diodou, která směrem dozadu signalizuje aktivaci zářiče. Spínač v tomto případě funguje tak, že prvním stisknutím se zapne zaměřovač k nepřetržité funkci, druhým stisknutím se aktivuje pulzní vyzařování a třetím stisknutím se zaměřovač vypne.

Tělo laserového hledí je vyrobeno z oceli, takže hledí i při svých kompaktních rozměrech váží 34 g, tedy o dost víc než větší zaměřovače Laser Lyte s tělem z „leteckého“ hliníku.

Jediný laserový zaměřovač LaserLyte

Puškový zaměřovač K-15

Minirevolver North American Arms ráže 22 long rifle s „útočným nožkem“ a laserovým zaměřovačem LaserLyte NAA-1

te se zeleným světlem (viditelným i ve dne) je model K-15. Ten je ovšem rozměrnější a těžší; váží 153 g, ale zato vydrží svítit nejméně šest hodin. Je určen pro dlouhé zbraně, které mají lištu Picatinny v délce alespoň 75 mm, a jako jediný se neaktivuje vestavěným tlačítkem, ale – jak je to u pušek běžné – odděleným spínačem, který je k zaměřovači připojen kabelem.

Ještě dodejme, že Larry Moore si také rád hraje, a tak připravil soupravu útočných nožů a jejich montáží na různé typy zbraní – včetně „útočných nožů“ pro miniaturní revolyvery NAA.

-pl-

Foto LaserLyte

Typ laserového hledí

RL-1
RL-19N

RL-MP

RL-SR
RL-XD

Určeno pro pistole

Glock
klony M1911 A1
(od firem Colt,
Dan Wesson, Les Baer,
SIG Bauer, Springfield
aj.)
Smith & Wesson M&P
včetně kompaktních
Ruger SR9, SR9c
Springfield XD/XDM
včetně kompaktních

Komunální politika – nejspíš na rozdíl od politiky tzv. vysoké – nedovolí nikomu házet druhým klacky pod nohy. Lidi na obci si toho okamžitě všimnou, dojde jim to. Hned si přečtou a rozluští kdejakou případnou intriku. – Tady se musí vystupovat fér, poctivě, v harmonické souhře! Jinak je nezbytné bezodkladně vyklidit pole...

Začátkem roku jsme navštívili policejní obvod v Moravské Třebové (v dubnu zveřejnil časopis Policista pod názvem „Rodina co bezpečnostní prvky má“ reportáž o práci tohoto základního útvaru Policie ČR) a tehdy nás – mimo jiné pozitivní skutečnosti – zaujal zástupce vedoucího npor. Bc. Martin Švancara, v civilu místostarosta více než dvacet kilometrů vzdáleného města Březová nad Svitavou.

S nástupem léta proto mřilo služební auto patřičným směrem znovu. Mladý pan Švancara (36) mezitím promoval v Praze na Zemědělské univerzitě jako Ing. ekonomie a zároveň v tom čase vstupoval (před podzimními komunálními volbami) do posledních měsíců již dvanáctileté „občanské služby“ voličům,

obyvatelům a sousedům v městečku, kde trvale s rodinou v nevelkém, modernizovaném a veskrze útulném domku bydlí a žije.

První písemné zprávy o Březové pocházejí už z roku 1239, kdy olomoucké biskupství získalo sídelní celek do vlastnictví od knížete Václava. Jednalo se tehdy o velice zajímavý bod na olomoucké kupecké cestě, která odbočovala na sever z proslulé trstěnické obchodní stezky mezi Prahou a Vídní. Když pak přeskóčíme rovnou do minulého století, stojí za připomenutí fakt, že v městě ležícím v prostoru řečeném Sudety ubýlo odsunem německého obyvatelstva koncem čtyřicátých let přes půldruhého tisíce lidí a že se tady na dlouhá desetiletí počet „měšťanů“ – spolu se zhruba 500 novými poválečnými usídlenci – ustálil na 1 500 obyvatelích. Až do počátku současného tisíciletí!

***

Historické zmínky mají v naší vyprávěnce své opodstatnění. Martin Švancara se totiž odedávna zajímá o dějepis, detailněji o historii druhé světové války, a to zejména ve vztahu ke zdejšímu regionu. Takže téměř zákonitě při vlastních „bádáních“ po místní historii začal spolupracovat s paní doktorkou Gruntovou, historičkou a poslankyní. Dokumentovala např. výsadek Gustava Šnajdra do Protektorátu a jeho zdejší činnost. A policista s ní ve

volném čase přicházel mezi lidi, pamětníky válečných událostí a různě kulturně a vůbec veřejně činné osobnosti. Sama paní doktorka byla březovskou místostarostkou. Netrvalo tudíž ani moc dlouho a amatérský vyznavač především lokální historie dostal pozvání k práci na městském úřadě.

Byla to pro něj velká neznámá, nicméně šel do toho. První čtyři roky sice neprošel volbami, protože nekandidoval, nebyl tedy zastupitelem, ale šéfoval kontrolnímu výboru, což radniční pravidla umožňovala. Další volební období už byl voleným zastupitelem, získal vcelku hodně hlasů, říká skromně, a – opět na podnět místostarostky – začal působit jako jeden z pěti radních. Mohl tím pádem zcela aktivně a bezprostředně ovlivňovat chod, výstavbu a dlouhodobější směřování města.

Ve třetí „čtyřletce“ teď dojíždí vlastní „přispívání na oltář vlasti“ v kompaktním tandemu se starostou, víceméně vrstevníkem, Mgr. Martinem Kisselem (zrovna slavil jednačtyřicátiny) v postavení místostarosty. Dr. Gruntová si ho pravděpodobně prozíravě vyhlédla, do radniční kariéry systematicky a plynule uvedla, až mu veslo zodpovědnosti jednoho z hlavních městských „lodivodů“ do ruky vetkla.

Za namátkově vybraný a zde uvedený výčet „rozvojových“ úspěchů města, jež hos-

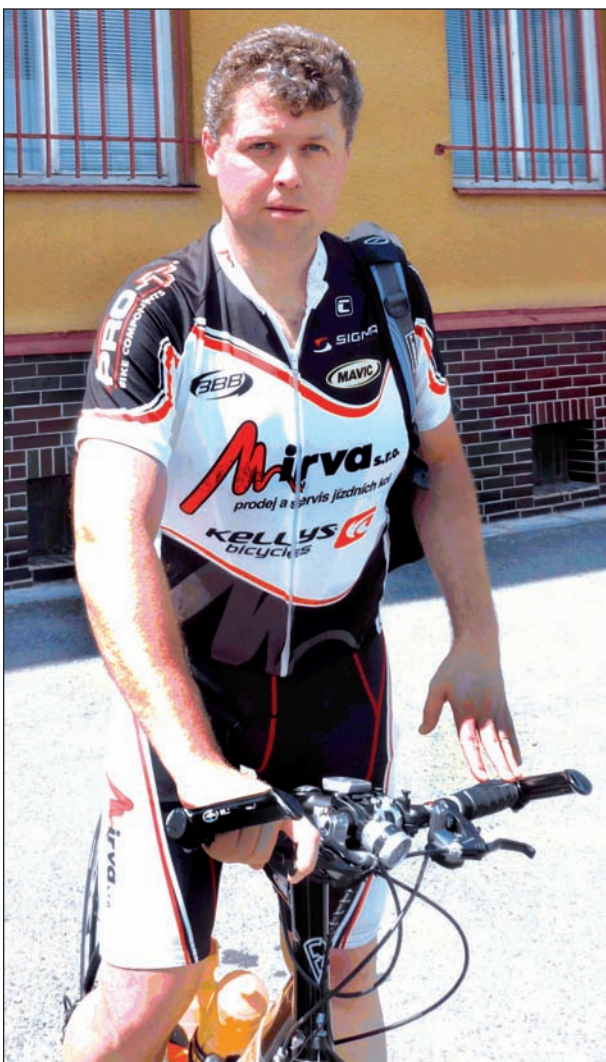
ČETNÍK NA RADNICI aneb v první linii proti škarohlídům

Březová nad Svitavou je městem na vodě, obrovská podzemní „jezera“, rezervoáry kvalitní pitné vody jsou dnes dodavatelem životadárné tekutiny např. pro celou moravskou metropoli. Jinak urbanisticky nahlíženo – přes nádherně znějící české pojmenování – jsme zde v německém městském typu, v obci roztažené po údolí podél říčky (bez výraznějšího centra typického pro kruhově uspořádané české vsíky a městečka)...

Nemohli jsme s panem místostarostou vynechat výstup na Dobře ukrytou rozhlednu Járy Cimrmana, na němž – podél přírodopisné naučné stezky – patrioti, rodiny s dětmi, školní mládež, lepší senioři pravidelně stvrzují osobní vztah k rodné hroudě (jako za časů buditelů kdysi během národního obrození?)

Npor. Ing. Martin Švancara má i ryze sportovní koníčky (jak dokládá obrázek před nasazením cyklistické přilby) – za dobrého počasí denně „zapisuje“ cestou do práce a zpátky domů přes 50 km

podarí ročně s vyrovnaným rozpočtem ve výši kolem 32 milionů korun, by se v posledních letech nemuselo stydět mnohé – podstatně větší – městské uskupení:

V „obci“ vznikly skatepark a lanový park pro rekreačně adrenalinovou mládež. Za 1,5 milionu korun město zrekonstruovalo koupaliště. Pro milovníky sportu se nabízí hned tři areály, ten atletický stál 4 miliony, dokončili jej před čtyřmi lety, má navíc kurty s umělým povrchem na kdejaké sportovní odvětví i zázemí pro společenské akce pod širokou oblohou. Na neustále vylepšované motokrosově trati – dlouholetá tradiční místní chloub – se jezdí evropské pohárové závody v sidecar krosu a nově – Cena Dražanské vrchoviny – i každoroční soutěže na horských kolech. Tři roky slavilo březovské Mateřské centrum, ve farní zahradě vzniklo veliké dětské hřiště, ostatně většina „programových nabídek“ pro rodiny s dětmi má „neformální“ propojení s farními, chcete-li duchovními, aktivitami. Skoro milion korun město vložilo do vybudování Dobře ukryté rozhledny Járy Cimrmana, která postává v lese nad městským údolím, má možná trochu omezený výhled, ale o to větší „vlastenecké“ lokální city tříbí v místních, zejména mladších návštěvnících. „Vtip“ stavby, mimochodem, ocenil jeden z uměleckých otců českého velíkána Zdeněk Svěrák, který turistické výškové zastaveníčko osobně otvíral a do života uváděl.

V roce 2001 začala Březová nad Svitavou s výstavbou bytových jednotek. Po dokončení 140 nájemních a sociálních bytů v řadové zástavbě vzrostl – po více než půlstoletí setrvalého stavu! – počet trvalých obyvatel o bezmála 400 lidí na dnešních 1 750. Přitom jinde v moderní době venkov a menší městečka stále obyvatelstvo ztrácejí a v lepších případech je částečně nahrazují sezónními „chataři“...

U „spouštění“ všech výše uvedených počínů městského úřadu kontrolor, manager, „počtář“ a praktik Švancara asistoval (a nepřestává opakovat, že úřad je pouhopouhá špička ledovce funkčních součinností všech městských složek – fotbalistů a dalších sportovců, hasičů, myslivců, včelařů, „centralizovaných“ maminek, agilních seniorů, farnosti atd.), leč mimo toho si obzvláště považuje činnorodou existenci dobrovolných hasičů i s placenou, profesionální jednotkou, vybavenou mj. „pětimilionovým“ vozem zn. Man, bohaté ve prospěch veřejnosti využívanou a do zásahů IZS zcela organicky zapojovanou.

A nadto, jako hodně osobní zdárný – ne-li dokonce dosavadní životní – počín, uvádí zatím tříleté prospěšné působení obecní policie. Tým městských strážníků tvoří trojice zkušených zralých mužů doplňovaná mladou paní. Všichni mají za sebou „bezpečnostní“ víceletou praxi a během nedlouhého fungování se stali pýchou města a nepochybně jasným přínosem pro jeho bezpečnější život. Disponují v této chvíli jednou „dozorovou“ kamerou nad rušným silničním – „páteřním“ – průtahem přes město a pravidelnými „radarovými kontrolami“ u křižovatek a přechodů (nikoliv „otravným“ měřením před obcí či na výjezdech z domovní zástavby) zklidnili zdejší ožehavý, především kamionový provoz na hlavní městské ulici...

Na závěr už jen pár slov o souvislostech – či rozdílech – v práci pro obec a v policejní uniformě:

Shodná je snaha o klid a blaho občana. Zásadně rozdílná může být metodika hovoru s lidmi a jejich řízení či ovlivňování. Zatímco na jednání městské rady, či zastupitelstva se dvěma tucty „přisedících“, mnohdy škarohlídů s věcnými námitkami a nespokojenostmi, musí „předsednický stůl“ trpělivě slaďovat veškeré protináznaky různých morousů a notorických diskutérů k závěrečné dohodě, u policie by se dalo prostě přikázat, co se má během nejbližší služby učinit.

Jenomže přemýšlivý, rozumný důstojník chce od podřízených vždy ty nejvyšší výkony, což nelze z lidí „vydolovat“ bez jisté míry dialogu, bez motivování týmu i díky možnosti vyjádřit mezi sebou jednotlivé vlastní názory. Rozdílné přístupy k dosažení cílů v komunální politice nebo v policejní profesi je vhodné – podle praktických zážitků npor. Ing. Martina Švancary („srdíčkem“ již skoro dvacet let pořád zůstává v první řadě policistou!) – příležitostně prohazovat, doplňovat, k žádanému obecnímu úspěchu využívat.

Ostatně na obou frontách se člověk pohybuje ve zcela první linii činností pro naši společnost!

Jaroslav KOPIC
Foto autor

Koncem června jsme zavítali do Trousilovy ulice v Praze 8, kde sídlí Obvodní ředitelství policie Praha III. Krátce po příchodu se nás ujal sám ředitel – plk. Mgr. Bc. Ladislav Hrdlička a hned začal povídat.

„Na podzim v roce 2006, bylo to po reorganizaci policie, jsme ještě s bývalým zdejším ředitelem JUDr. Jiřím Šaldou zavítali do TRIVIS – Střední školy veřejnoprávní a Vyšší odborné školy prevence kriminality a krizového řízení v Praze 8. Měli jsme tady totiž desítky policistů, kteří se dostali na sedmou platovou třídu a neměli pro svoji práci odpovídající vzdělání. Dnes také již s bývalým ředitelem školy JUDr. Václavem Froňkem, CSc., jsme se domluvili, že „pro policisty otevrou od školního roku 2007–2008 několik tříd“, řekl nám hned na úvod ředitel Obvodního ředitelství. Možnost potom dostali i další policisté nejen v rámci Prahy, ale i z celé republiky. Začátkem nového školního roku TRIVIS otevřel šest tříd dálkového studia prevence kriminality a dvě třídy, rovněž dálkového studia, krizového řízení – tady se přihlásili převážně hasiči.

„Z našeho ředitelství začalo studovat původně asi padesát policistů, třileté dálkové studium však dokončila asi polovina z nich. Nebylo to snad proto, že by školu neovládali, ale bylo to takové nejasné období a mnozí policisté se s policejní službou rozloučili a odešli do civilu. Tím pádem zanechali i stu-

dia. Drtivá většina našich policistů, kteří školu dokončili, zvládli závěrečné zkoušky (absolutorium) s vyznamenáním. Policisté ukončením studia splnili kvalifikační podmínky v zákonem dané lhůtě, a já jsem jim mohl změnit služební poměr na dobu neurčitou,“ doplnil nám Ladislav Hrdlička.

Po našem úvodním povídání přizval plukovník Hrdlička jednu studentku, která školu ukončila s vyznamenáním. Por. Dana Hůlová, DiS., pracuje v kanceláři ředitele ORP Praha III., kde se stará o vnitřní normotvorbu, neboli interní akty řízení. Tato dnes dvaapadesátiletá žena začala TRIVIS – VOŠ studovat ve svých devětačtyřiceti letech. A jak sama říká, nebylo to pro ni vůbec jednoduché. „Nejnáročnější byl první ročník. Všichni jsme si museli zvyknout a opravdu se naučit, jak se máme učit. Konkrétně pro mě byl asi nejobtížnější jazyk. Naše generace si většinou vybrala ruštinu, ti mladší se hlásili na angličtinu nebo němčinu. Z jazyka jsme museli zvládnout klasifikované zápočty i zkoušky a dnes mohu říci, že konkrétně z jazyka mám dobrý pocit a dokázala bych rusky hovořícímu turistovi například poradit cestu či pomoci vyřešit nějaký problém. Nejvíce mě bavila filozofie, psychologie a sociologie, přírodovědné základy pro mě byly leckdy tvrdým oříškem. Velký důraz tato škola klade na právo, kriminologii a kriminalistiku. Všechny tyto vědomosti však teď všichni při své práci využijeme. Mnoho užitečných informací jsme se dozvěděli v rámci předmětů požární ochra-

Ředitel Obvodního ředitelství policie Praha III. – plk. Mgr. Bc. Ladislav Hrdlička

na a BOZP. Svým studiem jsme si navíc rozšířili všeobecný přehled znalostí.“

Dana Hůlová nezapomněla na vedení Obvodního ředitelství policie Praha III.

Vedoucí pracovníci všem studentům studium umožnili a po celé tři roky jejich studia byli velmi vstřícní a ochotní udělovat studijní volna, potřebná na soustředění nebo k vy-

konání zkoušky, a to i přesto, že to přinášelo řadu kompromisů jak pro nadřízené, tak i pro jejich kolegy. „Já sama jsem například

POLICISTÉ si doplnili vzdělání

Komise při závěrečné absolventské zkoušce vynášejí svůj verdikt

Třída Dany Hůlové po slavnostním zakončení studia

Mgr. Zdeněk Krejčí zná každého studenta celým jménem a ví, z jaké části republiky je, případně kde pracuje

Školu s vyznamenáním dokončila i por. Dana Hůlová, DiS.

ani jednou ve škole nechyběla. Na každé soustředění jsem docházela poctivě, neboť pro mě byl výklad všech vyučujících velmi důležitý a při učení jsem využívala svých poznámek z hodin. Nejlépe se mi učilo o víkend, převážně na chalupě, neměla jsem však proto tolik času na svoji zahrádku, kde musel většinou zaskočit manžel. Celá rodina mě podporovala, dokonce i syn se se mnou učil, to když jsem se připravovala na klasifikovaný zápočet z již zmíněných přírodovědných základů.

Před závěrečnými zkouškami jsem měla třému, ale dobře to nakonec dopadlo. Teď se mohu konečně zase naplno začít věnovat své zahrádce a těšit se na první vnoučátko, které se má za týden narodit," rozpovíдалa se čerstvá absolventka Vyšší odborné školy TRIVIS.

Dana Hůlová se s námi rozloučila se slovy: „Ve škole nám nedali nic zadarmo, ale atmosféra po dobu studia byla příznivá, přístup profesorů byl vstřícný, chápali i naše osobní a pracovní problémy.“

Po tomto rozhovoru jsme navštívili Glo-wackého ulici, kde má TRIVIS – Vyšší odbor-

ná škola prevence kriminality a krizového řízení – své odloučené pracoviště (ředitelství školy je v Libčické ulici v Čimicích). Tady se nás ujal zástupce ředitele Mgr. Zdeněk Krejčí a ke škole nám poskytl několik základních informací:

„TRIVIS – Vyšší odborná škola poskytuje vyšší odborné vzdělání absolventům středních škol s maturitou v oboru vzdělání **bezpečnostně právní činnost**, ve vzdělávacích programech prevence kriminality a krizového řízení. Studenti – policisté i hasiči byli u nás prakticky z celé republiky. Z jejich kolektivů se během studia vytvořily skvělé party. Na všechny studenty rád vzpomínám a musím říci, že si je snad všechny jmenovitě pamatuji a vybaví se mi i z jakého policejního útvaru byli. Práce v této škole a studenti jsou pro mě vším, mě to prostě baví.“

Prevence kriminality je vzdělávací program, který studenty všestranně připravuje na psychicky a fyzicky náročnou činnost na úseku prevence kriminality spojenou s bojem proti zločinu, zejména s problémy při její kon-

krétní realizaci v oblasti protidrogové prevence, využití moderních technických metod souvisejících s ochranou osob a majetku.

Absolventi najdou uplatnění např. v orgánech státní správy a samosprávy, útvech ochrany a obrany velkých závodů, bank, pojišťoven a zařízení s rizikovým provozem. Zajímat se mohou i o řídicí a organizační funkce ve státní, městské a obecní policii, ale i v civilních bezpečnostních službách.

Krizové řízení je vzdělávací program připravující studenty po stránce teoretické i praktické pro výkon činností na úseku krizového řízení při vyhlášení krizových stavů v případě živelních pohrom, ekologických nebo průmyslových havárií, nehod a nebezpečí, které značně ohrožují životy, zdraví a majetek nebo vnitřní pořádek a bezpečnost.

Absolventi najdou uplatnění např. ve středních člancích řízení státní správy a územní samosprávy, zejména v bezpečnostních radách, referátech obrany a ochrany, havarijních komisích, v různých funkcích státní, městské a obecní policie i dalších bezpečnostně zaměřených sborech a orgánech státní správy.

Vraťme se ale ještě k letošnímu konci školního roku a k tomu, jak zakončili studium mimo jiné i policisté z Obvodního ředitelství policie Praha III. Absolventská zkouška u denní i dálkové formy vzdělávání se skládá z:

- absolventské práce a její obhajoba
- zkoušky z cizích jazyků (AJ, NJ, u dálkového studia i RJ)
- teoretické zkoušky z odborných předmětů

„Teoretická zkouška z odborných předmětů u vzdělávacího programu prevence kriminality se skládá z práva s akcentem na trestní právo, dále z kriminologie a prevence kriminality a nechybí ani bezpečnostní systémy.

Teoretická zkouška z odborných předmětů u vzdělávacího programu krizové řízení obsahuje krizové řízení a IZS, krizové plánování, dále živelní pohromy a průmyslové havárie,“ řekl nám se zaujetím Mgr. Krejčí.

Absolventskou zkoušku všichni policisté z „pražské trojky“ zvládli a teď mohou získané informace plně využívat v praxi.

Předposlední červnový den proběhlo v kulturním domě Krakov slavnostní zakončení školního klání. Nechyběli tady ani úspěšní policisté z ORP Praha III., kteří z rukou předsedy představenstva zřizovatele školy, ředitele školy a vedoucích učitelů jednotlivých studijních skupin převzali Vysvědčení o absolutoriu a Diplom absolventů vyšší odborné školy a mají právo užívat za svým jménem označení absolventa vyšší odborné školy DiS. – diplomovaný specialista.

Absolventi, kteří zakončili školu v rámci absolutoria s vyznamenáním, převzali ještě z rukou generálního ředitele JUDr. Karla Klvani a ředitele školy JUDr. Petra Hanzla pamětní medaili s diplomem. Své vysvědčení společně s diplomem a medailí si odnesla i por. Dana Hůlová.

Nejen jí, ale i celému kolektivu policistů z ORP Praha III. gratulujeme a přejeme hodně úspěchů v pracovním i osobním životě.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka a Policie ČR

PSOVODI – SPECIALISTÉ SCP změřili své síly

V Červené nad Vltavou a jejím okolí se konala koncem června soutěž psovodů specialistů Služby cizinecké policie, která již osm let nese název „O putovní pohár ředitele Služby cizinecké policie“.

V oboru speciální kynologie Služby cizinecké policie pracuje v současné době přes 70 policistů. Z toho důvodu proběhla nejprve útvarová a oblastní kola a ti nejlepší pak postoupili do republikového klání Služby cizinecké policie. Přeboru se zúčastnilo 22 psovodů a jejich služebních psů a byli rozděleni do dvou kategorií. Celkem 11 služeb-

ních psů soutěžilo jako specialisté na vyhledávání výbušnin a 11 jich soutěžilo jako specialisté na vyhledávání drog. Mezi disciplínami, které na služební psy čekaly, byla služební poslušnost, jednotlivé vyhledávání omamných a psychotropních látek (SPD) a výbušnin (SPV). Rozhodčími pro SPV byli jmenováni ppor. Hammer z ICP Brno Tuřany a nprap. Lokvenc z ObŘ SCP Hradec Králové, kategorii SPD posuzovali prap. Hůla z Celního ředitelství Plzeň a pan Svoboda z Policejního prezidia. Závodníky čekal maraton disciplín, kde měli předvést svou dlouholetou práci při výcviku psa a zkombinovat ji se zkušenostmi z praktického výkonu služby, neboť se posuzoval i taktický postup policisty při vyhledávání.

První disciplínou byla poslušnost, ve které bylo možné dosažení maximálně 50. bodového zisku. Jednotlivé cviky byly vybrány dle použitelnosti v praxi. Protože byla poslušnost pro obě kategorie shodná, mohl zde být vyhodnocen nejúspěšnější psovod se psem. Dosažené výsledky však byly tak vyrovnané, že se o první místo dělili hned čtyři policisté a to npor. Bc. Hitha (CB), ppor. Svoboda (UL), ppor. Papáček (Plzeň) a nprap. Kašpárek (Brno). Nakonec rozhodl mezi jednotlivými adepty na vyhodnocení los.

Poté následovalo pět disciplín v pachových pracích, každá hodnocena maximálně

vání obtížnosti práce v jednotlivých místnostech. Na autobusovém nádraží ČSAD v Písku byla provedena část nazvaná „Vyhledání v prostředcích hromadné přepravy osob“. Zde se hledalo vně i uvnitř poskytnutých autobusů, které před několika okamžiky ještě rozvážely školáky a pracující na linkách. Díky bechyňské vojenské posádce, která připravila na letištní ploše svou techniku, proběhlo vyhledání nákladních dopravních prostředků. Ten den se teploměr vyšplhal na 36 °C a vozidla sálala do prostoru žhavý vzduch z rozpálených plechů. Nic naplat, i v takové situaci musí naši psovodi nastoupit, a tak se jeden po druhém pouštěli do akce. Práce v písecké škole, která nás odpoledne přivítala svými chladnými zdmi, pak byla pro všechny odměnou. Co jen možných úkrytů pro umístění vzorků vymysleli pánové rozhodčí! Někdo měl hledanou látku v topení, jiný ve skřínce, další pod umyvadlem a pak zase třeba v pianu. Není možné být kousek vyčleněného prostoru vynechat. Vše je třeba prohlédnout, a to v předem určeném časovém limitu. Téměř v každé disciplíně se našli psi, jimž časová dotace nestačila, ale jaký by to byl závod na této úrovni, kdyby úkoly plnili všichni hravě? Ve středisku v Červené mohli diváci shlédnout poslední disciplíny, kterými bylo pro SPD vyhledání v zavazadlech a pro SPV vyhledání na osobách. Zavazadla nám simulovaly

plastové bedýnky. Vyrovnané řady přepravek čekaly na připravené psovody. Každý měl za úkol prohlédnout řadu, kterou dostal přidělenou na základě rozlosování, a poznat na psu, kdy založenou látku v jedné z bedýnek nalezl.

Vycvičit služebního psa není žádná legrace. Psovod se věnuje nejprve výchově, aby byl pes dobře socializován a seznámil se s člověčím světem, později začíná pracovní zaměřený výcvik. Takový psi specialista je zpravidla připravován pro jednu konkrétní odbornost, aby se nestalo, že pes označí nález látky a psovod bude na vážkách, zda pes nalezl drogu, anebo například zbraň. A což teprve kdyby se měl rozhodovat, zda tam je, či není, výbušnina? Psi na vyhledávání výbušnin mají obzvláště těžký úkol. Po nálezu místa ukrytí látky se musí chovat velice klidně. Žádné štekání, či dokonce

kontakt s místem nálezu! To by mohlo znamenat případnou iniciaci nalezené látky. Ne každý pes se na takovouto práci hodí. Málokterý snese tak vysokou zátěž, že nesmí projevit radost z nálezu hned na místě. Služba cizinecké policie psovody často používá při své práci. Například v oblasti vyhledávání drog mají nejúspěšnější policisté přes deset nálezů ročně.

Za oblastní ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice se přeboru zúčastnil npor. Bc. Stanislav Hitha se služebním psem Hagem (celým jménem – Hag

z Pohraniční stráže). Psovod spolu s Hagem, jako absolutní vítězové, podali vynikající výkon a vyhráli tyto kategorie: vyhledání výbušnin, nejlepší poslušnost (o prvenství rozhodl los), nejúspěšnější pes přeboru. Celkem získali 534 bodů s 550 možných. Jako odměna pro vítěze čekalo na Haga kvalitní psí krmivo, panu Hithovi se dostalo zasloužené odměny od rodiny, která je mu životní oporou.

Stanislav Hitha je u P ČR od roku 2000, služební kynologii se věnuje šest let. Jeho celoživotní zájem o psy se mu podařilo zúročit v profesním životě. Hag je jeho prvním psem u P ČR, jde o rasu německého ovčáka a je mu 7 let. Pan Hitha si vzpomíná, jak nelehké byly jeho počátky profesní dráhy. Jak se vlastně tento výjimečný psovod a úspěšný pes k sobě dostali? Služební pes Hag mu byl před sedmi lety přidělen se slovy „Bud' tento nebo žádný.“ Byl posledním štěnětem z vrhu. Každý se divil a opovrhoval, že s tímto služebním psem nic nedokáže. Pan Hitha k tomu uvádí: „Já jsem si ho ale na truc vzal, že jim ještě ukážu. A za dva roky jsme se umístili v Krajském přeboru. Rok na to jsem tento přebor vyhrál.“

Pracovní náplní této úspěšné „dvojky“ jsou výjezdy v rámci pátrání po výbušninách, spolupracují s jednotlivými složkami Policie České republiky, Celní správou a jinými státními institucemi. Rovněž jsou účastní i pracovních aktivit, které vyhláší oblastní ředitelství Služby cizinecké policie České Budějovice. Nemalou měrou se podílí na oblíbených ukázkách pořádaných pro mateřské, základní školy v rámci jižních Čech, které už se nedají tak lehce spočítat, neboť jich mají na svém kontě bezpočet.

Prakticky zaměřená soutěž je nejenom porovnáním psovodů a psů mezi sebou, ale i místem, kde se setkávají odborníci ve stejné problematice, řeší výcvikové problémy, obohacují se o nové informace a zkušenosti. Proto je velice přínosným prvkem v práci služebních kynologů. Zvítězit mohou jen ti nejlepší, ale pocit, že patříte mezi první polovinu startujících v podobném republikovém klání také stojí za to.

VÝSLEDKY:

Kategorie vyhledávání drog (max. 550 bodů)

místo npor. Ing. Zdeněk Kraus, ObŘ SCP Brno, 522 bodů;

místo ppor. Martin Šterba, ObŘ SCP Ostrava, 443 bodů;

místo prap. Vladislav Chramosta, ObŘ SCP Ostrava, 423 bodů;

Kategorie vyhledávání výbušnin (max 550 bodů)

místo npor. Bc. Stanislav Hitha, ObŘ SCP České Budějovice,

534 bodů;

místo nprap. Jindřich Urban, ICP Praha Ruzyně, 523 bodů;

místo nprap. František Pojedinec, ICP Praha Ruzyně, 521 bodů.

Nejúspěšnější psovod praxe

za rok 2009 byl vyhlášen ppor. Jiří Kvač, ObŘ SCP Ostrava

**Zpracovala Marie URBANOVÁ
a Jiří SRB**

100 body, což v celkovém součtu znamená 550 maximálně dosažitelných bodů.

Zázemí pro provedení pachových prací poskytlo několik spolupracujících organizací, bez jejichž pochopení a vstřícného přístupu by nebylo možné takovýto přebor organizovat. HZS Jihočeského kraje poskytl vnitřní prostory svých stanic a tak se zde hledalo v šatnách, skladech, garážích, kotelnách, dílnách a dalších prostorách. Aby měli psovodi srovnatelné podmínky, předcházela dlouhou dopředu celému podniku náležitá příprava spočívající ve vyměřování prostor a posuzo-

NÁŠILNÍK DRŽEL ŽENU NEKOLIK HODIN

K závažnému zločinu znásilnění došlo v červenci 2010 v Ostravě. Muž nejprve oslovil ženu na ulici a pak ji pod pohrůzkou nožem nutil, aby šla s ním. Žena se ataku aktivně bránila, vzhledem ke způsobu útoku i jeho intenzitě však neúspěšně. Muž pak ženu násilím zatahl do travnatého porostu, přičemž měl oběť škrtit a k místu i vláčet, za stálých verbálních výhrůzek, ale také hrozeb nožem. Žena byla tak násilím držena proti své vůli na místě činu zhruba pět hodin a násilím donucena k pohlavnímu styku. Následně se 25leté oběti v nestřežené chvíli, po dlouhých hodinách, podařilo utéci a přivolat pomoc. Žena byla při útoku zraněna a následně ošetřena lékařem.

Po oznámení vyrazili okamžitě na místo policisté. První zjištěné informace, nasvědčující brutalitě útoku, znamenaly výjezd policistů obvodního oddělení, policistů „hlídkové“ služby, psordova se psem a především zkušených kriminalistů – s jediným cílem, vypátrat pachatele brutálního činu, zadržet jej a skutek řádně dokumentovat.

Upřesnit některé informace bylo zpočátku nelehké pro ženin aktuální psychologický stav. Souběžně tak probíhalo pátrání po pachateli i další úkony, přílehlé okolí propátrávali policisté metr po metru.

Na stopu byl nasazen služební pes Eman, vedený zkušeným psododem pprap. Lukášem Šestákem. Pes šel neomylně křovím i travnatým porostem až k neobývanému objektu. Policisté postupovali takticky, na výzvu k opuštění domu nikdo nereagoval, proto se někteří policisté Oddělení hlídkové služby Ostrava rozmístili v okolí domu, aby eliminovali možný útěk podezřelého. Eman však pokračoval v pachových pracích, propátral sklepní prostory i přízemí domu a postupoval do půdních prostor. Posléze služební pes Eman štěkáním i škrábáním označil místo úkrytu podezřelého: Muž byl schován pod dřevěnou podlahou a dalšími věcmi a na výzvy policistů k opuštění úkrytu nereagoval. Policisté tak museli nejprve odstranit prkna, nábytek a další věci, aby mohli podezřelého zadržet. Poté již byl 44letý muž policisty eskortován do policejní cely.

Zadržením podezřelého práce policistů samozřejmě neskončila. Kriminalisté pokračovali ve zjišťování informací i v dalších úkonech, jejichž prostřednictvím dojde k řádnému dokumentování skutku. Při detailním ohledání místa činu kriminalisté například museli řešit i osvětlení místa speciální technikou. Zajistili nejen množství stop, ale také věci důležité pro trestní řízení. Díky provedeným úkonům bylo shromážděno dost informací k zahájení trestního stíhání 44letého muže pro trestný čin znásilnění. Policejní komisař podal podnět ke vzetí do vazby, který státní zástupce i soudce akceptovali. Předmětná trestní věc demonstruje také rychlost vyšetřování závažné násilné trestné činnosti, stejně jako ideální spolupráci orgánů činných v trestním řízení, konkrétně policie, státního zastupitelství a soudu v Ostravě.

Za spáchaný zločin hrozí muži trest odnětí svobody od dvou do deseti let. Vyšetřování závažných zločinů mravnostního charakteru

vykonávají v Ostravě většinou kriminalisté, specializující se na danou problematiku. V červenci roku 2009 byla v Ostravě rovněž brutálním způsobem znásilněna teprve 17letá dívka, zločin znásilnění se tak opákoval téměř po roce.

Znásilnění je krutá osobní zkušenost, na kterou není možné zcela zapomenout. Sexuální násilí může oběť poškodit fyzicky i psychicky. Pomoc mohou oběti nalézt u různých subjektů, v Ostravě lze namátkou jmenovat také regionální poradnu Bílého kruhu bezpečí.

Závěrem samozřejmě nesmíme zapomenout ani na „důležitý“ článek v řetězci pátrání, extrémně úspěšný kynologický tým Skupiny základních kynologických činností Ostrava, psordova pprap. Lukáše Šestáka a jeho psa Eman. Eman je pětiletý německý ovčák, který letos v březnu vypátral skupinku mladíků i jejich vražednou zbraň – nůž. Jednomu z mladíků bylo sděleno obvinění pro pokus vraždy, dvěma pro pokus těžkého ublížení na zdraví.

Eman dále v březnu nalezl v prodejně ukrytou ženu, která byla následně obviněna hned ze tří přečinů – krádež, poškození cizí věci a vyhrožování s cílem působit na orgán veřejné moci. V tomto případě Eman hravě zpacifikoval ženu, která se policistům postavila s noží v ruce.

Pprap. Lukáš Šesták se nevěnuje jen výcviku svého svěřence Eman. Letos vedl první sérii KUZMY (kurzu zodpovědného městského psa), v němž se věnoval výchově psích mazlíčků dětí a ostravské mládeže. Kurzy i lektori jsou velmi oblíbení, účastníci se rádi na „cvičák“ vracejí. Zajímavostí najdete dokonce na vlastních webových stránkách dětí a mladistvých. Pro zájemce začíná další série kurzů už v září. Překvapením jistě není, že dětem a jejich psím svěřencům se bude opět věnovat kynolog pprap. Lukáš Šesták.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

PODĚKOVÁNÍ ŽÁKŮM A STUDENTŮM

V průběhu června došlo v Moravské Ostravě k přečinu krádeže, čehož byli svědci tři žáci základní školy a dva studenti gymnázia, kteří se vraceli ze školy domů. Reagovali intenzivním máváním na opodál projíždějící policejní vozidlo. Policistům popsali, co viděli a ukázali na vchod domu, kde se zloděj ukryl. Díky tomu policisté opravdu zadrželi podezřelého.

Chlapci Matěj Vošvrda, Jan Tomanec a Miroslav Škorec jsou žáky Základní školy na Matiční ulici. Konkrétně Miroslav Škorec k celé věci řekl: „Stál jsem s kamarády na chodníku, když jsme uviděli muže, jak má v ruce šroubovák, něco bere z vozidla a odchází pryč. Pak jsem si

všiml, že má v ruce tašku. Muž zašel do vchodu jednoho domu. My jsme šli kousek dál, kde jsme potkali studenty, kteří zastavili opodál projíždějící policejní vozidlo a vše jsme jim řekli. Policisté potom zašli do vchodu, odkud přivedli muže v pou-tech“.

Studenti Matičního gymnázia jsou Matěj Frydrych a Dominika H. Ta uvedla: „Šla jsem s Matějem domů kolem Husova sadu. Před námi jsme viděli skupinku kluků, kteří nám řekli, že viděli muže, který bere něco z vozidla, a že se schoval do vchodu domu. Jelikož jsme viděli opodál policejní vozidlo, tak jsme na něj zamávali a policistům řekli, co se stalo“.

Všem svědkům patří ohromný dík. Byli jim také předány drobné prezentační dárečky a poděkování ředitele Městského ředitelství policie Ostrava za příkladnou spolupráci a aktivní pomoc při odhalování trestné činnosti na území města Ostravy.

pprap. Mgr. Vladimíra PIETRASZOVÁ
preventivně informační skupina
Ostrava

„Promiň... Prostě jsem to nezvládl, nevidím jinou cestu, promiň. Pořád tě miluju...“

Mezi případy nejčernějších událostí z našich silnic, které zařazujeme do časopisu na tomto místě, se mohou objevit i kuriozity, z nichž lze pro ostatní účastníky silničního provozu s těžší vyvozovat nějaké konkrétnější poučení – nějakou radu, jak obecně předcházet dopravním nehodám. Přesto „do souboru“ tragédií kolem motorových i nemotorových osobních i „hromadných“ vozidel patří.

DVOJNÁSOBNÝ SPOLUPACHATEL PREVENTIVNĚ PORAŽEN

Letošní první březnovou středu zhruba v 19:30 našli náhodní svědci na Tachovsku na křižovatce zvané po bývalém motorestu Kadrnožka čerstvě havarovaný vůz zn. Peugeot 309. Pětaadvacetiletý uvnitř zaklíněný řidič nejevil známky života.

Následné ohledání místa nehody a oběti ukázalo, že mladý muž, kterému zbývalo něco málo přes dva týdny do narození a svátku zároveň, má v oblasti srdce zabodnutý celokovový kuchyňský nůž. Z rekonstrukce předchozího dění vyplynulo, že automobil přijížděl velkou rychlostí od nedaleké obce Holostřevy a po jízdě do vršku bez jakýchkoliv brzdících či smykových stop skončil čelním nárazem do vzrostlého silného stromu.

Lékařská expertiza odhalila přítomnost alkoholu (1,21 promile) a psychotropní látky (cannabinoidů o koncentraci 135 ug/l) v krvi, ostatně ve vozidle se našla otevřená láhev Ballantine's.

a vedle těžkého poranění srdce (nožem, který byl těsně před nárazem fixován o tvrdou podložku) shrnula jako příčinu smrti další závažné úrazy žeber, hlavy, jater, pánve a dolních končetin v celkovém polytraumatu neslučitelném se záchranou života.

Jednalo se o sebevraždu, jak předpokládaly informace v rychle reagujícím denním tisku, se svého druhu „pojištěným odchodem“. Ze stažených SMS zpráv navíc policejní vyšetřovatel zjistil, že řidič toho dne opakovaně nazna-

čoval přítelkyni a majitelce havarovaného stroje možnost krajního řešení právě prožívaných osobních problémů. Poslední kontakt (začínal tak ohleduplně „Promiň...“) letěl z mobilního telefonu v 19:06.

Protože ale nešlo o spáchání trestného činu, byla dopravní

nehoda odložena ve smyslu ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu.

Jako dovětek, chcete-li zmínku na okraj, můžeme uvést, že v půli dubna roku 2004 se v dopoledních hodinách na stejném místě odehrálo obdobné neštěstí. Šestapadesátiletý muž za volantem automobilu zn. Škoda Octavia rovněž ve velké rychlosti úmyslně „trefil“ vydatný strom. Měl vyhočené rodinné i zdravotní starosti.

A správa silnic koncem jara tohoto roku nechťeného svědka/spoluviníka obou uvedených osobních pohrom

porazila a z místa odstranila...

/ki/

Foto archiv P ČR

Mladá žena, jež zazvonila u dveří obvodního oddělení a tím pádem na strážmistra Kalendu, jenž držel oné horké srpnové noci roku 1983 noční službu, vypadala nepříliš upraveně a nepochybně ji něco vyvedlo z míry. Když jí odemkl, vychrlila hned na prahu, že byla znásilněna. A dodala ještě, že se tak stalo v jejím bytě a pachatelem je jistý Kazimír Břeněk. Muž, za nějž sice není vdaná, ale má s ním půlroční dítě a vede s ním spor o určení otcovství...

Zkrátka, dost komplikovaná historka, zvláště v jednu v noci, a navíc když službu konající příslušník nosí uniformu teprve čtvrt roku. Jaký tedy div, že se Kalenda dopustil trestuhodné chyby: poradil oné slečně – nebo paní? – Lucii, aby si napřed sama zašla do nemocnice a nechala se odborně prohlédnout, a pak se eventuálně vrátila: pak že se všechno sepiše a začne vyšetřování. Protože on je na oddělení dočista sám a nemůže se vzdát, protože co kdyby někdo telefonoval.

Opravdu se mu podařilo ji poněkud uklidnit a decentně za ní zavřít dveře. A pak se za ní díval, jak mizí ve tmě, a říkal si s nadějí, že nejspíš přijde zpátky až ráno, a to už budou na oddělení zkušenější chlapi, a ne on, takové ucho. A ježto se nic dalšího ve městě nedělo, zhasil velké světlo a spokojeně si zdříml. Netušil, že tím zamotá celou záležitost a přidělá práci řadě dalších lidí.

Opravdu, znovu totiž přišla Lucie Oulická na oddělení až v sedm ráno. A vzhledem k jejímu, teď už řádně sepsanému oznámení, se o dvacet minut později přitřítla do jejího bytu okresní výjezdovka, aby tam zajistila stopy a provedla prvotní vyšetřovací úkony. Prodlení na začátku není nikdy ku prospěchu věcí, ale dá se někdy úspěšně dohonit. Technici věděli, že k údajnému činu došlo předešlého večera zhruba někdy kolem třiačtyřicáté hodiny. Byt nebyl nikterak velký, předsíní, kuchyňka, pokoj a koupelna společná s klozetem.

Bohužel, že snazší nepatřila k nejhojnějším: při vší snaze se nepodařilo zajistit žádné otisky údajného pachatele, Kazimíra Břendy, a to ani z předmětů, na něž podle výpovědi obyvatele garsoniéry dotyčný nejspíš sáhl. Později připustila, že časně k ránu, když se vracela z nemocnice, nemohla spát a tak, „aby se nezbláznila“, byteček poněkud poklidila. Taký prý aby ji ti chlapi od policie pak po městě nepomluví, že je nepořádná...

Na prostěradle a matraci pod ním se našla čerstvá propálenina, tvarem odpovídající upadlé cigaretě. Slečna Oulická potvrdila, že nedopalek patřil jejímu hostu Břendovi, který byl silný kuřák a během návštěvy vytáhl nejméně pět spart. Bohužel, plný popelník nedopalků vynesla do smetí, aby v místnosti nepáchl, a popeláři už ulicí projeli. I tahle stopa nebyla tudíž k ničemu.

A lichou se ukázala i naděje, že by se na lůžku, kde se měl akt znásilnění odehrát, našla čerstvá stopa pachatelova spermatu. Nezůstala na prostěradle, ani na županu, který měla dívka při aktu na sobě. A župan sám nebyl nikterak poškozen, třebaže ho Břenda měl údajně z dívky servat. Ozdobný

knoflík, jenž jako jediný držel samet u krku sepnutý, ve zkoušce obstál. Rozepnul se, nit však nepovolila.

Skleněný popelník, který Lucie Oulická údajně po násilníkově hodila, když po ní vyrukoval, v bytě nezůstal. A dívka vysvětlila proč: zasáhla prý Kazíka úspěšně, snad do ruky a zabořilo ho to, protože zařval, vztekla pak popelník zvedl a mrštil jím z pootvěřeného okna. Žel, ani hledání pod oknem nebylo úspěšné. Popelník ani střepy se na trávníku, kam mohl dopadnout, nenašly. Zbývala verze, že se nerozbil a neznámému nálezci dobře poslouží...

Obsáhlá výpověď, kterou souběžně s ohledáváním místa činu Lucie Oulická učinila, se jevila vcelku realisticky. Kolem desáté večerní se prý podívala z okna na ulici – její šestiměsíční chlapec už v tu dobu sladce spal a ona se chystala taky ulehnout – a všimla si, že kolem domu prochází Břenda. Zřejmě šel – coby průvodčí Československých státních drah – ze služby, nádražní budova stojí hned za rohem. Vzhled k osvětlenému oknu a když Lucii spatřil, zavolal na ni, aby šla na chvíli dolů, že by s ní potřeboval mluvit.

„Už mne takhle vyhledal několikrát záměrně, ale včera večer šlo opravdu spíš o náhodu,“ soudila dívka. „Chodil mě přemlouvat, abych stáhla žalobu. Že mu jí jen zkomplikuju život. Že by mi na malého začal platit i dobrovolně a časem že by se možná všechno nějak uspokojivě zařídilo. On je totiž Kazík ženatý, má děcka, a dokonce čtyři – ale pořád vykládá, že se ženou už nežije, že si s ní nerozumí a že by se chtěl rozvést...“

Zkrátka, chvíli s ním rozprávěla s odstupem, z okna druhého poschodí, přičemž ji zaregistrovala i kolemjdoucí známá. Vzápětí Lucii došlo, že vlastně takhle dělá podívanou pro sousedy a rozhodla se, že přece jen Kazimíra Břendu nahoru pozve – na pár minut, během nichž mu poví svoje a pak ho

zase rázně vymete ze dveří. Jenže dobrými předsevzetími je, jak známo, dlážděna cesta do pekel. Několik minut se protáhlo zhruba na hodinu, během které uvařila hostu i kávu – aby prý nesesedl nasucho. Probírali pospolu věci jejího mateřství a jeho otcovství, on se podíval na maličkého syna a patřičně ho Lucce pochválil. Vlastně si prý povídali docela hezky, i jaké by to bylo, kdyby mohli být spolu, a Kazík činil neurčité přísliby ohledně budoucnosti – jenže pak atmosféra náhle zhoustla a vše skončilo zase hádkou.

„Já po něm mrskla tím popelníkem a on ho vyhodil oknem – a pak že půjde pryč. A při loučení mě obejmul a hned povalil na postel – on je náramně rychlej a šikovnej...“

Bránila se, ale houby platné, byl silnější a rychle ji přemohl. A pak, po pár minutách, využil jejího zmatku znovu, rychle se oblékl a vypadl ze dveří. Prve nechala klíče v zámku, tak si v předsíni odemkl, a barák se beztak jakživo nezamykal, z nevzhledného činžáku udělali před časem ajzboňáckou svobodárnu a chodbou stále někdo coural...

Ano, i Lucie Oulická pracovala na dráze, teď ovšem coby svobodná matka měla mateřskou dovolenou.

Druhý aktér noční „debaty“, Kazimír Břenda, viděl ovšem průběh své návštěvy u slečny Oulické diametrálně jinak.

Pravda, jeho výslech se odehrál s jistým zpožděním, neboť za svítání odjel coby průvodčí s rychlíkem na Prahu a dál do západních Čech a vrátil se až se soumrakem. A dost se podívoval, že má mít od vlaku uniformovaný doprovod.

Choval se ovšem ctnostně a nijak se nezpěchoval. Jak už na kriminálce věděli, měl totiž už s paragrafy nejednu zkušenost! Ještě mu nebylo osmnáct, když vyfasoval

staral, kdybych já šel na pět let bručet?“

V dalším průběhu výslechu připustil, že skutečně prošel osudného večera pod okny Luciiny garsoniéry, ale rozhodně nevstoupil ani do domu, natož do bytu samotného. Že ona sama z okna volala, zapůsobilo to prý na něj dokonce dojmem, jako by ho přímo vyhlížela! A zjišťovala si na nádraží, jaký má turnus a kdy by se tedy měl vracet domů, to slyšel – a byla to pravda, jak ovšem kriminálka zjistila.

„Ona mi už týden předtím pohrozila, když jsme se náhodně potkali na náměstí, že když se nerozvedu a neožením se pak s ní, dostane mě do kriminálu. Že budu nejen platit, ale ještě navíc sedět! Taky mě pomlouvá – u známých, ale i u šéfů tady u nás na provozním oddělení! Nejradši by mi nasadila psí hlavu, pánové! Není větší fúrie než zhrzená ženská, to přece znáte!“ V tom ohledu se vyslyšající pochopitelně nevyjádřili. Břendovy výklady zněly docela logicky a jeho historka držela dost pevně pohromadě – zatímco verze slečny Oulické měla nemálo mezer. Lékařská prohlídka, již byl průvodčí Břenda ještě před výslechem podroben, navíc nenašla žádná větší ani drobná poranění a oděrky, jež by mohly vzniknout v průběhu znásilnění: slečna Oulická velmi odhodlaně trvala na tom, že se sexuálnímu útoku bránila jako lvice. Jediný škrábanec se zaschlou krví na Břendově levé ruce mohl být dle názoru způsobem nehtem druhého člověka: prohlídka nehtů slečny Oulické však žádnou krvavou stopu neshledala. V noci si prý taky udělala manikúru...

Sama soudila, že ranka mohla asi vzniknout, když po Břendovi mrskla popelník a zasáhla ho do ruky. On sám jen krčil rameny, soudil, že se „škrábl někde v práci, za jízdy vlakem to hází a člověk kolikrát přijde k nějaké drobnosti, ani si nevšimne“. Biologické stopy, zejména v oblasti Břendova genitálu, nalezeny nebyly. Oznamoval ovšem, že se ráno před cestou do práce důkladně vysprchoval... Jako každý den, dodal.

Přímí svědkové, kteří by do věci vnesli křížené jasno, pochopitelně chyběli. Jak už to tak v záležitostech kolem znásilnění bývá... Jedna ze sousedek slyšela prý zhruba kolem třiatřicáté od Lucie nějaký křik, vyšla na chodbu, ale mezitím hluk utichl – a žádného odcházejícího chlapa pak ovšem neviděla, protože si hned šla zase lehnout.

Obdobně vypovídaly i další ženy z ubytovny, které časně ráno s Lucií mluvily. Při-

padala jim ubřečená a oteklá, na přímý dotaz jen mávla rukou a řekla, že chytla pár facek.

„Od Kazíka,“ dodala.

Kazík představoval na dráze zřejmě vůbec pojem: znaly ho všechny, říkalo se o něm, že zastává názor, že každá dá. Po dobrém nebo po zlém...

Gynekolog, který Lucií Oulickou vyšetřoval, shledal drobná poranění pochvy a dělohy, jaká vznikají při nedobrovolném styku. Když se žena brání, ale neubrání. Semeno ovšem ani v pochvě nenašel. Jak vypověděla znásilněná, Kazík ejakuloval na její břicho: a pak ji hned důkladně otřel kapesníkem.

„Snad si myslel, že to je od něj ohleduplnost,“ řekla hořce.

Lékař ovšem zaznamenal i drobné zhmožděniny po dívčině těle a na jejím obličej: usoudil, že odpovídají stopám po bití.

Břenda, proti němuž vyšetřovatel vznesl po týdnu obvinění a požádal o uvalení vazby, se ovšem velmi zavile bránil. Popíral vinu a tvrdil, že Lucie Oulická je notorická lhářka, která chodí s každým a chce se mu pomstít za to, že se s ní nechce oženit. Samozřejmě, že znovu popřel i pouhou možnost, že by mohl být otcem jejího dítěte, a obvinil ji ze lži a z pokusu o podvod. Za takových okolností se jevílo jako ryzí nutnost psychologické zkoumání poškozené. Vyloučilo jakoukoli psychickou chorobu a sklon k chorobné lhavosti, přirozenou inteligenci, odpovídající základnímu vzdělání bez vyučení v nějakém řemesle. Oulická byla vyslyšána několikrát a vždy vyhlásila běh událostí stejně: nevylepšovala svou verzi, ani nevypouštěla některé detaily, které snad hovořily proti ní (nezapírala, že Břendu pozvala nahoru bez nátlaku, že mu uvařila kávu, ani to, že její oděný (župan a nic pod ním) nebylo na pozdní hodinu nejvhodnější. Kamarádky rázně vyloučily, že by byla nějak na chlapy: Břenda byl podle nich výjimka a smůla...

Prokurátor nakonec podal žalobu a okresní soud vyřkl nad obžalovaným Břendou trest tři let a devíti měsíců odnětí svobody ve druhé nápravné skupině. Ještě než odsouzený ale nastoupil do věznice, řešil jiný soud jeho otcovství Lucčina dítěte. Břenda je uznal – a Lucií na chodbě slíbil, že se rozvede a ožení se s ní. Pokud ovšem ona na oplátku odvolá znásilnění: jí že za to dají maximálně podmínku.

Slíbila, dostavila se k soudu, vyslechla poučení – a výpověď nakonec nezměnila! Vysvětlila, pod jakým tlakem se nachází, a tím byla její kauza v září roku 1982 definitivně uzavřena. Břenda putoval počtvrté za mříže a Lucie se časem vzdala za slušného mužského, měla další dvě děti a našla konečně trochu štěstí. Ne ovšem moc: její muž taky dělal na dráze, po pěti pivech s kamarády šel na šichtu a zachytil ho vagón...

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Václav ŠEBEK

za rvačku

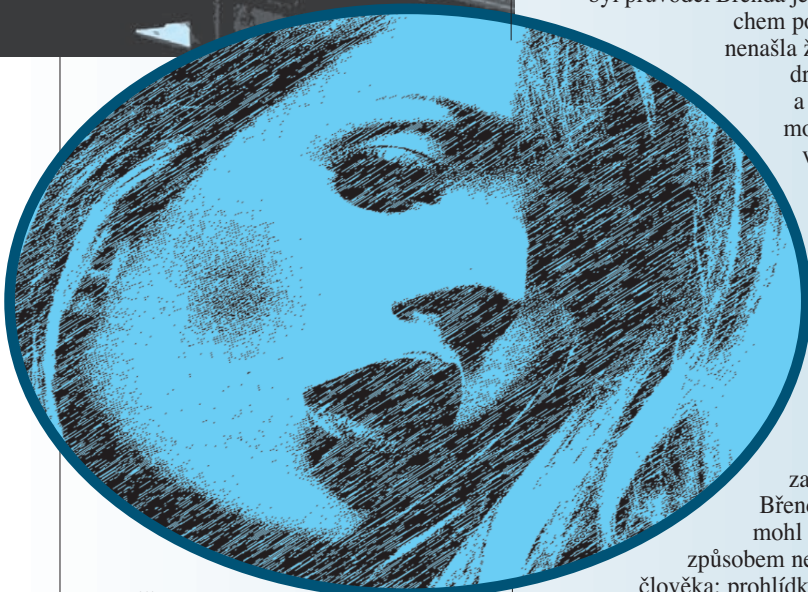
svou první podmínku, v devatenácti pak už šel sedět – a potom ještě dvakrát. Jednou už byl taky usvědčen a odsouzen za znásilnění...

„Ale jasně, že jsem se u Lucky včera večer stavil, ale nic jsme spolu neměli,“ vykládal vyšetřovateli, ledva se dozvěděl, oč vlastně kráčí. „To bych musel být blázen, zrovna s ní! Dělá mi peklo už víc jak rok, od chvíle, kdy zjistila, že lítá v jináči a rozhodla se, že shodí otcovství na mě!“

Kazimír Břenda neskrýval pobouření: jak prohlásil, ta mrcha Lucina ho nejen chce utopit na alimenty, ale teď ještě by ho chtěla dostat do lochu! Náramně dobře věděl, jaký trest mu v případě, že by byl obžalován ze znásilnění, hrozí. Čtyřikrát odsouzený za násilné trestné činy, to už znamená zvláště nebezpečný recidivist: a tím pádem štráf jako fermen!

„Já vím, že jsem dělal chyby,“ zkusil to zkrotle, jak mu poradil dorazivší obhájce – ex offio, ale snaživý a šikovný.

„Ale posledních osm let sekám dobrotu, to jste si snad všimli. Nechci zpátky za katr, mám ženu a s ní čtyři děcka! Kdo by se o ně

TIKOT DLUŽNÍKOVÝCH HODIN

Kamarádili spolu, byli věčně švorcoví, dlužili a taky kradli. Nepozorné hostinské stovku, důvěřivé babičce pár korun, někdy čajzli jen talíř s dorty... Chtělo by to něco většího!

Tuctové venkovské stavení, kde se odehrála loupežná vražda

Do Liběchova na Mělnicku přijela koncem července 1953 pražská mordparta v čele s Miloslavem Nečáskem a Jaroslavem Zahradkou, kriminalisty, kteří se časem stanou legendami.

„Pod Krajskou správou Veřejné bezpečnosti Praha spadaly tenkrát i střední Čechy. Takže vedle mordů v městských činžácích s typicky pražskými motivy, jako je třeba vražda taxikáře, co se zapletl s karbanem, jsme jezdili na vyložený venkov,“ vzpomínal s odstupem let emeritní major Zahradka.

„A byly to kolikrát moc zajímavé případy! Jedno bylo jasné, na vesnici jsou lidé daleko všímavější než v anonymní Praze. Na druhou stranu jsme se setkávali s jinou mentalitou než ve městě – vesnice je jedna velká rodina a drží, seč to jde, pohromadě!“

KDO UKRADL NÁPRSNÍ TAŠKU?

Dům stál ve stráni, ke vchodu vedly kamenné schody, pozorné oči mužů zákona si všimly krevních kapek. Další byly k mání na zápraží, další v síni, odkud se vstupovalo do takzvané kuchyně. Slovo takzvané podtrhněme, protože vedle nejnutnějšího kuchyňského vybavení tu stála ustlaná postel, pak nuznější palanda, křeslo, stolec s petrolejkou...

Prostě vše, co potřeboval k přespání Bronislav Mašek, Pražák, který zdejší barabiznu nedávno koupil a každou volnou chvíli to tady přestavoval k lepšímu. Ale chudák Mašek se už z baráčku radovat nebude – ležel teď na podlaze, obličejem k zemi, kaluž krve kolem hlavy...

„Krevní stříkance venku napovídaly, že místo nálezu není místem činu. Šli jsme se znovu podívat ven... Místo vraždy? A co když jde jenom o místo tragédie? Co když Mašek sletěl ze střechy? Z posledních sil došel do kuchyně... Že zmizela jeho náprsní taška? Třeba ji odnesl někdo z těch, co ho

našli,“ revokoval původní gejzír nabízejících se otázek major Zahradka.

Jen pozvolna si kriminalisté dělali obrázek tragického odpoledne středy 29. července 1953...

VÝKŘIK S ÚTĚKEM

Do Liběchova přijel Mašek na motocyklu kolem 13.30 hod. Mluvila s ním sousedka Krpáčová, Mašek říkal, že si zajede na dráhu pro asfalt a cestou si dá někde pivo. Kolem šesté si Krpáčová vyšla s malou dcerkou na procházku. Jarmilka projevila přání zajít k Maškovi, je to hodný pán a je s ním legrace...

„Nevšimla jsem si ničeho podezřelého, kromě několika kapek krve na schodu. Došla jsem do chodby, odkud jsem otevřenými dveřmi do kuchyně uviděla nohy ležícího Maška, který chroptěl. Myslela jsem, že je zraněný, odběhla jsem pro souseda Šandu... Ten si myslel, že Mašek dostal chrlení krve, dávali jsme mu napít, omývali jsme ho...“

Maškův život pomalu vyhasínal, zato sousedů nad ním přibývalo. Volali pro lékaře, taky pro okrskového zmocněnce Veřejné bezpečnosti. Mezitím ale Mašek podlehl svým zraněním, lékař mohl už jen konstatovat smrt... Co se to vlastně stalo? Nehoda? Nebo něco horšího?

Zajímavé intermezzo vložila do výpovědi Krpáčové sousedka Chuchmová. Ta si někdy kolem 17. hodiny k sobě pozvala kamarádku Bálkovou s devítiletým synem Ludvíkem. Když procházeli vrátky na dvorek, uslyšeli dvakrát za sebou výkřik. Co to bylo? Bálková mínila, že si děti hrají u kostelíčka, křik šel tím směrem, od kostela a tím pádem i od Maškova stavení...

„Maminka mě poslala zpátky, abych šel zavřít vrátka. Poslechl jsem ji a v tu chvíli jsem od vrátek uviděl, jak ze schodů od

pana Maška utíká nějaký neznámý pán v černých šatech,“ vypověděl Ludvík Bálek. „Křičel jsem, ale maminka ani paní Chuchmová ze svého místa nikoho neviděly... Ten pán neměl nic na hlavě, myslím, že měl černé vlasy, byl hubený a v rukou taky nic neměl.“

PŘEDEHRA S MOTORKÁŘEM

Od okrskáře Venkrbce se Nečásek se Zahradkou dozvěděli zajímavou informaci: V půli července přepadli na silnici do Tupadel, v zatáčce nad pilou, nějakí mládenci motorkáře. Jeden ho praštil klackem do hlavy, druhý ho trefil kamenem, napadený muž našťstí nehavaroval a přišel jen o čepici... Mohli se pachatelé rekrutovat z místních řad? Inu, Venkrbec by možná věděl:

Za babičkou jezdí z Prahy do Liběchova nějaký Jirka Lázníčka. Vyučený zámečník, bylo mu osmnáct, léčí si zlomenou ruku, pobývá tu už od jara. Lázníčka kamarádí s dalším marodem – 16letým Bédou Krpáčem. Ten se učí internátně na horníka, letos měl už dělat zkoušky. Jenže ho trápí kloubový revmatismus, v dubnu se vrátil ze sanatoria a teď se zotavuje doma. Před dvěma roky se Běda vloupal k babičce a ukradl jí asi tři stovky...

„Dál jsme se dozvěděli, že oba kluci spolu pořád někde courají v lese,“ pokračoval ve vzpomínkách Zahradka. „Taky se jim náramně líbí v hospodě, jenomže nemají peníze, půjčují si a popíjejí... Jasně, to nebylo nic tak dramatického, takové dárečky najdete v každé hospodě. Ale!“

Zajímavá informace přišla z hospody Beseda. Kolem třetí odpoledne neměli Lázníčka s Krpáčem ani floka, koukali, kdo by jim objednal pivo. Zato po 19. hodině – to už byl Mašek nebožtík – spláceli kluci dluhy a ještě poručeli rum za rumem! To

bylo hodně podezřelé!“ zdvihl varovně prst Zahrádka.

Mezitím v Praze zašli jejich kolegové za Vlastou Maškovou, aby jí oznámili manželovu smrt a provedli předběžný výslech. Jak z telefonátu kriminalistů vyplynulo, měl u sebe Mašek finanční obnos ve výši 120 až 150 korun... Což se docela shodovalo s penězi, se kterými v hostinci Beseda disponovali Lázníčka s Krpáčem.

RODINNÁ HOREČKA

Co nešlo přehlédnout – oba mládenci jako by se před kriminalisty z Prahy schovali, chvíli byli v kině, chvíli v hospodě, pak se zas vrátili do kina... Copak je to asi pálí, že nikde nevydrží sedět? To ještě detektivové netušili, že Krpáče (a tím nepřímě i jeho kumpána) „odcloňuje“ ustaraná rodina... Bédovy rodiče trápilo důvodné podezření, že jejich syn má něco společného s Maškovou smrtí!

Vše začalo tím, když krátce po Maškově smrti vyhledal Krpáčovou rozpačitý soused Šanda: „Nevím, co si o tom myslet. Já jsem odpoledne za Maškem zašel. Už tam seděli váš Běda a mladý Lázníčka. Povídali jsme si společně o všem možném, že Lázníčka pořád oloupával takový tlustý a dlouhý akátový klacek... Za nějakou chvíli jsem se zvedl a šel domů, oba kluci tam s Maškem zůstali.“

Krpáčová se svěřila manželovi, ten si taky domyslel svoje... Táta Krpáč se vydal za mládence do hospody: „Jste v podezření,

počítejte s tím, že půjdete k výsledku!“ Lázníčka poručil pivo: „Jenomže my jsme nic neudělali! My jsme nevinní!“ Taky Běda se dušoval: „Táto, co si to o mně myslíš?“ Zanedlouho se ti dva zvedli a šli do kina.

Později vyhledala mladíky matka Krpáčová. „Já vás podezřívám, že máte Maška na svědomí!“ Lázníčka se energicky ohradil, že její domněnky jsou směšné, že nechápe, proč si na ně všichni zasedli. Běda mlčel, víc koukal do země než na mámu.

MINUTY A OTÁZKY

Jestliže kluci vcházeli do budovy zdejší SNB, kde se kriminalisté z Prahy usídlili, s optimistickou představou, že lakonicky odpoví na několik otázek a půjdou zase domů, realita měla být pro ně mnohem složitější... Byly to vlastně, na dlouhou dobu, jejich poslední kroky na svobodě.

„Každý z nich odděleně dostal spoustu otázek. Inkriminované odpoledne jsme doslova rozpitvali, doba po Šandově odchodu od Maška, kdy kluci zůstali s obětí sami, až po jejich příchod do hospody, nás zajímal minutu po minutce,“ vzpomínal Jaroslav Zahrádka.

První kolo Lázníčka s Krpáčem jakž takž zvládli, jenomže když detektivové obě výpovědi vzájemně porovnali a přihlédli k poznatkům od dalších svědků, narazili na řadu nesrovnalostí. Byly to zdánlivé maličkosti, o to složitěji se vysvětlovaly:

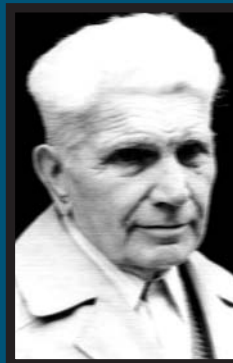
Proč Lázníčka tvrdí, že mu poštou přišlo 80 Kč nemocenské, když to není pravda? A i kdyby se pošťák náhodou spletl, jak si vysvětlit, že Lázníčka rozměňoval v hospodě stokorunovou bankovku?

Co se stalo s Lázníčkovým klackem z akátu? Lázníčka tvrdí, že ho cestou od Maška hodil na náměstí do potoka, zatímco podle Krpáče odešel Lázníčka s klackem v ruce domů na večeři?

DÁVAL JSEM MU ZNAMENÍ

Při vysvětlování těchto a dalších rozporů se kluci zaplétali víc a víc. Nebyli hloupí, museli vnímat, že jejich situace je neudržitelná...

První se přiznal Krpáč, později „položil“ Maškovu vraždu Lázníčka:

Major
Jaroslav Zahrádka

Zoufale potřebovali peníze, zejména když Lázníčka svatosvatě slíbil jednomu kamarádovi, že ve středu večer vrátí několikrát už odložený dluh. Maška nešli jen oloupit, byli srozuměni s tím, že ho musí zavraždit. Šandův nečekaný příchod znamenal jen posun plánu... Když s obětí osaměli, Krpáč očima a posunky několikrát Lázníčku vybídl, ať na Maška už konečně zaútočí. Ten jako by váhal, pak odlákal mužovu pozornost a zasadil mu zezadu ránu klackem do hlavy.

Mašek vykřikl, obrátil se k útočníkovi, pak utíkal do domu. Lázníčka mu zasazoval další rány, Mašek znovu vykřikl... Krpáč tu scénu nevydržel psychicky a začal z Maškova stavení utíkat, v tu chvíli ho uviděl malý Bálek. Mezitím odnesl Lázníčka tělo zraněného do stavení, kde dorazil chroptícího Maška dalšími třemi ranami, celkem jich bylo asi deset.

Zapískal na Krpáče známý signál „pitná voda“, komplic se vrátil... „Je to hotovo, ten už nepromluví.“ Vzali Maškovi náprsní tašku a odešli na klidnější místo ke kostelíčku. V tašce našli 151 korun a doklady. Peníze si vzali, ostatní spolu s trávou očištěným klackem a Maškovou čepicí schováli do kroví. Pak si podali ruce a slíbili si, že to jeden na druhého nikdy nevyzradí... Do večera kořist utratili, ve chvíli zadržení měl Lázníčka dvacet korun, Krpáč byl už zase švorcák.

Jak naivní! Jak zbytečné a surové – vždyť jednoho člověka stála tahle hloupost život... „Klukům nescházela sebedůvěra, mysleli si, že když si dají pozor a neznečistí si oděv krví oběti – což se jim povedlo – nikdo jim nic nedokáže,“ krčil posmutněle Zahrádka rameny.

„Od zločinu je neodvrátil ani nečekaný Šandův příchod, nebáli se jeho svědectví. Byli drzí – a hloupí! Lázníčku jako by popoháněl slib, že do večera zaplatí dluh. Zvrácená čest, vždyť místo dlužníka se stal vrahem! Taky je švalo to nezdařené přepadení motocyklisty. Už prostě chtěli udělat něco, čím změní svůj dosavadní nanicovatý stav...“

No, tak to se jim povedlo! Putovali do kriminálu, pokud si dobře vzpomínám, dostal Lázníčka dvanáct let a Krpáč sedm,“ shrnul major Zahrádka jeden venkovský případ pražské mordparty.

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

Porada u kostelíčka: Kde vzít peníze?

Strnulost snímku z rekonstrukce jen těžko může vyjádřit brutalitu okamžiku

Tak našli zavražděného Maška užaslí sousedi

Film**Bestseller v obrazech**

Režisér Niels Arden Oplev natočil povíkový film, který se snaží sloužit předloze, avšak občas za něj jen klopýtá. Skvělí jsou hlavní představitelé, Michael Nyqvist v hlavní roli novináře Blomkvista

je přesný ve výrazu (tak nějak si ho asi čtenáři představovali), osobitá a typově dokonalá je i Naomi Rapaceová v roli nevyzpytatelné hackerky Lisbeth – ale do mozaiky dobře zapadá i řada dalších aktérů, ztělesňujících menší postavy příběhu. Švédské, potažmo skandinávské filmové herectví mělo a má starou a skvělou tradici – a jak se zdá, nevytratila se.

(jjv)

Foto archiv

Jubileum**OSM KŘÍŽKŮ**

Dalo se s tím počítat: celoevropský, ne-li světový sukces trilogie Milénium švédského spisovatele Stiega Larssona nedá filmařům klidu, dokud někdo podle ní nenatočí film. A už je tu první díl zamýšlené trilogie filmové, pojmenovaný shodně s prvním dílem knižním: Muži kteří nenávidí ženy. Ti, co knihu nečetli, mají tak možnost si levně (lístek do kina je pořád lacinější, než tři tlusté bichle) doplnit vzdělání. A ti, co mají už knihu zažitou, si mohou zajít znovu zkontrolovat, že adaptace zdařilých literárních děl zdaleka nezaručují dokonalé dílko filmové.

Avšak pozor: švédský film rozhodně není špatný, není jenom tak dobrý jako kniha. Je to solidní detektivka, nic méně, nic víc. Vyprchalo fluidum, jenž dokonale vystavené Larssonovo vyprávění obsahuje, tvůrci filmu museli přirozeně krátit a zjednodušovat, aby děj byl přehlednější a jednoznačnější. I tak snímek nakonec trvá dvě a půl hodiny a jeho vnímání asi roztěkanějším divákům nepůjde snadno. Děj se odvíjí na dnešní zvyklosti trochu rozvláčně, způsob vyprávění upomíná na slavné temné thrillery z let sedmdesátých. Kamera maluje šerou Skandinávii bez servítku, jaká asi je, a nikoli jak bychom ji rádi viděli. Žádný ráj na zemi, nýbrž složité propletená společnost, kde staré hříchy táhnou za sebou předlouhé stíny a skoro každý skrývá doma ve skříni svého kostlivce: jen je otevřít a vypustit, to pak je šeredné chřestění!

Hospodářská krize řadí i ve filmovém světě: přípravy k natáčení třicetiletého příběhu o agentu Jamesi Bondovi musela americká produkce zastavit a odložit, třebaže už byl stanoven i termín galapremiéry. To by se agentovi Jejího Veličenstva stávat nemělo!

Tak či onak, Sean Connery, první a pro mnohé stále nejlepší Bondův herecký představitel letos slaví neuvěřitelné osmdesátiny a sluší se přiznat, že postava „agenta 007 s povolením zabíjet“ poznamenala jeho úspěšnou kariéru v jednoznačně pozitivním smyslu: přinesla mu pak i řadu jiných pozoruhodných rolí a celoživotní uznání. (On sám už měl ke konci své série postavy Bonda plné zuby a upřímně prý si přál, aby ho scenáristi zabili.)

Zahrál si Bonda sedmkrát a sluší se vzpomenout, že jednoznačně proti vůli autora původních předloh, spisovatele Iana Fleminga. Tehdy málo známý skotský herec se prý spisovatel nezamlouval, neodpovídal typově jeho představám – víc by se podle něj na tu roli hodil tehdy už mnohem populárnější (a ovšem taky starší) Cary Grant. Až později, po světovém úspěchu prvních bondovek, změnil Fleming názor a přiznal, že Connery je ideální...

Za první z filmů, Dr. No, dostal Sean Connery sto tisíc dolarů. Tehdy to byl hezký honorář, ale když Connery ztělesnil Bonda naposledy, musela už produkce vyplácet pět milionů a navíc podíl na zisku z kin. Vedle Seana Conneryho se v bondovkách objevilo v rolích jeho protihráčů mnoho světových hvězd: vzpomeňme na nezapomenutelnou Ursulu Andressovou coby plavou bohyní, vystupující v Dr. No z mořských vln, připomeňme třeba Maxe von Sydowa, dvorního herce filmařské režijní stálice Ingmara Bergmana, či Klause Maria Brandauera – ale taky pozdějšího mistra Beana, komika Rowana Atkinsona... Hrát i pouhý štěk vedle Bonda – Conneryho byla prostě čest.

A nakonec snad malá indiskrece: Sean Connery všech sedm svých bondovek natočil s přičeskem. Ano, vlastní vlasy mu vypadaly prokláté brzy, už v jednadvaceti, když ještě sloužil královně v britském námořnictvu...

(jjv)

Foto archiv

Kniha**PEKLO NEBYLO DALEKO**

Magnet – četba, která přitahuje: tak zněl slogan útlé edice, skrze níž zhruba v půli let šedesátých (minulého století!) vstoupil na český knižní trh fenomén zvaný literatura faktu. Po bezmála půlstoletí je tu Magnet znovu, tentokrát jako společný produkt Pražské vydavatelské společnosti a nakladatelství Epocha. Literatura faktu, jež dodnes patří mezi čtenáři k nejoblíbenějším žánrům, zůstala jeho náplní, pořád jde o knížky neobsáhlé, šikovného kapesního formátu. Oproti dávným brožovaným předkům se ovšem dočkaly tvrdé omyvatelné obálky. Svazek, o němž bude řeč, je už patnáctou „magnetkou“ v pořadí a při práci na něm se spojili nadmíru zkušení autoři, Roman Cílek a Miloslav Moulis. Dávný start původní edice oba pamatují, respektive pamatovali. Druhý z jmenovaných se totiž už vydání Úteků z pekla nedožil...

V pěti lakonicky napsaných, skoro až strohých kapitolách autoři

vypravují pět příběhů lidí, kteří dokázali zdánlivě nemožné: uprchli z nacistických vyhlazovacích táborů smrti, přežili, dočkali se svobody, dokázali začít i nové životy... Pozoruhodné jsou i jejich osudy v nové době, jež začala po osvobození Evropy a vůbec pak nebyla tak ideální, jak si sami představovali.

Cílek i Moulis věděli velmi důvěrně, o čem píší: Moulis sám prožil roky v koncentráku, Cílek jako výrazně mladší prožil svá osobní dramata později. A dnešní čtenář v úžasu nad jejich Úteků z pekla shledává, že neuvěřitelné netřeba pracně vymýšlet. Neuvěřitelné se opravdu stalo: zažili je konkrétní lidé. Známe jejich jména i osudy.

A při četbě Úteků z pekla si člověk vzpomene, že národ, jenž zapomene svou historii, si zahrává s nebezpečím její reprízy...

(jjv)

Fotografická i výtvarná soutěž s tématem domácího násilí zná své vítěze

Městské ředitelství policie Ostrava realizovalo v rámci celoročního projektu „Řešení problematiky domácího násilí“ soutěž pro fotografy i výtvarníky. Úkolem soutěžících bylo ztvárnit stanovená témata předmětné problematiky domácího násilí různými způsoby (kresbami, fotografiemi apod.). Soutěž se uskutečnila v době od května do června 2010. Záštitu nad soutěží převzal ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje plk. Mgr. Tomáš Tuhý.

plk. Mgr. Tomáš Landsfeld spolu s náměstkem primátora statutárního města Ostravy, RNDr. Lukášem Ženatým, Ph.D. Některá vítězná díla mohou být využita v rámci mediální kampaně Městského ředitelství policie Ostrava, zaměřené na boj s domácím násilím.

A jak vlastně celé soutěžní klání dopadlo?

Na třetím místě se v soutěži výtvarníků a fotografů umístil David Chalupa, žák osmé třídy Základní školy v Ostravě na Bulharské ulici. Umístění bylo o to cennější, že David uspěl mezi dospělými fotografy s překrásnou kresbou. Jak jeho učitelka prozradila, David kreslil výkres doma, nikoliv v hodině výtvarné výchovy. Za své dílko si odnášel přehrávač MP4 a certifikát.

Na druhém místě se umístil Jirí Klein s fotografiemi věnovanými tématu domácího násilí. Autor získal mobilní telefon.

A kdo se stal absolutním vítězem? Hlavní cenu, notbook, si odnášel Vít Novák, student grafiky, který svými fotografiemi jednoznačně zvítězil.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

slavnostní části Dne policie na Slezskostravském hradě v Ostravě. Ocenění vítězům předali ředitel Městského ředitelství policie Ostrava

Autoři mohli ztvárnit tato témata:

- Domácí násilí – násilí za zavřenými dveřmi, násilí v soukromí, násilí mezi nejbližšími...
- Týrané děti
- Násilí na seniorech
- Stalking
- Oběť domácího násilí
- Agresor

Soutěžní díla pak hodnotila pětičlenná porota, tvořená zástupcem Okresního soudu Ostrava, Intervenčního centra Ostrava, náměstkem primátora statutárního města Ostrava, ředitelem Městského ředitelství policie Ostrava a ředitelem Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Jednotlivá díla byla porotcům předložena označena číslem, porotci tedy rozhodovali nezávisle na jejich autorovi.

Vítěze čekal nejen certifikát, ale také věcný dar. Soutěžící, kteří se umístili na prvních místech, převzali ocenění v rámci

Jak to všechno v mysli funguje?

Jak myslí druzí?

Proč někdo myslí tak, jak myslí?

Zjistěte to! Kupte a přečtěte si knihu

DIANETIKA

MODERNÍ VĚDA O DUŠEVNÍM ZDRAVÍ

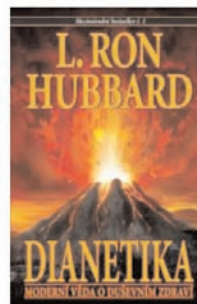
od L. Rona Hubbarda

AKČNÍ CENA: 348 Kč (původní cena 485 Kč)

Objednejte si ji ještě DNES na:

Tel. 608 923 973 • praha@dianetika.cz • www.dianetika.cz

Dianetické centrum Praha, Španělská 2, 120 00 Praha 2

	díra na punčoše	dům odborových svazů	řečnická vystoupení	plevelnatá bylina	pestří motýli	rusky „kachna“	ukazovací zájmeno	Evropan		kapelník Moravan-ky	chlapecké jméno	mastná kapalina	pátrač	označení letadel Sýrie
opustiti prostor po vodě									lákadla					
jazykový úpravce									baklažán marast					
pomalý vlak (hovor.)							zlodějšť ptáci	umělecký tanec podlé činy						vytyčená cesta
	panák obilí	První tajenka lupen												
mořské rybky						úspěšný titul kola						chem.zn. kryptonu odpočívát		
plísňový sýr					německy „nemoc- ný“ potřeba kojence						desetiny tisíců procento z vkladu			
středové čáry				madriidská obrazárna Druhá tajenka						směnka Třetí tajenka				
chemická značka platiny			vojenské jednotky zápisník						nároky stařec					
	brýle	okraje řeky zeměděl- ský stroj						lesklá látka jehličnan					ostré předměty	český malíř
špatné nálady							kolize vozidla písmovka					předložka- vonné byliny		
část límce					peň svatební květina						škůdce šatníku neukrýt poklad			
pražská stanice metra					papírové obaly sopečná tekutina									
povzdech			pěnkavovitý pták Achillova pata						staré krámy hrob					
	cestovní doklad	infekční nemoc pohovka						styly střešní konstrukce					české město	anglicky „to“
ozdoba dortů							drogová bylina elementy chůze					římsky 1001 minulý rok		
spis Chateau- brianda						červeně kvetoucí rostlina bál								
severská zvířata					předložka ruské město				měkká stupnice					himalájská horská skupina
	moravské město typ vozu ford							divadelní závěs monogram Barbořové						
malá stoka								pražská čtvrť						
dužnaté plody								barvení látky voskem						

V tajenkách neleznete tituly tří detektivních románů od amerického spisovatele Johna Grishama, který je považován za druhého Arthura Haileya.

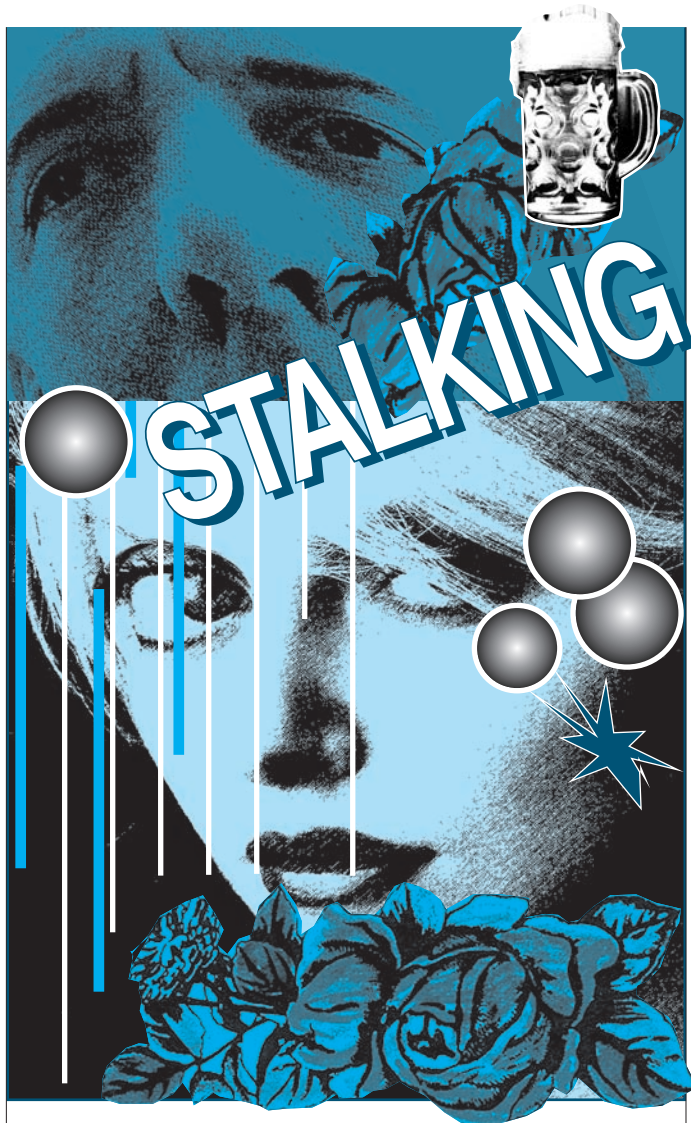
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2010

Řešení z č. 7/2010: 1. PŘÍLIŠ MNOHO STRAŠIDEL
2. SMRT VE VAVŘINOVÉM LESE

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Anna Čulíková, Kopřivnice; Růžena Trunečková, Praha; Jaroslava Milotová, Trutnov.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
9/2010
Křížovka
soutěžní kupon

Květnové sluníčko se už před desátou vytáhlo vysoko na oblohu a neúnavně vysílalo své pozdravy na zem. Májová pohoda, po dlouhé zimě zase teplíčko, lidé se přestali mračit a každý se těšil ze začínajícího jara.

V lahůdkách U náměstí se za pultem mrštně točila šestadvacetiletá prodavačka Alžběta Kačírková a s milým úsměvem prodávala chlebičky obložené šunkou, saláty, voňavý sýr, solí zdobené vypečené rohlíčky...V krámě to vonělo čerstvě upečeným chlebem a teplou sekanou.

Všechno probíhalo jako obvykle až do jedenácté hodiny. To přišel do obchodu vysoký, štíhlý až hubený muž v obleku s kravatou, rozhlédl se kolem a jeho pohled ulpěl na prodavačce. Stál nehnutě

před pultem, oči posílené dioptrickými brýlemi se upřely na dívku za pultem. Chvilí pohyboval rty, jako by v puse něco převaloval, a pak vypleskl: „Jste nádherná, famózní, jsem konsternován.“

Alžbětu Kačírkovou pochvala potěšila. Každá žena ráda slyší, že je nádherná, natož famózní, že udělala dojem. Kačírková nebyla výjimkou. Na pána, který se podle vzhledu nejspíše blížil padesátce, se mile usmála. „Co si budete přát?“

„Zasáhl mě blesk,“ odpověděl muž a vůbec mu nevadilo, že tři zákaznice se překvapeně po něm otočily.

„Ale jděte,“ reagovala Alžběta, „co by na to řekla vaše paní? Tak co to bude?“

„Jsem svobodný,“ zablekotal, „a myslím to vážně.“

Odbyla ho žertem, obsloužila a myslela si, že podivné vystoupení neznámého muže skončilo, že to byly jenom bláboly, které někde vyčetl nebo slyšel a myslel si, že je vtipný.

Jenže všechno teprve začalo. Hned druhý den přišel „konsternovaný“ muž do prodejny znovu, představil se jako Miroslav Ivanák a na svém zasažení bleskem trval. Začal nosit květiny, vést před zákazníky dvojsmyslné řeči, které naznačovaly, že on a slečna Alžběta pijí rozkoše těla od večera až do rána. To už se prodavačka bránila, zpočátku mírně, snažila se všechno obracet v žert, pak mu řekla, že by mohl být jejím otcem, protože Ivanák se netajil s tím, že je mu sedmačtyřicet, má postavení a své nabídky, jak k sexu, tak k ženitbě, bere vážně.

„Jsem zasažen bleskem,“ tvrdil stále. „Musíte to akceptovat, vždyť i já vám nejsem lhostejný.“

„To teda jste, pane,“ rázně ho odbývala Alžběta. „Vaše řeči mi jsou nepříjemné, neznám vás a ani nechci poznat, tak buďte tak laskav a oblažujte nějakou jinou paní k vám přiměřenou věkem. Já o vás nestojím, jak už to mám říct.“

Ať říkala, co chtěla, Ivanák si vedl svou a agresivitu svého „dobývání“ stupňoval. Špehoval ji, kam se hnula – do obchodů, do společnosti, kde se scházela se svými přáteli, posílal ji zprávy, telefonoval bez ohledu na dobu, psal dopisy a v ústním i písemném styku zvyšoval agresivitu a vulgaritu projevu.

„Je to teror,“ svěřila se Alžběta kamarádce. „Už to trvá skoro rok a já nevím co mám dělat. Před lidmi mi nadává do děvek, sviní a... a pak mě vzápětí ujišťuje, že mě miluje, pak křičí, že mě nenávidí, vyhrožuje... Jsem psychicky na dně a nevidím možnost, jak se ho zbavit.“

„Já jsem slyšela,“ odpověděla kamarádka, „že existuje nějaký stalking, to je asi něco podobného a třeba je to i trestný čin. Jdi na policii, třeba ti pomohou.“

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace **Kristina POKORNÁ**

OTÁZKA:

1 Co je to stalking?

2 Jestli si myslíte, že popsané chování Miroslava Ivanáka je trestný čin, uveďte paragraf a jeho název.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2010

Řešení z č. 7/2010 zní:

K bodu 1) Situaci řeší nové ustanovení z.č. 40/2009 Sb., trestní zákoník v § 196 – zanedbání povinné výživy.

K bodu 2) ano, viz. odst. 3 výše uvedeného zákona a §. Nový trestní zákoník zpřísnil podmínky trestní odpovědnosti osoby neplnící zákonnou výživovací povinnost. Postačuje její neplnění po dobu delší než čtyři měsíce oproti předchozím šesti měsícům. Zpřísnil i trestní sazbu až na pět let oproti dosavadním dvěma rokům, pokud byl pachatel za takový čin v posledních třech letech odsouzen nebo potrestán, a to Ladislav Janda byl.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Alena Minaříková, Brno; Petr Vrba, Kladno; Jitka Tafelová, Kolín. Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

SOUD DOPADL DOBŘE. VŠICHNI SVĚDCI OBŽALOBY SEDÍ.

Miroslav PAVLÍK

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 9 / 2010

*Cesta do Stromovky je
pro koně velice příjemná
Tentokrát policisté nikoho
nekontrolovali*

NA CVIČIŠTI

Třídy se postupně prostrídaly a nakonec se všechny děti i jejich dospělý doprovod soustředily u výcvikové části objektu. V rámci výcviku více než stovka dětí sledovala, co všechno se už čtyřnozí kamarádi se svými jezdci naučili.

Výcvik koní i jezdců do megafonu všem přítomným popisoval zástupce vedoucího, to aby hlavně děti věděly, co a proč šestice koní s jezdci trénuje. Například koně museli rozrazit trojice sudů. Sudy představovaly tři výtržníky a úkol zněl jasně, rozdělit rváče od sebe. „Jako čtvrtý se k sudům dostává Quido, nejmladší kůň, je mu teprve pět let. Pozor, výborně, i on svůj úkol zvládl a zaslouží si velký potlesk,“ popisoval situaci v reálu téměř jako sportovní komentátor Petr Doubek. V tréninku proti rozvášněným fanouškům koně postupně zvládali i vytlačení osob, snažících se koně zastavit rukama nebo máváním praporů koním přímo před očima atd. U každého tréninkového úkolu ale zvítězili koně se svými jezdci. Děti je pokaždé odměnily potleskem i pokřikem, neboť každý malý divák si mezi šesticí koní našel svého kamaráda.

V rámci tréninku koně museli zvládnout například i dýmovnice. „Ani dýmovnice se kůň nesmí zaleknout,“ ozval se opět zvukný hlas zástupce vedoucího oddělení v megafonu, „...a případné demonstranty, dnes pouze figuranty, musí koně umět vytlačit do místa, které mu určí jeho pán v sedle.“ V areálu zazněla i střelba. „Tentokrát prosím přítomné o zvláštní pozornost. Koně musejí zvládnout i střelbu, a tu také musíme nejprve nacvičit. A jak jinak ji můžeme trénovat než opravdovou střelbou. Připravte se tedy na první výstřel,“ upozorňoval podpo-

Z KOŇSKÉHO SEDLA

Ani praporky fanoušků nesmí koně překvapit

ručík Doubek. Přesto se téměř všichni lekli. Koně ale musejí zůstat stát. Jeden ze šestice koní měl sice menší problémy, ale poté, co ho jezdec uklidnil, pokračoval trénink dál. Než trénink se střelbou skončil, dostal zbraň do ruky i jeden z jezdců, tentokrát to byla žena, nstržm. Zuzana Kuropatnická dala ruku se zbraní co nejdál od sebe, vystřelila a služební kůň Kuba stál, ani se nepohnul. Další úkol dětem už známý Kuba splnil a děti ho odměnily velkým potleskem.

Po střelbě následoval oheň. Z megafonu se před touto ukázkou z úst zástupce vedoucího ozvalo: „Všechna zvířátka se bojí ohně a bojí se ho tedy i koně. My vám ale teď ukážeme, že v rámci výcviku se každý kůň musí naučit ohně se nebát. Jak jsem už říkal, s koňmi jezdíme na různé akce a třeba na demonstracích o oheň mnohdy není nouze. Koně trénují nejprve menší plameny, ale postupně je oheň větší a větší, a jak sami vidíte, služební koně nemají ani s tímto úkolem problémy.“ A opravdu, koně Lord, Quido, Kuba, Sante, Gandy i Larry přeska-

kovali oheň pěkně za sebou a ukázali, že zvládnou bez problémů i hořící překážku.

Pro odlehčenou se na závěr dopoledního tréninku jezdci i koně rozdělili na dvě družstva. Jednomu družstvu velel kůň Larry se svým jezdcem a druhé družstvo patřilo Kubovi s jeho pánem. Na každé straně výcvikového prostoru figuranti připravili z umělohmotných sudů branky, jezcům dali do ruky dřevěné tyče a vedoucí tréninku vhodil doprostřed jakoby hřiště míč.

O míč hlavně zápasili jezdci a snažili se dostat míč za brankovou čáru, občas i některý z koní míč nasměroval k brance a svému pánovi pomáhal. Větší převahu mělo družstvo s vedoucím koněm Kubou, ale nakonec těsně před koncem krátkého zápasu dali gól soupeři, kterým velel kůň Larry se svým pánem. Petr Doubek fotbal pro všechny přítomné hlasitě komentoval a vytvořil tak skvělou atmosféru, podobnou opravdovému fotbalovému zápasu.

Na závěr v megafonu zaznělo. „I tento trénink je důležitý, a to hlavně pro jezdce. Koně se na závěr tréninku dobře protáhnou, ale jezdci si tímto způsobem procvičují stabilitu v sedle. Jednou rukou drží oště a druhou musejí pomocí dřevěné tyče posouvat míč k brance soupeře a naklánět se směrem dolů. Všichni to ale skvěle zvládli, a tak jim na závěr zatleskejte.“

Perličkou na dortu pro všechny děti byl ale úplný konec.

Jezdci s koňmi přišli až k ohradě a děti měly možnost si je pohladit a dát jim z domova přinesenou mrkvičku, jablíčko, nebo kus rohlíku. A ještě zůstalo i pro ostatní koně, ty které zůstali ve stájích.

Část rohlíku jako pamlsk podává zákyně deváté třídy jednomu z koní, který netrénoval

VE STÁJÍCH

Přesunuli jsme se s jednou třídou žáků ze ZŠ z Modřan do stájí. „Devátáků“ se ujal sám vedoucí oddělení ppor. Vladimír Šperl. Společně se žáky jsme se i my dozvěděli hodně zajímavostí. Koní u pražského oddělení služební hipologie je celkem 16. U policie slouží 15 až 20 let. Nejmladší je již zmíněný Quido, kterému je 5 let a je velice učenlivý. Nejstarší je Koran. Cena koní se pohybuje mezi 70 až 80 tisíci korunami. „Do služby s koňmi vyjíždíme do okolí, nebo je v rámci plánované služby rozvážíme,“ začal popisovat činnost jízdní policie Vladimír Šperl, žáci ani nedutali, a tak přidal i další zajímavosti. „Policisté na koních kontrolují pražské parky, rokle,

JE LÉPE VIDĚT

V každodenním výcviku nechybí skoková příprava

ší nejen pro jezdce, ale hlavně pro koně. I koně bolí záda, hlavně pokud má na zádech jezdce delší dobu a i když jezdec příliš neváží, jako jsou některá naše děvčata, po několika hodinách se i jejich váha pronese,“ doplňuje další zajímavosti vedoucí oddělení. „Některé akce jsou i několikahodinové a po celou dobu sedí jezdec v sedle. Proto se snažíme, aby sedla byla měkká, vypořstovaná a dobře každému valachovi sedla.“

Solárko, ano i koně mají své solárium. „Koně se tady opalují?“ zeptala se jedna žákyně. „Tak to tady nefunguje,“ vysvětluje náš průvodce stájemí a upřesňuje, k čemu solárko slouží. „Jsme rádi, že v naší stáji solárium máme. Využíváme ho k rehabilitaci, rekonvalescenci a také k dosušení. Lord se pod tímto přístrojem vyhřívá ze zdravotních důvodů. Praskají mu svalová vlákna a před službou se mu jeho svaly musí nejprve prokrvit. Jinak se koně dosoušejí, když se vracejí zpět po deštivé službě. Postačí deset minut, potom mu přes záda přehodíme teplou deku a můžeme ho ustájit. Nejvíce solárium využíváme v zimě, když mrzne. Koně se vracejí do stájí také promrzlí jako lidé a ve stájích je teplota sedm stupňů Celsia. Desetiminutové prohřátí každému z prochladlých koní hodně pomůže. Teplo je prokrví a zregeneruje.“

AUTO NA PŘEVOZ KONÍ

Na dvoře jsme ještě nahlédli do nového vozidla Iveco. To je vůz, který dokáže převést šest koní najednou. Vůz má střešní okna, čtyři větráky, které udržují správnou cirkulaci vzduchu, a dokonce i dvě kamery, které sledují, co koně uvnitř dělají. „Záběry kamer máme svedené na obrazovku do kabiny vozu a policisté mají možnost ji pozorovat. Do kabiny se vejde šest jezdců a řidič. Všichni tedy odjedou společně. V zadní části vozu máme ještě sudy s vodou, krmení a ledničku s léky. Když vůz vyjede, koně bez problémů v terénu vydrží až 24 hodin,“ zdůrazňuje Vladimír Šperl.

HLÍDKA VE STROMOVCE

Na běžnou hlídkovou činnost do nedaleké Stromovky vyjela dvojice jezdců se svými čtyřnohými kamarády. Pprap. Janko

zahrádkářské kolonie a místa, kam se policijní hlídky jen těžko dostávají, jako jsou například břehy Vltavy. Koně ale můžete potkat i v samotném centru Prahy. Pomáháme také při pátrání po osobách nebo po sebevraždách a naše hlídky v posledních letech jsou součástí každého většího bezpečnostního opatření, jako jsou fotbalová utkání, demonstrace, nebo kulturní či jiné sportovní akce.“

Pouze na malou chvíli si Vladimír Šperl

odpočinul, to když se jezdci postupně vraceli s koňmi do stájí. Každý jezdec nejprve svého čtyřnohého svěřence odstrojil a potom přišlo na řadu čištění, sprcha končetin s desinfekčním šamponem, a teprve potom koně mohli do boxů.

Zavítali jsme také do místnosti, kde koně mají sedla a uzdičky, a obojí hned dvakrát. „Jedno sedlo je služební a druhé sportovní. Na sportovním policisté trénují, služební používají do služby, je pohodlně-

Překážka s ohněm koníkům nevadila

Vodvářka na koni Žagir a nstržm. Helena Nykodýmová na koni Astrid. Koně zvládají cestu velice dobře a nevadí jim ani projíždění auta. Policisté na koních působí ve Stromovce především preventivně. Během naší návštěvy neměli důvod, aby někoho kontrolovali. Hlídková služba byla bezproblémová.

CO NÁM VEDOUcí JEŠTĚ PROZRADIL

Provoz oddělení služební hipologie Praha, tehdy oddělení jízdní policie, byl zahájen v roce 1991, a to v rámci Všeobecné světové výstavy konané na pražském Výstavišti v Holešovicích. Úplně první koně byli pronajati od soukromých chovatelů a bylo jich šest. Na otázku, jak je to u jízdní policie v poslední době, nám ppor. Vladimír Šperl odpověděl. „V posledních letech je ve velké míře naše oddělení využíváno i jako represivní složka – tzn. donucovací prostředek pro vytlačování koňmi. Z tohoto důvodu služební koně s policisty využíváme při různých bezpečnostních

Koně mají respekt u fanoušků i figurantů

opatření. Nasazujeme je k potlačení jakéhokoliv narušení veřejného klidu a pořádku. Služební koně také využíváme pro reprezentaci policie, například pro doprovod slavnostních průvodů.“

Všech 16 služebních koní je stejné plemeno – Český teplokrevník. Nároky na výběr jsou přísné a náročné. A co je důležité při výběru a nákupu? „Valach musí být pěti až šestiletý a po základním výcviku. Kůň musí být stoprocentně zdravý, musí mít klidnou povahu a ochotu spolupracovat,“ upřesnil kritéria vedoucí oddělení.

Než jsme jízdní oddělení opustili, vedoucí oddělení služební hipologie se s námi rozloučil těmito slovy: „Každý kůň denně prochází výcvikem, a to jak výcvikem klasickým – drezurní ježdění, skoková příprava, nebo jízda v terénu, tak nechybí ani výcvik tzv. rušivých jevů a překonávání

Fotbálek jako trénink je důležitý hlavně pro jezdce

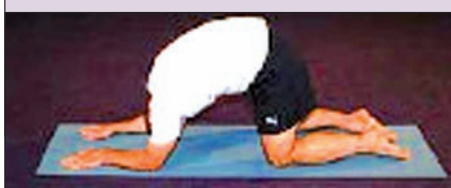
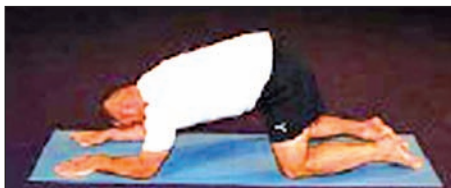
speciálních překážek. Při tomto tréninku jezdci i koním pomáhají figuranti.

U každého služebního koně musíme po určité době nechat provést přezkoušení jeho dovedností a tím určit kategorie koně. Kůň je buď hlídkový a potom ho používáme pouze pro výkon hlídkové služby. Druhou kategorií je kůň pro speciální účely, a to je kůň tzv. univerzální. Tato kategorie umožňuje, že kůň může jezdit pro hlídkovou službu, ale můžeme ho nasadit i na kteroukoliv bezpečnostní opatření.“

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

CVIČÍME DOMA / 2

Cvik č. 5

Cíl: uvolnění hrudní páteře do předklonu a záklonu

Základní poloha: podpor klečmo na předloktí (výše procvičovaného úseku páteře je určována vzdáleností loktů od těla). Čím více jsou lokty vpředu, tím vyšší úsek páteře je procvičován.

Výdech: stáhnout hýždě a břišní svaly, podsat pánev, postupně ohneme celou

páteř obratel po obratli (pohyb začíná v bederní páteři, pokračuje „vyhrbením“ hrudní páteře a končí v krční páteři přitažením brady k hrudní kosti), výdrž 5 s

Nádech

Výdech: postupně prohne celou páteř obratel po obratli (pohyb začíná v krční páteři, následuje hrudní páteř a nakonec bederní páteř), výdrž 5 s

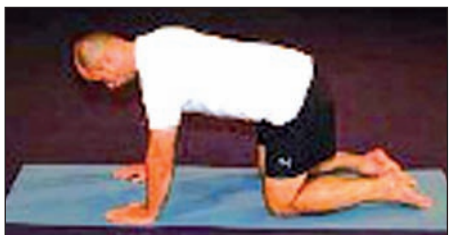
Nádech: uvolnit, zpět do základní polohy

Chyby: uvolněné břišní svaly, pohyb je rychlý, zadržování dechu

Opakování: 5krát

Frekvence: 1–3krát denně

Není vhodné: u velké hrudní kyfózy (obloukovitě prohnutí páteře dozadu) uvolňovat maximálně do předklonu v úseku hrudní páteře

Cvik č. 6

Cíl: uvolnění hrudní páteře do rotace

Základní poloha: vzpor klečmo

Nádech: upažit levou ruku co nejvýše a otáčet hlavu za paži

Výdech: zpět do základní polohy, totéž na druhou stranu

Chyby: rychlé upažení, není současně otá-

čena hlava ve směru rotace

Opakování: 5krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně

Není vhodné: při potížích s bolestivými rameny

Cvik č. 7

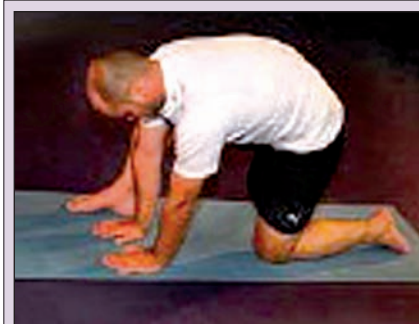
Cíl: protažení horní části trapézového svalu a zvedání lopatky

Základní poloha: leh na zádech, pravá

ruka natažena co nejnižší pod hýždí dlaní k podložce, levá ruka na spánku s prsty nad uchem, brada s krkem svírá pravý úhel

Výdech: uklonit hlavu vlevo (sunem po

Cvik č. 8

Cíl: protažení svalů přední strany stehna a ohybače kyčelního kloubu

Základní poloha: vzpor klečmo zánožený na levé noze

Výdech: stáhnout hýždě a břišní svaly, podsat pánev

Nádech

Výdech: přenést váhu těla náklonem vpřed za současného tlaku pánve do podložky, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech: zpět do základní polohy, totéž na druhé noze

Chyby: nepodsazená pánev, příliš intenzivní napětí nebo bolest v třísle

Opakování: 1–3krát na každé noze

Frekvence: 1–3krát denně

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy

- th -

podložce) do pocitu tahu na pravé straně krku, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech: zpět do základní polohy, totéž na druhou stranu

Chyby: zvedání hlavy nad podložku, rotace hlavy, natažená ruka není co nejnižší pod hýždí

Opakování: 1–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně